

THIRUGNANATHEEPAN

OR

Thiru Eatna Malai.

திருஞான தீபன்

அல்லது

திரு இரத்தின மலை.

யாழ்ப்பாணம்

அர்ச். சூசைமாமுனிவர் அச்சியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1925.

Price 40 cts.

விலை சதம் 40.

Imprimi potest

F. M. BIZIEN, O. M. I.

Vic. Gen.

Jaffua, 26 Nov. 1925.

அட்டவணை

	பொருள்	பக்கம்
1.	அரண்மனைவாசம்	1
2.	அழகாபுரம்	25
3.	முதலாம்சதிமானம்	31
4.	தேவபராமரிப்பு	38
5.	துருக்கன் வீடு	44
6.	நியாயமில்லாத கவலை	47
7.	காய்மகாரம்	51
8.	பாலியரின் பிரயாணம்	51
9.	இரண்டாம்சதிமானமும், ஆரூத்தாயரும்	58
10.	புத்திரசோகம்	69
11.	கள்ளமனஸ்தாபம்	73
12.	அதிசய சம்பவம்	79
13.	எதிர்பாராத சந்திப்பும் துயரசம்பவமும்	89
14.	இராச்சியவாஞ்சை	100
15.	பரிதாப மரணமும் அநியாயமான குற்றச் சாட்டும்	100
16.	பயங்கரமான தேவதண்டனை	115
17.	ஆனந்தக்கண்ணீர்	120
18.	மகுடதாரணம்	142

மாழ்ப்பாண மேற்றிராசனக்கோவில் கட்டளைத்தருவாகிய
வண. சூ. ஆசீர்வாதம்சுவாமியார் தந்த

நூன்முகம்

21. 10. 1910

“திருஞானதீபன்” அல்லது “திரு இரத்தினமலை”
என்னும் கற்பனா சரித்திரத்தை முற்றும் வாசித்து அடங்
காமகிழ்ச்சி அடையலாயினேன். மேலேத்தேசவாசிகளுள்
கற்பனா சரித்திரங்கள் மலிந்து பொலிந்திருப்பதைக்கண்
ட நமதுதேசத்தவர்கள் தமிழ்ப்பாஷையிலும் இத்தகைய
நூல்களை எழுதிப்பரப்பிவருகின்றனர். ஆயின் ‘நவல்ஸ்’
என்ற நாமத்துடன் வழங்கும் மேலேத்தேச நூல்களோ
பெரும்பான்மையும் சிற்றின்பசாரஞ் செறிந்தனவாய்,
சத்தியவேத விசுவாசத்துக்கு விரோதமான அபிப்பிரா
யங்கள் கொள்கைகள் பொதிந்துள்ளனவாய், வாசிப்ப
வர்களின் நேரத்தை அவமாக்கும் தன்மையுள்ளனவே
யன்றி, வாசிப்பவர்களின் மனசுகளிலே நல்லெண்ணங்
களையும், இருதயங்களில் சன்மார்க்கத்தின்மட்டில்
நறுதலையும் உண்டுபண்ணிக் கடவுட்பத்தியுள்ள
வர்களாக அவர்களைத் திருத்திவிடுவதற்கு ஏதுகரமா
னவையல்லவென்றே பொதுவீற் சொல்லவேண்டும் என்
கிறோம். “நவல்ஸ்” என்னும் நூல்களுள்ளும் உள்ள
படி நன்மைபயக்கத்தக்கன ஒருசில உண்டுஎன்பதை
நாம் மறுப்பதில்லை.

மேற்கூறிய நூல்களால் வினையும் தீமைகளை உய்த்
துணர்ந்த தமிழ்க்கத்தோலிக்க கல்விமாண்களுட் சிலர்
மம் கத்தோலிக்க கிறிஸ்துவர்கள் பயமின்றிவாசித்து நன்
மையடையக்கூடிய கற்பனாசரித்திரங்களை எழுதிப்பரப்ப
முயற்சிசெய்துவருகின்றார்கள்.

இவர்களைப்பின்பற்றி சஞ்சுசையப்பர் பரித்தியாகிகள்
சபையைச்சேர்ந்தவராகிய சங்.விறதர் அல்போன்ஸ், S.S.J
அவர்களும் மேற்கூறிய இனியநூலை எழுதித் தமிழுள்

கத்துக்கு உபகரித்திருக்கின்றனர். பல்லாண்டுகளாகத் தமிழ் மங்கை ஆனந்தபிரகாசம்செய்துவரும் கல்விக்கழக மாகிய கொளும்புத்துறைச் சஞ்சுகையப்பர் சன்னியாசிகளாற் கல்விப்பயிற்றப்பட்டவர்கள் பொதுவில் தங்களுக்கு உபாத்திமாராயிருந்தவர்களின் புகழ் திகழச் செய்வதற்கொப்ப இந்நூலிலும் இதன் ஆக்கியோன் தமது உபாத்திமாரின் நற்பெயர் விளங்கச் செய்திருக்கின்றார். சங். வி. தரவர்கள் இந்நூலைச் செந்தமிழில், செவ்வியபோக்கில், தெள்ளியநடையில், எவ்வித நன்னூல்களாலும் வேண்டப்படும் பத்தமும் ஒத்துவிளங்க, வாசிப்போர் மனசுக்ளைக் கவர்ந்து வசியப்படுத்துந்தன்மையாய் எழுதியிருக்கின்றார். இந்நூலை வாசிப்பவர்கள் அதனை முடியாமுன்முடிவைக்க மனங்கொள்ளமாட்டார்கள் என்பதே கையெழுத்துப்பிரதியில் இதனை வாசித்தபொழுது நாம் எடுத்துக்கொண்ட தீர்மானம். இந்நூலை வாசிப்பவர்களின் உள்ளத்தில் கடவுட்பத்தி நல்லொழுக்கம், தேவதாயாரின்மேல் அனைகடந்த நம்பிக்கை வேதஅபிமானம் முதலிய புண்ணிய வாஞ்சையை உண்டுபண்ணிவிட இது பெரிதும் ஏதுகரமாயிருக்குமென்பதே நமது பூரண நம்பிக்கை. நேரத்தை விழலாக்கும் பதர்நூல்களை வாங்கி வாசித்துத்தங்கள் புத்திக்கும் இருதயத்துக்கும் தின்மையைத்தேடுபவர்கள் இந்நூலை வாங்கி வாசித்து நன்மை அடைவார்களாக.

S. ASIRVATHAM, O. M. I.

Cathedral, 27-10-25

தலைகொள்ளா ஞான அலுவல்களினிடையே தமது சிரமத்தைப் பாராது, கையெழுத்துப்பிரதியாயிருந்த இந்நூலைப் பார்வையிட்டு, மகிழ்வுடன் நூன்முகந்தந்து கனப்படுத்திய, வண. சுவாமியாரவர்கட்கு பெரிதும் கடமைப்பாடுடையேனாய் என் மனப்பூர்வமான வந்தன மளிக்கின்றேன். ஆக்கியோன்.

சிறந்தவோர் இராசதானி இருந்தது. அவ்விராசதானி யின் தென்பாகமாய் ஓர் இராச நந்தனவனமும் அதன் மத்தியில் ஓர் தாமரைத்தடாகமும் இருந்தன. பசுஞ் சோலைகளாற் சூழப்பெற்ற அத்தடாகத்தி னோங்களில் பளபளெனப் பிரகாசிக்கும் மென்மையான வெண்மணல் மணிகள் நிறைந்திருந்தன. ஓர்நாட் சாயரட்சை பிரகாசராசன் தனது அருமைப்பெருமையான சிறு பாலகனுடன் அத்தடாகத்தை நோக்கிச் சென்று அம்மணலின் மேல் உட்கார்ந்து பாலகனை மடிமேலுட்காரச்செய்து மார்புடனணைத்துக்கொண்டு தனது இனியமொழிகளால் அவனுடன் சம்பாஷிக்கத்தொடங்கினான். தாமரைத்தடாகத்தின்கண்ணே தளதளெனத் துலங்குகின்ற சலத்தையும் அச் சலத்தின்மேல் நீந்துகின்ற பான்மைபோல் நெருங்கி அடர்ந்துகிடக்கும் பசிய தாமரை இலைகளையும் அவ்விலைகளின்மேல் திவலை திவலையாய் விளங்காநின்ற முத்துக்கள்போன்ற நீர்த்துளிகளையும் பாலகனுக்குக் காட்டி அவற்றைக்கொண்டு சருவேசுரனுடைய சர்வ வல்லமையையும் ஞானத்தையும் சிறுவனின் சிறிய இருதயத்திற் பதியச்செய்தான். பாலகன் தந்தைகாட்டிய காட்சிப்பொருட்களையும் உரைத்த நற்படிப்பனைகளையும் சந்தோஷமாய்ப் பார்த்துங் கேட்டுங்கொண்டிருந்தான். சூரியனைப்போற் பிரகாசிக்கும் பாலகனின் சிறந்த வதனத்தைக் கண்டு நாணத்தாற் தங்கள் அலங்காரத்தை மறைப்பதுபோல் இளந்தென்றற்காற்றினால் தாக்கப்பட்டுச் சற்று வடதீசையை நோக்கிச் சாய்ந்துகொடுத்துக் கொண்டுகின்ற, அலர்ந்துமலர்ந்த தாமரைப்புஷ்பங்களை சிறுவன் தனது சிறுவிரல்களில் ஒன்றாற் சுட்டிக்காட்டி, தந்தையே! கபடற்ற பிள்ளைகளின் இருதயமும் இப்புஷ்பங்களைப்போல் அலங்காரமாய் இருக்குமென்று சொன்னீர்களல்லவா? என்னுடைய இருதயமும் அப்புஷ்பங்களைப்போல் அழகாய்த்தானே இருக்குமென்றான்.

அரசன்—பாலகனின் முகத்தைத் தன்பக்கமாய்த் திருப்பி ஆனந்தத்துடன் அன்புமொழிகளாற் சொல்வான், கண்ணே! நீ சருவேசரனுக்குப் பயந்துநடப்பதால் உண்மையாகவே இப்புஷ்பங்களைப்போல் உன் இருதயமும் அழகாய்த்தானே இருக்கின்றது.

பாலகன்—தந்தையே! சருவேசரன் எங்கள் உண்மையான பிதாவென்றும் அவரைப்போல் எங்களை நேசிப்பவர் ஒருவருமில்லையென்றும் சொன்னீர்களே, அப்படிப்பட்ட நல்ல தந்தைக்கு நானேன் பயப்படவேண்டும்?

பாலகன் பேசும்போது அவன்வதனத்தை இமைவெட்டாது ஒரேபார்வையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அரசன் ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிந்து, ஆம்! ஆம்!! பயப்படவேண்டியதில்லையென்று அவனிரு கன்னங்களையும் முத்தமிட்டான்.

பாலகன்—தந்தையே! அதோ நன்றாக மலர்ந்திருக்கும் புஷ்பத்தைக் கொய்து தாருங்கள் என,

உடனே அவர்கள் சமீபத்தினின்ற மெய்காப்பாளரிலொருவன் குளத்தில் இறங்கிப் பாலகன் காட்டிய புஷ்பத்தைக் கொய்துவந்து தனது இருகரங்களாலும் அவன்கையிற் கொடுத்தான். பாலகன் ஆனந்தத்துடன் புஷ்பத்தைக் கையில்வாங்கி அவனுக்கு நன்றிகூறினான்.

சூரியனும் தனது கிரணங்களை மரக்கிளைகளினிடையே மறைத்து சற்றுநேரத்தால் தான் அஸ்தமிக்கும் அடையாளத்தைக் காட்டவே, அரசன் எழுந்து சிறுவனைத் தனது வலதுகரத்தாற் பற்றி அரண்மனைநோக்கிச் சென்றான். இதோ அவர்கள் அரண்மனையின் வாசலைநோக்கி வந்துவிட்டார்கள். அரண்மனையானது தீபக்காட்சிகளால் சொலிக்கப்பெற்று இலங்கியது. அதன்மத்தியிலே சருவாமிமரத்தாற் செய்யப்பட்டு அழகாய்க் கொம்பு

கள் பதிக்கப்பெற்ற வட்டவடிவமான மேசை ஒன்று இருந்தது. அதன்மேல் யானைத்தந்தத்தாற் செய்யப் பெற்ற மூன்று அன்னப்பட்டிகள் தங்கள் நீண்ட சொண்டுகளால் ஓர் அழகிய குத்துவிளக்கையேந்தி நின்றன. பூரணசந்திரனைப்போற் பிரகாசக்கும் ஓர் மாதாசி வெண்துகில் அணிந்தபடியே அக்குத்துவிளக்கின் முன்நின்று வருவோரை எதிர்நோக்கினாள். தனது பிராணநாயகனின் சாயல் ஓர் சிறு பாலகன் சூபமாய் அவன் வலது காததைப்பற்றி வெகு குதுகுலிப்புடன் வருவதைக் கண்டு மனம்பூரித்து ஆனந்தவசத்தியாகி அப்டாலகனின்பால் தன் மனதைப்பறிகொடுத்து நின்றாள். பாலகனே தனது மாதாவைக்கண்டதும் தந்தையின் காததை நழுவவிட்டுத் தனது இரு சிறு கரங்களையும் விரித்துக் கொண்டு முன்னே ஓடிப்போனாள். இராணியானவள் தனது இருகரங்களாலும் தன்னை எதிர்கொண்டோடி வந்த சந்தாவடிவை வாரியெடுத்து முகம்மேல் முகம் வைத்து முத்தாடித் தாய்க்குரிய அன்பைக் காட்டினாள். பாலகனே தனது காத்நிலுள்ள தாமரைப்புஷ்பத்தைத் தாய்க்குக்காட்டி அம்மா! இதோ பாருங்கள், எனது இருதயத்தைப்போன்ற பூவென்றான். புண்ணியமொன்றையே பெரிதாக எண்ணிவந்த அம்மாதுகரோமணி ஆம்! ஆம்!! உன் தந்தையின் இருதயத்தைப்போலும் அழகாய் இருக்கின்றதென்றாள். இவற்றைக்கேட்ட அரசன் புன்முறுவலுடன் பாலகனைநோக்கி, அம்மாவின் இருதயத்தைப்போல் எவ்வளவு தூய்மையாய் இருக்கின்றது என்று சொல்லி அரண்மனையிற் புகுந்தான். பின்பு நானாவிஷயங்களையும் குறித்துச் சம்பாஷிக்கதன்மேல் பாலகனுடன் அசனம்செய்து சற்றிளைப்பாறியபின் மூவரும் அரண்மனையில் அதிபூச்சியமாய் எண்ணப்பட்ட ஓரறையுட் பிரவேசித்தார்கள். அவ்வறையின் காட்சியோ வெகு மாட்சிக்குரியதாயிருந்தது. வானுலகின்

சிறப்பலங்காரங்களை ஓர்வாறு ஒப்பிட்டுக்காட்டக்கூடிய
 வோர்தலம் இவ்வுலகில் உண்டென்றுகொண்டால் அது
 அந்தப் பூச்சியமான அறையேயன்றி வேறெதாய்த்தான்
 இருத்தல்கூடும். அவ்வறையின் உட்சுவர்கள் பலவாண்
 மார்பின்கற்கள் பதிக்கப்பெற்றுச் சொலித்துக்கொண்டு
 நின்றன. தளத்தில் நூதனமான சித்திரவேலைகள் பூ
 வேலைகளைக்கப்பெற்ற இரத்தினக் கம்பளி விரிக்கப்
 பட்டிருந்தது. அறையானது அநேகம் விலையுயர்ந்த
 விளக்குகளாலும் பூமலைகளாலும் நிறைந்திருந்தது.
 விசித்திரமான கொடிகள் செடிகள் பூக்கள் சித்திரிக்கப்
 பட்ட விதம் விதமான பூச்சாடிகளில் வைக்கப்பெற்ற
 பூச்செண்டுகள் அறையின் அந்தத்தின் மத்தியிலுள்ள
 தங்கமயமான பீடத்தின்மேல் வரிசை வரிசையாக நின்
 று துலங்கின. பீடத்தின் மத்தியில் “ மகனே உன் இரு
 தயத்தை எனக்குத்தா ” என்ற பான்மையாய் அன்பு
 நிறைந்த முகத்துடனும் கிருபை நிறைந்த கண்களுட
 னும் வலதுகரத்தை மனிதர்பக்கமாய் நீட்டி, இடது
 கரத்தால் நேசச்சவாலையிட்டொரியும் தமது இருதயத்
 தைச் சுட்டிக்காட்டிய பான்மையாய் நமது இரட்சா
 பெருமானின் திருச்சுருபம் நின்றிலங்கியது. பரிசுத்த
 மான அச்சுருபத்தைப் பார்ப்பவர்கள் எவராவது நமது
 மீட்பர்பேரில் அன்புவையாமலிருப்பது கூடாதகாரியம்.
 முன் நசரேத்தூரில் வசித்த யேசுநாதருக்கும் இந்
 தத். திருச் சாயலுக்கும் அசையுந் தன்மையொன்றே
 வித்தியாசம் என்றற் பொய்யாமா? பீடத்தின் இடது
 பக்கத்திற் பரம இராக்கினியின் திருச் சுருபமும் வலது
 பக்கத்தில் யேசுநாதரை வளர்த்த கைத்தாதையாகிய
 அர்ச். சூசைமுனிவரின் திருச்சுருபமும் நின்றிலங்கின.
 நமது இரட்சாபெருமானின் திருப்பாட்டின் ஞாபகசின்
 னமான தங்கமயமான சிலுவை யேசுபிரானின் திருச்
 சுருபத்தின்முன் சொலித்துக்கொண்டுநின்றது. இவ்வ

ளவு காட்சிக்குரியதும் அலங்காரமுள்ளதுமான பத் திக்குரிய தலத்தில் இராசகுடும்பம் வந்து முழந்தாட் படியிட்டு சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து திருச்சிலுவையை நமஸ்கரித்தபின்பு, அரசன் இராச்செபம்சொல்லப் பால கனும் தனது இருகாங்கனும் குவித்தபடி இரத்தினங்கள் போன்ற தனது இருவிழிகளாலும் வானத்தை அண்ணார்துபார்த்து மழலைமொழிகளால் தந்தை சொன்ன செபத்தைத் தாயாருடன் பின்தொடர்ந்துசொன்னான்.

செபமுடிவில், பாலகன் தந்தையை நமஸ்கரித்து தாயாருடன் சயனமண்டபஞ்சென்றான். இராணியான வள்பாலகனைக் கட்டி முத்தமிட்டுப் மஞ்சத்தின்மேற் சயனிக்குச் செய்து அவன் நெற்றியில் தனது விரலாற் சிலுவை அடையாளம் வரைந்து மஞ்சத்தினருகில் உட்கார்ந்து அவன் தூங்குமட்டும் காத்திருந்தான். தேனீக்களானது தாங்கள் சேர்த்துவைத்திருந்த மதுரித செந்தேனை உண்டு மகிழ்வதுபோல்; கருவண்டுகள்போன்ற தனதிருவிழிகளாலும் பாலகனின் வதனத்தில் ஊசாடி இன்பமனோகரத்தைச் சுகித்துக்கொண்டிருந்த இராணியானவள் மனதில் பாலகனைப்பற்றிப் பலவிதமான கவலைகள் உண்டுபட்டன. உடனே எழுந்து தனது காதலனிடம் சென்றான். அரசன் தனது ஆஸ்தான மண்டபத்தில் ஓர் நாற்காலியின்மேல் உட்கார்ந்து சிறிது வாசித்துக்கொண்டிருந்தான். இராணிவருவதைக்கண்டு சற்றுத் தலையை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அரசியின் முகத்தில் ஏதோ விசனக்குறி இருப்பதாக அறிந்த அரசன் அன்புடன், அரசியே! பூரண சந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற உன் முகமண்டலமானது சற்று வாடி இருப்பதென்னோ? தெய்வபத்தியுள்ளவளான நீயும் கவலைக்கு இடங்கொடுக்கலாமா? உனக்குற்ற கவலை என்ன? உன் கவலையை நான் போக்கமாட்டேனா?

இராணி—அரசே! எங்கள் பாலகன் எவ்வளவோ அலங்காரமான குழந்தை. அவன் சரீர அலங்காரத்திலும் ஆத்தம அலங்காரம் எத்தனையோமடங்கு மேன்பட்டதாய் இருக்கின்றது. அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமல்லவா? குழந்தையின் முகத்திலோ! ஆத்தமத்தின் அலங்காரஞ் சொலிக்கின்றது! ஆனால்.....என்றபின் கவலையுடன் மவுனமாய் இருந்தான்.

அரசன்—ஆச்சரியத்துடன் பிராணசகி! ஏன் மவுனமாய் இருக்கின்றாய்? உன் மனதிலுள்ளதை இயம்புவாய்.

இராணி—பிராணநாதா! சிறுவத்திற் சம்மனசைப்போற் சீனித்த எத்தனையோ பிள்ளைகள் வளர்ந்தபின் பெரிய துஷ்டர்களாக மாறியதை யான் அறிந்திருக்கின்றேன். எங்கள் பாலகனும் பிற்காலம் எப்படிப்போவானோ என்பதையிட்டு என்மனம் பதகளிக்கின்றது.

அரசன்—கையில் வைத்திருந்த புத்தகத்தை மேசைமேல் வைத்துவிட்டு, அரசியே! பாஸ்யத்தில் நல்லபிள்ளைகளாய் நடந்தவர்கள் பிற்காலம் கெட்டவர்களானால் அதற்கு அவர்களே காரணமானாலும், விசேஷ காரணம் பெற்றோர் என்றே சொல்லவேண்டும். ஓர்பாலகன் இயல்பாகவே புண்ணியவழியில் நடக்கிறது சாதாரணமாய்ச் சம்பவியாதகாரியம். எங்கள் குழந்தைதானாகவே புண்ணியத்தை ஆகித்து நல்வழியில் நடந்துவருகின்றானா? எங்கள் விசேஷ கவனத்தினாலும் தூண்டுகோலினாலும் முன்மாதிரிகைகளினாலுமல்லவா அவன் புண்ணியவழியில் நடக்கின்றான்.

அரசன் சொன்னவற்றைக் கேட்ட அரசியின் துக்ககரமான முகம் மாறி சிவந்து துலங்க நாயகனைநோக்கி “உங்கள் விசேஷ கரிசனையினாலும் முன்மாதிரிகையினாலும்

லுந்தான் எங்கள் குழந்தை புண்ணியசீலனாய் நடந்து வருகின்றான்” என்றார்.

அரசன்—மாதரசே! பாலகன் புண்ணியத்தில் வளநாடும் காரணமாயிருந்தாலும், விசேஷமாய் உனது பிரயாசத்தினாலும் முன்மாதிரிகையினாலும் அல்லவா! அவன் புண்ணியத்தில் வளர்ந்துவருகின்றான். யானே அவனுடன் எப்போதும் கூட இருப்பது கூடாதகாரியம். நீயோ கிட்டத்தட்ட எப்போதும் அவனோடிருக்கின்றாய். இது இப்படியிருக்க, பெற்றோர் பிள்ளைகளை சருவேசுரனிடத்திற் பெற்ற திரவியமென மதித்து அவருக்கு ஏற்கையான வழியில் அவர்களை நடத்தவேண்டும். பெற்றோரின் முக்கிய கடமை பிள்ளைகளைப் பத்தியும் நல்லொழுக்கமும் உள்ளவர்கள் ஆக்குவதிலேயே அடங்கியிருக்கின்றது. யான் முன் சொன்னதுபோல் இயல்பாகவே புண்ணியத்தைநாடி நடக்கும் குணம் பிள்ளைகளுக்கில்லை. பிள்ளைகளின் இயற்கைச்சபாவம் துடிதுடித்ததனமே. அவர்களை இட்டம்போற் சீவிக்கவிட்டால் கட்டுக்கடங்கா மூர்க்கக் குழுமாடுகளைப்போல் பெருந் துட்டர்களாவார்கள். இளகிய மெழுகுபோலிருக்கும் அவர்கள் இருதயத்தைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்துவது பெற்றாரிலே தங்கியிருக்கின்றது. சில பெற்றோர் பாலகரைச் சிறுவத்தில் கண்ணுங் கருத்துமாய் நல்வழியில் நடத்திவருவார்கள். ஆனால், நாட் செல்லச் செல்ல அசட்டைத்தனத்தாலும் பிள்ளைகளைப் பிரயாசப்பட விடக்கூடாதென்ற எண்ணத்தினாலும், கல்விகைத்தொழில் முதலிய நோக்கங்களை மாத்திரமே அவர்கட்குப் பயிற்றவேண்டுமென்ற அவாவினாலும், அவர்களின் பத்தி நல்லொழுக்கங்களைக் கவனியாது விடுகின்றார்கள். இதனற்றான் முன் நல்லவர்களாயிருந்த பிள்ளைகள் பிற்காலத்தில் கெட்டவர்களாய்ப் போகின்

றார்கள். “அரசியே! இவ்வகையான அசட்டைத்தனமுள்ள பெற்றோரைப்போல் நீயும் நடந்து எங்கள் பாலகளைக் கெடுக்க வழியாயிராமல், ஆண்டர் இரக்கத்தால் அவன் மேன்மேலும் புண்ணியத்தில் வளர வழிபண்ணிவருவாய் என்பது எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்” என்று புன்முறுவலுடன் மொழிந்தான்.

இராணி—சிரித்துக்கொண்டு, உங்களை மாத்திரம் தள்ளிவைத்துக் கொள்ளுங்கள். யான்தான் எல்லாம் செய்கின்றேனா? இது பொய்யாகாதா?

அரசன்—புன்னகையுடன் நேரம்போகின்றது, நெடு நேரம் இராக்கண்விழித்தல் சுகத்துக்கு நன்றாயிராது. கவலையை நீக்கிச் சயனமண்டபஞ்செல்வாய் மாதே! என்று சொல்லிப் புஸ்தகத்தைக் கையிலெடுத்தான். இராணி தன் நாயகனுக்கு இராவந்தனம் கூறிச் சயனமண்டபஞ்சென்றாள். அரசனும் சற்றுவாசித்தபின் சயனமண்டபஞ்சென்றான்.

கடந்த சம்பவங்கள் நடந்த 7-ம்வருடம், இராணியானவள் அரண்மனையிலே காற்றோட்டமுள்ள ஒரு சாலையில் உலாவிக்கொண்டு நின்றாள். அவ்வேளை அரண்மனை வாயிலில் ஓரிரதம் வந்து தரிப்பதையும் புண்ணியமே சொருபமாயுள்ள 14 வயதுள்ள ஓர்பாலகன் இரதத்தில் நின்று இறங்கி வருவதையும், அவன் பின்னால் ஓர்துரைமகன், பாலியன் படிக்கும் புஸ்தகங்களை எடுத்து வருவதையும் கண்டாள். பாலகனோ ஆனந்த உல்லாசத்துடன் அரண்மனை வாசலில் வந்துசேர்ந்தான். அவனது வதனத்தில் எறித்துக்கொண்டு நின்ற பிரகாசமானது இராணியிற்பட்டு, அவள் வதனமும் பிரகாசித்தது. இராணியானவள் அக்களிப்புடனே தனக்கு எதிர்கொண்டுவந்த சோதிமய உருவைக் கட்டி முத்தமிட்டாள். பாலகனும் ஆனந்தத்துடன் தனது சட்டைச்

சாக்கிலிருந்தவோர் கடிதத்தை எடுத்து, வணக்கத்துடன் அந்த மாதரசியின் கையிற்கொடுத்து, அவளை நமஸ்கரித்து, மாளிகைக்குட் பிரவேசித்தான். இராணியோ பரபரப்புடன் காகிதத்தை உறையில் நின்று எடுத்து வாசிக்கத்தொடங்கினாள். வாசிக்க வாசிக்க அவள் வதனம் செந்தாமரைப் புஷ்பம்போல் மலரத் தொடங்கிற்று. முற்றும் வாசித்து முடிந்தபின், தனதிருநேத்திரங்களையும் வானத்தைநோக்கி உயர்த்திச் சருவேசுரனை ஸ்துதித்தாள். கடிதத்தை மீண்டும் ஓர்முறை தொடர்ந்து வாசித்து. முடித்தவுடன், தனது காதலனிடம் விரைந்துசென்றாள். அரசனே ஆஸ்தான மண்டபத்தில் தங்கக்கம்பிகளால் கொடி செடி வேலைகள் இழைக்கப்பட்ட பசும் பட்டுவஸ்திரம் விரிக்கப்பெற்ற ஓர் மேசையண்டையிலுள்ள நாற்காலியின்மேலுட்கார்ந்து ஏதோ ஆழ்ந்தசிந்தையிலிருந்தான். இராணி தனது காதலனையணுகியதும் அவன் ஏதோ யோசனையில் மூழ்கியிருப்பதைக்கண்டு, அவன்புலனைக் கலைவுபண்ணாது மவுனமாய் நின்றாள். சற்றுநேரத்தால் அரசன் துயில் தெளிந்தவன்போல் விழித்து, தனக் கெதிரே நிற்கும் சித்திரப்பாவையைக்கண்டு பிரமைகொண்டான். பின்பு அவள்வதனத்தை உற்றுநோக்கினான். அவள் சிவந்த சொண்டுகளில் புன்முறுவல்தோன்றி வீனையாடிக்கொண்டிருந்தது. அவள் வதனத்திலோ பேரானந்தத்தினரசி அரசுசெலுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

அரசன்—அச் சித்திரப்பாவையை நோக்கி, அரசியே! “உனதுவதனம் இன்று ஆனந்தத்தாற் பூரித்திருக்கின்றதே” என்றான்.

இராணி—ஏன் நான் சந்தோஷித்தல் கூடாதா, என்று சிரித்துக்கொண்டு அரசன்பக்கமாயிருந்த நாற்காலிமேல் உட்கார்ந்தாள்.

அரசன்—ஏன் சந்தோஷித்தல் கூடாது! உன்னைப் போற் பரிசுத்தமானவொர்மாது துக்கப்படக் காரணம் யாது. என்றாலும், இன்று ஏதோ விசேஷ சந்தேர்ஷ கரமான செய்தி நிகழ்ந்திருக்கிறதாக நினைக்கிறேன்.

இராணி—ஆம், நீங்கள் எண்ணியதுபோல் சந்தோஷத்திற்குரிய செய்தி ஒன்று நிகழ்ந்ததுதான்.

அரசன்—அதை யானறிதல் கூடாதா?

இராணி—அதை நீங்களறியாது வேறுயார் அறிகிறது. சம்பவத்தை நீங்களறியவில்லையா?

அரசன்—யானின்று ஓர் சம்பவத்தையும் அறிகிலேன்.

இராணி—எங்கள் பாலகன் உங்களை இப்போது காணவில்லையா?

அரசன்—எங்கள் பாலகன் கலாசாலையால் வந்து விட்டானா?

இராணி—ஆம் வந்துவிட்டான்.

அரசன்—அவனுடைய பள்ளிக்கூடப்பரீட்சை முடிந்திருக்கவேண்டுமே.

இராணி—ஆம், முடிந்ததுதான்.

அரசன்—அவன் பரீட்சையில் அரங்கேறினானா?

இராணி—“நீங்கள் எப்படி நினைக்கின்றீர்கள்” என்று புன்னகைசெய்தாள்.

அரசன்—அவன் பரீட்சையில் சித்திபெறாதுபோக நியாயமில்லை.

இராணி—அப்படியேன் சொல்லுகின்றீர்கள்.

அரசன்—எங்கள் பாலகன் படிப்பில் மகா சாமர்த்தியனல்லவா? அவன் சித்தியடையாதிருப்பது துதனம்.

இராணி—புன்னகையுடன் “உங்களெண்ணத்தின் படியே ஆகக்கூடவது” என்றுசொல்லித் தனதிடமிருந்த

கடிதத்தை அரசனிடம் கொடுத்தாள். அரசன் கடிதத்தை விரித்து வாசித்ததும் ஆனந்தவசத்தானான்.

சற்றுநேரம் இருவரும் மவுனமாய் இருந்தபின் அரசன் சொல்வான்:—

எங்கள் பாலகன் சாதாரணமான கல்வி கலைக்கியானங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்திருப்பதால், இனி மேலான கலைக்கியானங்களைக் கற்றறியவேண்டியவனாயிருக்கிறான். ஆகையால் அதற்கான வழிபாடுகள் செய்யவேண்டும்.

இராணி—என்ன வழிபாடுகள்செய்ய யோசிக்கின்றீர்கள்.

அரசன்—“அதைப்பற்றிப் பிரதம மந்திரியாராகிய ஞானசூரியருடன் ஆலோசித்தே முடிவுசெய்வேன்” என்றுசொல்லி, உடனே ஓர்கடிதம்வரைந்து வேலைகாரனிடங்கொடுத்து மந்திரிக்கனுப்பினான். பின்பு தனது பிராணநாயகியைநோக்கி, அரசியே! யான் இராச்சிய விஷயமாய்ச் சில ஆலோசனை பண்ணவேண்டும்.

இராணி—உங்கள் யோசனையை இடையில்வந்து குழப்பிப்போட்டேனே!

அரசன்—மாதே! உன்னால் எனது யோசனை குழம்பவில்லை. பாலகனின்விஷயமும் அவசியமானதுதானே. என, இராணி உத்தரவுபெற்று அரசனைவிட்டு நீங்கினால்

அவள் போகும்வழியில் தனது குமாரன் அரண்மனையின் ஓர்பக்கமாய் வருவதைக்கண்டு, அன்பினால் முறைப்படுவதுபோல் கண்மணி! “கலாசாலையால் வந்து இவ்வளவு நேரமாகியும் இன்னும் உனது தந்தையைக் காணாதிருக்கலாமா” என்றாள்.

பாலகன்—ஆத்திரத்துடன், “அம்மா! யான் தெரியாதுசெய்த குற்றத்தை மன்னியுங்கள், பரீட்சையில் என்னை நற்சித்தியடையப்பண்ணிய எங்கள் நேச ஆண்

டவருக்கு நன்றிபுரிகிறதற்காக செபக்கூடத்தில் தங்கியதால் நேரம்போய்விட்டது” என்று தனதிருகாங்களை யும் கூப்பினபடியே சொன்னான்.

சிறுவன் நின்ற நிலையும், கெஞ்சிய மேரையாய்ச் சொன்ன சொற்களும், மாதாமனதைக் கரைந்துருகப் பண்ணவே, அவளிருநேத்திரங்களிலுந் நின்ற முத்து கள்போன்ற கண்ணீர்த்துளிகள் சொரியத்தொடங்கின. உடனே புத்திரனை அணைத்து முத்தமிட்டு, செல்வமே! நீ ஒரு குற்றமுஞ்செய்யவில்லை, கலங்கவேண்டாம்” என்று அவன்முகத்திலும் நெஞ்சிலுந் தடவி, மனதை ஆற்றினான். பின்பு புத்திரனை நோக்கி “மகனே! இப்போது உனது தந்தை ஏதோ அலுவலாயிருப்பதால் சற்றுப் பொறுத்து அவரிடம் போகலாம்” என்று சொல்லி அவனை ஓர் அறையில் அழைத்துச்சென்று, விதம்விதமான இனிப்பு மிட்டாய்வகைகள் நிறைந்த பெட்டியை அவன்கையிற்கொடுத்து கண்ணே, நீ பரீட்சையிற் சித்தியடைந்ததற்காக இந்த வெகுமதியை ஏற்றுக்கொள் என்றான். பாலகளை சந்தோஷத்துடன் தனது இருகாங்களாலும் தாயினிடத்திலிருந்த இனிப்புப்பெட்டியை வாங்கி நன்றிகூறினான். பின்பு பெட்டியினுள்ளேயிருந்த இனிப்புவகைகளை வெகு பிரமிப்புடன் உற்று நோக்கினான். சித்திரவேலை கொத்துவேலைகள் அமைக்கப்பெற்ற, அனேக விதம் விதமான இனிப்புவகைகள் பல நிறத்திலும் இருந்தன. பாலகன் ஆனந்தத்துடன் தனது கண்ணுக்கு அலங்காரமாகத் தோற்றியவோர் இனிப்பையெடுத்து, தனதுசெய்கைகளைக் கூர்ந்துபார்த்துக்கொண்டிருந்த இனிய தாய்பக்கமாய் நீட்டி, அம்மா! “நீங்கள் தந்த வெகுமதிக்காக இந்த அழகான மிட்டாயை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

இராணி—மிட்டாயை வாங்கிக்கொண்டு துரையே! இதை நீயே சாப்பிடவேண்டுமென்று அவனுடையவா

யிலே மிட்டாயை வைத்து, ஓர் ஆசனத்தில் அவனை உட்காரச்செய்து போயினான். பாலகனோ தனது மனம் போல் மிட்டாய்களை வயிரூரத் தின்றுகொண்டிருந்தான்

அரசன், தனதலுவல்முடித்து பாலகனிருந்த அறை மார்க்கமாய்ச் சென்றான். சிறுவன் தந்தை வருவதைக் கண்டு எழுந்து வந்தனங்கூறி, தந்தையே! நீங்களேதோ அலுவலாய் இருந்தபடியால் உங்களைக் குழப்பலாகா தென்று அம்மா சொன்னா. ஆனபடியினற்றான் இங்கு இருக்கின்றேனென்றான்.

அரசன்—இவ்வினிப்புக்களை உனக்குத்தந்தது யார்!

பாலகன்—அம்மா தந்தார்கள்.

அரசன்—பெட்டியிலிருந்த மிட்டாய்களைப் பார்த்துச் சந்தோஷத்துடன் “ஆ! எவ்வளவு அழகான மிட்டாய்கள்!! அம்மா எனக்கு ஒரு மிட்டாயாவது தானில்லையே” என்று முறைப்படுவதுபோற் சொன்னான்.

பாலகன்—தந்தையே! யான் பரீட்சையிற் சித்தி அடைந்ததற்காக இவ்வினிப்புக்களை அம்மா தந்தார்கள். நான் வேண்டியது சாப்பிட்டுவிட்டேன்; இது உங்களுக்கு என்றுசொல்லி, மிகுதியாயிருந்த இனிப்புக்களை பெட்டியுடன் எடுத்துத் தந்தையிடம் நீட்டினான்.

அரசன்—புன்னகையுடன், இவ்வளவு இனிப்பும் எனக்குப் பற்றாது; இவற்றையும் நீயே வைத்திருந்து சாப்படு என்று சொல்லி ஓர் ஆசனத்தமர்ந்து, புத்திரனுடன் படிப்புவிஷயத்தையிட்டு வார்த்தையாடத் தொடங்கினான். சற்றுநேரத்தால், ஓர் வேலைகாரன் வந்து அரசனைவணங்கி, அரசே! பிரதமமந்திரியார் உங்களைக் காண வந்திருக்கின்றாரென்றான். அரசன் உடனே தனது புத்திரனைவிட்டுமுந்து அரண்மனையின் முன்மண்டபஞ் சென்றான். அரசன் வருவதைக்கண்ட ஞானசூரியர்

தாமிருந்த ஆசனத்தைவிட்டெழுந்து வந்தனம்கூற, அரசனும் பிரதிவந்தனமளித்துக் கைகுலுக்கித் தனதருகில் ஆசனத்தமர்த்தினான்.

அரசன்—பிரபு! எனது பட்டத்துக்குமாரன் சாதாரணமான கல்விகளைக்கற்றுப் பரீட்சையிற் சித்தியடைந்திருப்பதால் இனி மேலான கல்வி கலைக்கியானங் களையும், இராச்சியத்தை ஆளும் முறையையும் தீர்க்க மாய் உணருமாறு, வித்துவாபண்டிதரொருவரிடம் அவனை ஒப்படைக்கத் தீர்மானித்தேன். உம்முடைய அபிப்பிராயம் யாதோ?

மந்திரி—சற்று யோசித்து, “வேந்தனே! பட்டத்துக்குமாரன் கல்வியாகிய பெருஞ் சமுத்திரத்தை ஒருவாறு தாண்டக்கூடிய புத்தியும், யுத்தியும், சாமர்த்தியமும் உடையவராயிருக்கின்றார். மேலும், இப்பொழுதே அவர் இருதயத்தில் ஆழமாய் வேருன்றி, செழித்துத் தளிர்ந்துச் சுகந்தவாசனைவிசி, யாவர் மனதையும் மகிழ்ச்செய்கின்றனவாகிய அழகிய மாக்கன்றுகள்போன்ற தெய்வபக்தியையும் நல்லொழுக்கத்தையும் தளராமுயற்சியுடன் பலுக்கிப் பெருக்கிப் பெரும் விருட்சங்களாக வரப்பண்ணக்கூடிய திராணியுமுடையவராயிருக்கின்றார். இவ்விதமான ஒரு பாலகளைப் பயிற்றுவதற்குப் போதிய ஞானமும், பத்தியும், புத்தியும், சாமர்த்தியமுமுள்ள ஓர் பண்டித சிரோமணியைத் தெரிந்துகொள்வதில் போதிய சிரமம் எடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லி, சற்றுநேரம் மவுனமாயிருந்தபின் மீண்டும், ஏந்தலே! தமது இராச்சியத்தின் தென்திசையிலுள்ள அழகாபுரம் என்னும் சிறப்புப்பெயர் பொருந்திய நகரில் யாவராலும் நன்குமதிக்கப்பெற்ற தெய்வபயமுள்ள ஓர் வித்துவா பண்டிதர் இருக்கின்றார். வித்துவான்களென்றும் நல்லொழுக்கமுடையவர்களென்றும் பெயர்பெற்று இவ்

விராச்சியத்தின் தீபஸ்தம்பங்களென விளங்கும் எத்தனையோ பிரபுக்கள் அப்பண்டிதரின் மாணவர்களே என்று யான் நன்கறிவேன். அவ்வழகாபுரம் சற்றுத்தூரமாயிருந்தாலும், நற்சுகத்திற்குரிய இடமாயிருப்பதால் இவ்விடத்திலிருந்த அநேக துரைமக்களே! சுகசௌக்கியத்தை முன்னிட்டு அவ்விடஞ்சென்று வசிக்கின்றார்கள். நற்சுகமிருந்தால் கலைக்கியானங்களை நன்றாய்க் கற்பதற்கு மூளை இடங்கொடுக்கும். ஆகவே, இளவரசரை அவ்விடமனுப்புவதே நன்றென நினைக்கின்றேன்” என்றார்.

மந்திரி சொன்னவற்றைக் கேட்ட அரசன் தனக்குள்ளே சிந்திக்கலானான். எனது பாலகனைத் தூரதேசமனுப்பி எவ்விதம் மனமொத்திருப்பேன். இராச்சிய கருமங்களால் யான் வாடி இளைத்திருக்கும்வேளைகளில் அவனைப்பார்க்கும் ஒருபார்வையாலல்லவா! என் மனதிற்கு ஆறுதலும் பெலனும் உண்டாகின்றது. சரி, நான்தான் ஒருவாறு பாலகனைப் பிரிந்திருக்க மனமொப்பினாலும் எனது பிராணநாயகி, அவனை எவ்வாறு பிரிந்திருக்கச் சுகிப்பாள். புத்திரன் கலாசாலைக்குப் போகும் நாட்களிலெல்லாம் “பாலகன் எப்போது வருவானோ! எப்போது வருவானோ” என்று அவன் வரவை மகா ஆவலோடு காத்திருப்பவளா! பாலகனைத் தூரவிட மனுப்பி மனம் ஆறியிருப்பாளென்று இவ்வாறாய்ப் பலவிதம் தனக்குள்ளே ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தபின் புத்திரனின் நலத்தையே ஸ்ரம்பி யோசிக்கலாயினான். பாலகன் பிற்காலம் நன்றாயிருப்பதற்கு மந்திரி சொல்லிய வழியே நல்லதென்று நிச்சயித்து, மந்திரியை நோக்கி, பிரபு! “புத்திரன் எம்மைவிட்டுப் பிரிவதால் எனக்கும் அவனன்னைக்கும் உண்டாகும் கவலையைப் பாராது, பிள்ளையின் நலத்தையே கருதி உமது அபிப்பிராயப்படி அழகாபுரம் அனுப்பவே தீர்மானித்துவிட்டேன். ஆகையால் பட்டத்துக்குமாரனுடன் சீவித்து

வந்த தந்திரசூரி என்னுந் துரைமகனையும், புத்திரனுக்கு ஆபத்துவராமற் காப்பதற்கு மெய்க்காப்பாளர் சிலரையும், பயணத்துக்குச் சித்தஞ் செய்வீராக.

ஞானசூரியர்.—“ அப்படியே செய்கின்றேன் வேந்தனே ” என்று சொல்லி அரசனிடம் விடை பெற்றுப் போயினார்.

அரசனே, தனது தேவிக்கு இச்சம்பவத்தை எப்படிச் சொல்வதென்று ஆலோசிக்கத் தொடங்கினான். ஞானசூரியர் அரண்மனையைவிட்டுப் புறப்பட்டதைக் கண்ட இராணியானவள் பாலகனின் படிப்பு விஷயத்தைப்பற்றி அறியும்படி இராசனிடம்வந்தாள். இராசனே, நாற்காலியின்மேலுட்கார்ந்து, அருகிலிருந்த மேசைமேல் தனது முழங்கையை யூன்றித் தலையைக் கையாற்பிடித்தபடியே ஆழ்ந்த யோசனையிவிருந்தான். இராணியானவள் அரசனையண்டியதும், அவன் விசனகரமானமுகத்துடன் இருப்பதைக்கண்டு, சற்று முகம்வாடிநின்றாள். அரசன், பத்தினியானவள் தனது முகக்குறியை அறிந்து கவலைப்படுகிறாளென்று கண்டு, தனக்கோர் துயருமில்லாதவன்போல் மனதைக்கட்டிக்கொண்டு, சமாளமாய்ச்சம்பாஷிக்கத்தொடங்கி, பாலகனை அழகாபுரமனுப்பத்தான் தீர்மானித்திருப்பதை அறிவித்தான்.

இராணி — இந்தவார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே மனம்வாடியவளாய் அரசனேநோக்கி “ எங்கள் குழந்தையைத் தூரவிடமனுப்பவா உத்தேசித்திருக்கின்றீர்கள் ” என்றுசொல்லிப் பக்கத்திலிருந்த நாற்காலியின்மேலுட்கார்ந்து துக்கத்துடன் மவுனமாயிருந்தாள்.

அரசன்—தனது பத்தினியின் மனதை ஆற்றத்தொடங்கி அவளைப்பார்த்து, அம்மா பெண்ணரசே! அழகாபுரம் எவ்வளவோ சௌகரியமான இடமென்பதையும், அங்குபடிப்பது பாலகனுக்கு எவ்வளவு பிரயோசனமென்பதையும்பற்றி நீ நன்கு விளங்கவேண்டும்

என்று இராணியின் மனமாறக்கூடியவிதமான பல நியாயங்களை எடுத்துரைத்தான். அரசன் சொன்ன வற்றைக்கேட்டு, இராணியின் மனஞ் சற்றே ஆற, புத்திரனை அழகாபுரமனுப்பச் சம்மதித்தான். இராணி சற்றுநேரம் அரசனுடன் சம்பாஷித்ததன்மேல் அவனை விட்டு நீங்கினாள். அரசன் மேசைமேலிருந்த மணியைக் கிணுக்க, ஓர் சேவுகன் நிராயுதனாய்வந்து அவனைப் பணிந்துகின்றான். அரசன் தனது புத்திரனை அழைத்துவரும்படி அவனுக்கேவ, சேவகன் மீண்டும் அரசனை வணங்கி இராசகுமாரனிடஞ் சென்றான். இராசகுமாரன் மாளிகையின் பின்புறமாயுள்ள சிறு பூந்தோட்டத்தில் உலாவி உலாவி அங்குள்ள காட்சிகளைப்பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். சேவுகன் இராசகுமாரனையணுகி நமஸ்கரித்து, அரசன் ஆஞ்ஞையை அறிவித்தான். திருஞானதீபன், தாமத்யாது அரசனிடஞ்சென்று, அவனது பாதாரவிந்தங்களை நமஸ்கரித்து, நேச தந்தையே! “அடியேனை அழைத்த காரணம் யாதோ” என்று வினாவி அதி விநயத்துடன் நின்றான்.

அரசன்—புத்திரனைத் தன்முன்னேயிருந்த ஆசனத்திலமரச்செய்து, அவனை நோக்கிச் சொல்வான். கண்மணி! திருஞானதீபா!! யானிப்போது உனக்கூட்டும் புத்திமதிகளை அதி கவனத்துடன் கேட்பாய். சமையாசமையங்களில், இராசநந்தனவனத்திற்கு உன்னை அழைத்துப்போய், அங்குற்ற அழகிய செந்தாமரைத்தடாகத்தினருகே உட்கார்ந்து, என் மார்போடுகளை அணைத்துக்கொண்டு சொன்ன அமிர்த புத்திமதிகளை மறந்துவிடாதே.

திருஞானதீபன்—இனிய தந்தையே! நீங்க ளெனக்கூட்டிய தேனிலுந் தித்திப்பான அமிர்த மொழிகளை மறப்பேனா! நீங்களிதற் சந்தேகப்படலாமா!!

அரசன்—கண்மணி! இதற் சந்தேகப்படமாட்டேன்.

திருஞான தீபனுந் தன் தந்தைசொல் மீறுவானு! மேலும். மகனே! உன்னையுமென்னையும் அணைகடந்தவிதமாய் நேசிக்கும், எங்கள் “கருணைநிறைந்த தாயாரை” அதிக மதிகமாய் நேசித்துவருவாயாக.

திருஞானதீபன்—அதிசயத்துடன் அரசனைநோக்கி, தந்தையே! தங்களுக்குத் தாயாராயிருக்கிறவ, எனக் கெப்படித் தாயாராயிருப்பா? எனக்கவ பாட்டியாரா யல்லவா இருப்பா. மேலும், என்னைப்பயின்ற தாயைவிட வேறெந்தத்தாய், என்னை அதிகமாய் நேசித்தல்கூடும்.

அரசன்—சந்தோஷ பரவசத்துடன், என் கண்ணை! கண்ணினொளியே!! யான்பயின்ற திரவியமே!!! யான் கூறிய தாயார், எங்களெல்லோரையும் ஒப்பற்றவிதமாய் நேசிக்கும் “பரிசுத்த தேவதாயார்” என்பதை மறந்தாயா? உன்னைப் பெற்றெடுத்ததாய், அந்தக்கருணைபொழியும் மோட்ச இராணியைப்போல் அவ்வளவு மீசரமாய் நேசிக்க அறிவாளா?

திருஞானதீபன்—ஆ! தந்தையே!! அந்த நல்லதாயி னெண்ணம் இப்போ என்மனதில் வராதுபோயினதே. ஆ! தேவதாயாரே! என் அம்மா. தந்தையே! அந்தச் சிங்காரமான தாமரைத் தடாகத்தினோரத்திலிருந்து கொண்டு என்னை உங்கள் மார்போடணைத்துப் பத்தி நிறைந்த பெருமூச்சோடும், சந்தோஷக் கண்ணீரோடும், ஞான மனோகரியாகிய அந்த வானுலகோரரசியைப் பற்றி நீங்கள் எடுத்துரைத்த அமிர்தம்பொழியும்போத னையை யான் எவ்வாறு மறத்தல்கூடும்! யான் அந்தப் பரமதாயின் பாக்கியம்பெற்ற புத்திரனல்லவா?

அரசன்—குழந்தாய்! “உன் படிப்பு உன் பத்திக் குத் தூண்டுகோலாயிருக்கவேண்டும்” என்று சொல்லி ஓர் “இரத்தினச் செபமாலையை” கையிலெடுத்தான். திருஞானதீபன், பளபளென்று பிரகாசிக்கும் இரத்தின மாலையை வெகு ஆவலுடன் பார்த்தான். அரசன்,

இரத்தினமாலையைப் புத்திரனுக்குக் காட்டி, நேச மைந்தா! “இதோ நானுனக்குக் கொடுக்கக்கூடிய அதி பெரிய நன்கொடை; இந்தப் பரிசுத்தமான தங்கச் செபமாலையை உன் சீனியகாலபரியந்தம் பவுத்திரமாய் வைத்துத் தினமும் ஓதிவருவாயாக. உன் ஆபத்துசமயங்களில் பாமநாயகியின் இப்பரிசுத்த திரவியமே, அடைக்கலமாயிருப்பதைக் காண்பாய்” என்று சொல்லிச் செபமாலையைக் குமாரனிடங் கொடுத்தான். திருஞானதீபன் வணக்கத்துடன் திரு இரத்தினமாலையைப் பெற்றுப் பத்தியுடன் முத்தமிட்டான். அரசன் குமாரனை நோக்கி, பாலகா! உயர்தரக் கல்வி கலைக்கியானங்களைக் கற்பதற்காகவும், இராச்சியபாரஞ்செய்யும் முறையை நன்கு அறிதற்காகவும், உன்னை நானையத்தினம் அழகாபுரமனுப்பத் தீர்மானித்துவிட்டேன். எனது இராச்சியத்திலுள்ள சகல இடங்களிலும்பார்க்க, அழகாபுரமே அதிவிசேஷமானதும், சுகத்திற்குரியதுமான இடம். அதன் வனப்பலங்காரத்தையும், காட்சி மாட்சிகளையும் நீ அவ்விடம் போயறிவாய்; இந்நகரிலுள்ள எத்தனையோ பிரபுக்கள், அழகாபுரத்தின் சுகஸ்திதியைநோக்கி தேகசவுக்கியத்திற்காக அங்கு போய் வசிக்கின்றார்கள். அந்நகர் நல்ல குளிர்ச்சிபொருந்திய இடமாயிருப்பதால், மூளைக்கும் நல்ல தெளிவைக் கொடுக்கும். ஆகையால் உனது சாஸ்திரங்களைக் கற்க இலேசாயிருக்குமென நம்புகின்றேன். உனது பள்ளிக்கூடத் தோழனாகிய தந்திரசூரியென்னுந் துரைமகனையும் உனக்குத் துணையாக அனுப்புவேன்; ஆனபடியால் பயணத்திற்கு ஆயத்தஞ்செய்வாயாக.

திருஞானதீபன்—தந்தையே! “தங்கள் சித்தப்படியே செய்கின்றேன்” என்று சொல்லித் தலைவணங்கி, தாயாரிடஞ் சென்றான்.

இராணி அரண்மனையின் உள்மாடத்தில் ஓர் சாய்மானக்கதிரையின்மேற் சாய்ந்துகொண்டிருந்து புத்திர

னைப்பற்றிய சிந்தனையோடிருந்தாள். திருஞான தீபன் தன்னிடம் வருவதைக் கண்டதும், அவன் வதனத்தை உற்றுநோக்கினான். உடனே அவள் மனதிலுதித்த நினைவாவது: “ஐயோ! மனுவுருவெடுத்துவந்த இந்தச் சுந்தர வடிவு, என் பிராணநாதனின் உயிர்ச்சாயல், எனது உதரக்கனி, பதினான்குவருடகாலமாய் எனது கையிலிருந்த இரத்தினக்கிளி, என்னைவிட்டு நீங்கப்போகின்ற தே; ஆ! இந்தச் சம்மனசைக் காண்பதாலல்லவா, என் துன்பங்களில் ஆறுதலாயிருந்தேன்” என்று இவ்வாறாகத் தன்னை அறியாமலே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவள் இரு விழிகளிலுமிருந்து பிரளயம்போல் நீர் வடியத் தொடங்கிற்று. தாய் கலங்குவதைக்கண்ட பாலகன் விரைவாயோடி அவளைத் தனதிரு காங்களா லுங் கட்டி முத்தமிட்டு, அம்மா! என் துயரப்படுகிறீர் களென்று பரிதபித்துக் கேட்டான். இராணி, தனது புத்திக்குறைவாற் புத்திரனை வருந்தப்பண்ணியதை நினைந்து, தனது துக்கத்தை ஒருவாறு ஆற்றி, அவனை அரவணைத்துக்கொண்டு, கண்ணை! என்ன செய்தி யென்று கேட்டாள்.

திருஞான தீபன்—அம்மா! யான் அழகாபுரம் போவதால் உங்களுக்குத் துயரமுண்டாவதுபோலிருக்கின்றதே.

இராணி—செல்வமே! நீ அழகாபுரம் போவதால் உனக்கு எவ்வளவோ நன்மையுண்டாகும். அதையிட்டு உன் மாதா துக்கப்பட நியாயமில்லை. மேலும், நீ அழகாபுரம்போய்க் கலாநீரோதனையும், தெய்வபத்தி நிறைந்தவனாய் திரும்பிவருவாய்தானே. என் திரவியமே! நீ அழகாபுரத்திலிருந்து உனது மாதாவை மகிழ்ப்பண்ணவிரும்பினால் ஒரேயொரு காரியத்தினால்மாத்திரம் அதைச் செய்யலாம்.

திருஞான தீபன்—அதென்ன காரியம்? நானங்கு கல்வி சாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியடைந்துவருவதாக அறிந்தால்

உங்களுக்குச் சந்தோஷமாய்த்தானேயிருக்கும். ஆகையால், என்னாலியன்ற கவனத்துடன் எனது சாஸ்திரங்களைப் படிப்பேன்.

இராணி—கண்மணி! நீ கல்வியிலே தேர்ச்சியடைந்து வருகிறாயென்பதை அறிவது எனக்குச் சந்தோஷமே. என்றாலும் அது பெருங்காரியமல்ல.

திருஞான தீபன்—வேறென்ன; நான் நல்லபிள்ளையாய் நடக்கவேண்டுமென்பதா உங்கள் கருத்து?

இராணி—ஆம் மகனே! நல்ல புண்ணியவாலாயும், நல்லொழுக்கமுள்ளவாலாயும், நடப்பதால்மாத்திரம், நீ உன் தாயாருக்குப் போதிய மன ஆற்றியை உண்டுபண்ணக்கூடும். எனது உதரக்கணியே! நீ “ஒரேயொரு சாவானபாவத்தைச் செய்து உன் மாசற்றதனத்தை இழந்து சருவேசரனுக்குச் சத்துருவாய்ப் போகிறதை நான் காண்கிறதிலும்பார்க்க இப்பொழுதுதானே எனது பாதத்தடியில் விழுந்து நீ சாவதைக் காண்பது எனக்கு அதிக பிரியமென்பதை உன் மனதில் ஆழமாய்ப் பதியப்பண்ணிக்கொள்” என்று சொல்லிக் குமாரன் முகத்தைக் குறிகுறிப்பாய்ப் பார்த்தான்.

திருஞான தீபன்—தாயார் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பயந்து அவளைத் தனதிருகரங்களாலுங்கட்டிப்பிடித்து, அம்மா! ஆண்டவருக்கும் உங்களுக்கும் வெறுப்புக்குரியதாயிருக்கின்ற நீசப்பாவங்களைத் தேவ இரக்கத்தால் ஒர்போதுஞ் செய்யமாட்டேனென்றும், நல்லபிள்ளையாய் நடந்துவர எப்போதும் பிரயாசப்படுவேனென்றும், எப்போவாவது உங்கள் மனதை நோகப்பண்ணமாட்டேனென்றும் இப்போதே உங்களுக்கு வாக்குப்பண்ணுகிறேன்

இராணி—புத்திரனை அன்புடன் முத்தமிட்டு, என் திரவியமே! நீ இப்போது சொல்லிய பிரதிக்கினைகளை மறந்துபோகவேண்டாம், சந்தோஷமாயிரு வருகிறே

னென்று சொல்லி, தன் செல்வப் புத்திரனைவிட்டு நீங்கினான். திருஞான தீபனும் பயணத்திற்குத் தான் செய்ய வேண்டிய அடுக்கணிகளைச் செய்துகொண்டிருந்தான்.

மறுநாட்காலே எட்டுமணியளவில் ஓர் அழகான இரதம் அரண்மனை வாசலின்முன் வந்துநின்றது; வேறுஞ்சில இரதங்கள் அதைத் தொடர்ந்துநின்றன. அந்த இரதங்களில் நின்றிறங்கிய அநேக போர்ச்சேவுகர்கள் துப்பாக்கிகளோடும், வாள்களோடும், வரிசை வரிசையாக வந்துநின்றார்கள். முன்னே நின்றிலங்கிய அழகான இரதத்தில்நின்று பிரதம மந்திரியாரும், தந்திரசூரியென்னுந் துரைமகனும் இறங்கி ஆஸ்தானமண்டபஞ் சென்றார்கள். இவர்களை அரசன் கண்டதும் உடனே எழுந்து மந்திரியாருக்குக் கைகுலுக்கி தமதருகிலிருந்த ஆசனத்தமரச்செய்து, தந்திரசூரியையும் ஓர் ஆசனத்தி லுட்காரச்செய்தான். அரசனும் மந்திரியும் சம்பாவித்துக் கொண்டிருந்த சிறிதுநேரத்துள், ஓர் யௌவனன், இராச உடையணிந்தவனாய், வெகு கௌரவத்துடன் அரண்மனையுள்ளிருந்து அரசன்முன் வந்தான். அவனணிந்திருந்த சுந்தரமான உடையையும் வதன வசிகரதோற்றத்தையுங் கண்டவர்களெல்லோரும் பிரமைகொண்டு அவனோர் மனுவருவெடுத்த வானதூதனென்றே நினைத்தார்கள். ஆயினும் அவனுடைய ஆத்துமத்தின் அலங்கார வனப்பையும், அதில் நின்று கமகமவென்று கமழும் பரிசுத்த வாசனையையும் எவருங் கண்டுபிடித்ததேயில்லை. திருஞானதீபன் தங்கள்முன் வருவதைக் கண்டதும் மந்திரியாரும், தந்திரசூரியும் அவனுக்குக் காலேவந்தன மளித்தார்கள். பாலகனும் அவர்களுக்குப் பிரதிவந்தன மளித்து தனது தந்தையின் பாதத்திற்போய் முழந்தாட்படியிட்டு, அரிய தந்தையே! என்னை ஆசீர்வதித்து அனுப்பிவிடுங்களென்று சொல்லி, கைகூப்பியபடியேயிருந்தான். அரசனெழுந்து வானத்தை ஏறெடுத்துப்பார்த்து சற்றுநேரஞ் செபஞ்செய்து பின் புத்திரன் தலைமேல்

பெருவிரலாற் சிலுவைவரைந்து, கண்மணி கடவுளுன்னை ஆசீர்வதிப்பாராக, பரிசுத்த கன்னிக்தாயின் திருக்கரங்களி லுன்னை ஒப்படைக்கின்றேன், சந்தோஷமாய்ப்போய் வருவாயாகவென்று அவனைக் கட்டி முத்தமிட்டான்.

இதற்கிடையில் இராணியும் பாலகனின் முகத்தை இன்னுமோர்முறை காணவிரும்பி வந்துசேர்ந்தாள். புத்திரன் புறப்படநேரமானதென்று கண்டதும், அவன் முன்னே சென்று அவன் கன்னங்களைத் தனதிரு கரங்களாலும் பிடித்து சற்றுநேரம் அன்பாயவனை உற்று நோக்கினாள். ஐயோ! இந்த அதிஷ்டங்கெட்ட தாய்தனது மகனுக்கு நடக்கவிருக்குஞ்சம்பவங்களையும், தானவனை இழந்துபோக இருப்பதையும் அறிந்திருந்தால் அவள் மனம் என்ன பாடுபடும்; அவள் ஈரற்குலை துடியாதிருக்குமா? புத்திரனை இத்தனை தூரம் பயணம்பண்ண விட்டிருப்பாளா? ஆனால் திரும்பவுஞ் சீக்கிரத்தில் தனது திரவியத்தைக் காண்பேனென்ற எண்ணத்துடன் மகனைச் சற்று உற்றுநோக்கியபின் வெகு காதலுடனவனைத் திரும்பத் திரும்ப முத்தமிட்டாள். திருஞானதீபன் பெற்றோரை வணங்கி, தனக்கென்று தயார் செய்திருந்த இரதத்தில் தந்திரசூரியுடனேறி உட்கார்ந்தான். வேறு இரண்டு பிரபுக்களும் இராசகுமாரனுக்குப் பயணத்தில் துணைபுரிவதற்காய் அதே இரதத்திலேறினார்கள். போற்சேவுதரும் அங்குநின்ற இரதங்களிலேறி இராசகுமாரனைச் சூழ்ந்துநின்றார்கள். உடனே இரதங்கள் நகரத் தொடங்கின. இராசகுமாரன் மீண்டுமோர் முறை தனது பெற்றோருக்கும் மந்திரியாருக்கும் வந்தனங்கூறினான். இரதங்கள் வெகுதுரிதமாகச் சென்றன. அவைகள் கண்ணுக்கெட்டாது மறைகிறவரையும், இராசனும் இராணியும் மாளிகை வாசலில்நின்று வெகுதுயரத்துடன் தங்கள் செல்வப் புத்திரனை ஏற்றிச்செல்லும் இரதத்தைப் பார்த்தவண்ணமாய் நின்றார்கள்.

அழகாபுரம்.

இளவரசனும் அவன் கூட்டாளிகளும் ஐந்துநாட் பயணத்தால் அழகாபுரஞ் சேர்ந்தார்கள். அழகாபுரத்தின் மத்தியிலுள்ள “இரத்தினமானிகை” தான் இளவரசனின் வாசஸ்தானம். அவன் கல்விகற்கும் பிரமாண்டமான “சர்வகலாசாலை” இரத்தின மானிகையின்முன் தென் திசையில் விளங்காநின்றது. இரத்தினமானிகையை யும் சர்வகலாசாலையையும் பட்டினத்தின் பிரதானதெரு இரண்டாய்ப் பிரிக்கின்றது. சர்வகலாசாலையின் தலைமை உபாத்தியாயரும், பிரதம மந்திரியார் குறித்துக்காட்டிய வருமாகிய பண்டிதரின் மானிகை, சர்வகலாசாலையின் தென்புறமாயிருக்கின்றது.

திருஞானதீபன் அழகாபுரம்வந்தசெய்தியை யறிந்த பண்டிதர் இரத்தினமானிகைக்குவந்து, இராசகுமாரனை நமஸ்கரித்து தம்மை இன்னாரென்று அறிவித்தார். இராசகுமாரன் பண்டிதருக்கு வந்தனங்கூறி ஓர் அழகான நாற்காலியின்மேல் அவரை உட்காரச்செய்தான்.

பண்டிதர் சற்றுநேரம் இராசகுமாரனைக் குறிப்பாக உற்று நோக்கினார். அவன் வதனத்தில் எறித்துக்கொண்டிருின்ற ஓர்வித பிரகாசம் அவனுடைய பரிசுத்ததனத்தையும், அவனுடைய தெளிவான இரு கருவிகளும் அவனுடைய கபடற்ற தன்மையையும், வாய்மொழிகள் அவனுடைய கூர்ந்த புத்தியையும், அடக்க ஒடுக்கமான இரை அவனுடைய ஒழுக்கமரியாதையையுங் காட்டிற்று. இவ்வினைஞனால் இராச்சியம் பிற்காலம் அடையவிருக்கும் மாட்சிமையை இவ்வடையாளங்களால் ஒருவாறு கிரகிக்கலானார்.

இருவருஞ் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயம் தந்திரசூரி வெகுஉல்லாசத்துடன் அவர்கள்முன்வந்தான்

பண்டிதரைக் கண்டதும் அவருக்கு வந்தனங்கூறி ஓர் ஆசனத்தமர்ந்தான். பண்டிதரும் பிரதிவந்தனமளித்து அவனையுஞ் சற்றுநேரம் உற்று நோக்கியவுடன் ஆச்சரியவசத்தராயினார். தந்திரசூரியின்சாயல் இராசகுமாரனின் சாயலுக்குப் பின்ன பேதமின்றி யிருப்பதையும், ஆனால் அவனுடைய செந்தளிப்பற்றமுகம், அவனுடைய போக்குவாக்கு, பார்வைமுதலியன இராசகுமாரனுடைய போக்குவாக்குக்கு முழுதும் விபரீதப்பட்டிருப்பதையுங்கண்டு பெருமூச்சுவிட்டி. ஐயோ! பிரகாசராசன் போதிய ஆராய்வுசெய்யாமல்லலோ செம்மறிப்புருவைக்குத்துணையாகத் துட்டத்தனமுள்ள ஓநாயை அனுப்பியிருக்கிறாரென்ற எண்ணம்வந்தவுடன், அவற்றைப்பற்றிச் சிந்திப்பதற் கிதுசமையோசிதமல்லவென்று கண்டு அவற்றைத்தள்ளி, விருந்தினருடன் நானாகருமங்களைப்பற்றிச் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினார்.

அவ்வேளை இருவேலைகாரர் அவர்களுக்கு முன்னே யிருந்த மேசையின்மீது சிற்றுண்டிக்கான பலவகைப் பணிகாரங்களும் பழவார்க்கங்களும், மூன்று வெள்ளிக் கிண்ணங்கள் நிறைந்த பசுவின்பாலுங் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். உடனே மூவருஞ் சிற்றுண்டியருந்திச் சற்றுநேரம் சம்பாஷித்ததன்மேல் பண்டிதர் விடைபெற்றுத் தமது மாளிகைசென்றார்.

அன்று சாயரட்சை இராசகுமாரன் இரத்தின மாளிகையின் மேன்மாடத்திற்குச்செல்லும் படிசுள்மார்க்கமாயேறி, அங்குள்ள சுற்றுச்சாலைகள்வழியாயுலாவிப்பட்டினத்தின் காட்சிப்பொருட்களைப் பார்த்துக்கொண்டுகின்றான். அவ்வேளை அவன் தன்னுட் சொன்னதாவது:—

ஆ! இவ்வழகாபுரம் எவ்வளவு வியப்புக்குரிய காட்சிகளையுடையதா யிருக்கின்றது. தேர்ந்த சிற்பாசாரிகளால் நூதன கொத்துவேலைகள் செய்யப்பெற்றும், சித்திர வித்தையில் வல்லோரால் விசித்திர சித்திரங்கள்

அமைக்கப்பெற்றும் வானத்தை அழாவிநிற்கின்ற பாரிய கட்டிடங்களின் காட்சிதானென்னை. ஆ! ரோசா, வில்வி, நந்தியாவட்டம், சண்பகம், கோங்கு, மல்லிகை, முல்லையாதிய கொடிசெடி விருட்சங்கள் தங்கள் அழகிய மலர்களின் சுசந்த வாசனையால், எனக்கு மனோகரத்தை உண்டாக்கினனவோ. ஆ! நெய்மையான இம்மலர்களிற் பட்டுவரும் இளந் தென்றற் காற்றானது தேகத்திற்கு எவ்வளவோ செளகரியத்தைக் கொடுக்கின்றது. எனது ஜெனனதேசமாகிய சீர்நகரிற்கும், இவ்வழகாபுரத்துக்கும் எவ்வளவு பாரதூர வித்தியாசம். அழிந்தொழியும் இவ்விலகிற்றானே இத்துணைகாட்சி மாட்சிக்குரிய பொருட்களிருக்குமாயின்; மோட்சமாநகரில் சருவேசுவரன் வைத்திருக்கும் மேலான மனோகரத்திற்குரிய காட்சிகளை அளவிட்டு வருணிக்க யாராவியலும் என்றிவ்வாறாய்ச் சிந்தித்துக்கொண்டு போகும்பொழுது சுவரின் ஓர் பக்கத்தில் தேவதாயாரின் படம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு அதன்முன் சற்றுநேரம் முழந்தாட்படியிட்டு வேண்டிக்கொண்டபின், அப்படத்தின் அலங்காரத்தைபிட்டுப் பிரமிப்புடன் சொல்வான்.

எனதுதாயாரின்படம் எவ்வளவு அலங்காரமாயிருக்கின்றது. ஆ! எனது அன்பானதாயாரே!! உமது திருச்சாயலைக் கண்டதனால் எனக்கு இவ்வளவு அதிசய பிரமிப்பு உண்டாகுமாயின், வானுலகில், சோதிப்பிரகாசம்வீசும் உமது சொயரூபலாவண்ண அலங்காரத்தைக் காண்பது எப்படிப்பட்ட பேரானந்தமாய்த்தானிருக்கும் அழிந்தொழியும் உலக செல்வங்களே! நீங்கள் நீதி கர்த்தரையும், அவருடைய நிர்மல தாயாரையும் நேசியாத படி நிதமும் எவ்வளவு தடைகள் செய்கின்றீர்கள். நல்லதும், இதோ உங்களை வெறுத்துவிடுகின்றேன். உலக இராச்சியத்தையாளுவதிலும்பார்க்க, பரம ஆண்டவரின் நேசத்திற்காய்த் தாழ்ந்த அந்தஸ்தையே தெரிந்துகொள்

ளுகின்றே னென்று தேவதாயாரின் திருப்படத்தை வணங்கியதன்மேல், மெத்தைப்படிசுளாற் கீழ்மாடத்திற் கிறங்கித் தந்திரசூரியிடஞ் சென்றான்.

இராசகுமாரன் வருவதைக்கண்ட தந்திரசூரி எழுந் து அவனுக்கு வந்தனஞ்சொன்னான். இருவரும் ஆச னத்தமர்ந்தபின் இராசகுமாரன் தந்திரசூரியைப்பார்த்து, பிராணகிரேகிதா! இதுகாலபரியந்தம் நீர் எனதுசொல் லைத் தட்டினதேயில்லை. அதற்காக மிகவும் நன்றியறிந் திருக்கின்றேன். நானிப்போது தேவகிரேகத்தை முன் னிட்டு உமதுடங்கேட்கும் விண்ணப்பத்திற்கும் முன் போற் சம்மதிப்பீரென்று நம்பியிருக்கிறேனென்றான்.

தந்திரசூரி—அன்பார்ந்த இளவரசே! இன்று தாம் இவ்வளவு தாழ்மையாக அடியேனிடம் யாதுகேட்கப் போகின்றீர். இதுகாலவரையில் தமக்கமைந்ததுபோல் இப்போதும் இனிமேலும் அமைய ஆயத்தமாயிருக் கின்றேன்.

திருஞானதீபன்—கிரேகிதா! தேவ ஒத்தாசையைக் கொண்டு எனது இரகசியத்தைக் காப்பாற்றுவீரென்று எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். ஆகையால் நானிப்போ வெளிவிடும் கருமத்தையிட்டு அதிசயப்படாது தேவ கிரேகத்திற்காக நன்மனமாய்ச் சம்மதிப்பீரா?

தந்திரசூரி—இளவரசே! நீர் என்ன சொன்னாலுந் தடையின்றிச் செய்ய ஆயத்தமாயிருக்கின்றேன். தமது திருவுளத்தைத் தெரிவியுங்கள்.

திருஞானதீபன்—கிரேகிதா! என் ஆண்டவருக் காய்ப் பாடுபடவும் தரித்திரனாய்ச் சீனிக்கவும் விரும்பு கிறேன். இவற்றிற்கு இந்த என் நிலைபாற் தடையாயிருப் பதால், இவற்றைவிட்டுப் பிறதேசம்போக எண்ணியிருக் கின்றேன். ஆகையால் இந்த அரசரிமையை உமக்கே கையளித்துவிடுகின்றேன்.

தந்திரசூரி— இளவரசே! “இந்த எண்ணங்கட்கு உமது தந்தை தடைசெய்வாரே! உமது பாட்டைப்பார்த்தால் பற்றைக்குட்பதுங்கிக்கிடந்த நரி பறக்கப்பார்த்ததுபோலல்லவா இருக்கின்றது! ஆகாயத்திற் பாரிய கோட்டையொன்றைக் கட்டினீர்! நல்லகாரியம்!” என்று புன்னகைசெய்தான்.

திருஞானதீபன்—நண்பனே! இதைப்பற்றி யோசியாதிரும். நானே கரும்பும் ஒழுங்கில்வரும்படி செய்வேன். நீரும் நானுங் கிட்டத்தட்ட ஒரேசாயலென்று எல்லோருஞ் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களே! எனது தகப்பனார் ஏறக்குறைய இரண்டு வருடங்களின்பின்தான் என்னைக் காணவருவதாக அறிவித்திருக்கின்றார். ஆறு மாசத்தின்பின்தானுந் தந்தை, எனக்குப்பதிலாக உம்மைக் கண்டால் மெய்யாகவே நானென்றே விளங்கிக்கொள்ளுவார். இப்போ புதிதாகவந்த வேலைகாரரும் எங்கள் உடைகளைக்கொண்டுதான் இன்னொன்று மட்டிக்கின்றார்கள். ஆகையால் இருவரும் இலேசாக உருமாறிக்கொள்ளலாம். பிரபு! நீர் அஞ்சவேண்டியதில்லை. நானைக் காலை ஆறுமணியளவில் இருவருமாக எங்கள் உடைகளை மாற்றிக்கொள்ளுவோம். பின்பு நீர் இவ்வாசனத்திலமர, நானுமதுமுன்பாக வந்து பரலோக இராக்கினிமாதா கோவிலுக்குப்போக உத்தரவுகேட்பேன்; நீர் உத்தரவளியும், அப்போது இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும் வேலைகாரர் சந்தேகப்படவுந்தடைசெய்யவும்மாட்டார்கள்.

“தம்பியாண்டானுக்குத் தலைதடுமாற்றமாய்த்தானிருக்கவேண்டும். எனக்கோ நற்காலந்தொடங்கியது” என்று இவ்வாறுகத் தனக்குள்ளே யோசித்துக்கொண்டிருந்த தந்திரசூரி, திருஞானதீபனை நோக்கி:—இளவரசே, தங்கள் பிரிவு எனக்கு மகாமனவேதனையெயுண்டுபண்ணுகின்றது. சிரசையிழந்த உடல்போலானே

னே! அடிவயிறு பற்றியெரிகின்றதே!! என்செய்வேன். என்றாலும் உமது சொல்லைத் தட்டமாட்டேன் இஷ்டம் போற் செய்யுமென்று பாசாங்காய் நடித்துச்சொன்னான்.

திருஞானதீபன்—எனது உயிர்த்துணைவரே! நீர் என்னை இழப்பதாலுண்டாகுந் துயரத்தைப் பாராது என் விருப்பத்திற்கு இசைந்ததனால் உமக்கு ஆயிரமாயிரம் முறை துதிசொல்லுகிறேன்; சமாதானமாயுஞ் சந்தோஷமாயும் எனது சகல உரிமைகளையும் பெற்று அனுபவியும், உமதுசெபத்தில் என்னையும் நினைவுகூர்ந்தருளும்

தந்திரசூரி—மிக்க துயரத்தோடிருப்பவன்போல் வெளிக்குக்காட்டி கீழ்க்குரலுடன் சொல்வான்: ஐயோ! எனது அரசபெருமானே! உம்மை மறப்பேனென்றும் உமக்காக மன்றாடாதிருப்பேனென்றும் நினைக்கலாமா! எனது சீவியகாலத்தில் ஒருநாளாவது உமக்காக மன்றாடாமல் அந்நானைக் கடந்துபோகவிடேன்.

திருஞானதீபன்—மெத்தப்பெரிய உபகாரம் நண்பனே! மேலும் உம்மாலியன்ற முயற்சிபண்ணிக் கலைக்கியானத்தில் நன்றாகத் தேறிவருவதினாலும், நல்லொழுக்கமுந் தேவபத்தியுமுள்ளவராய் நடப்பதினாலும் எனது பெற்றோருக்கு மனமகிழ்வை உண்டாக்குவது உமது கடமை.

தந்திரசூரி—இளவரசே! உமது பெயரையும் மங்கப்பண்ணுவேனா! எனக்கு இயல்பாயுள்ள துடிதுடித்த தனத்தை மாற்றி உம்மைப்போல் உத்தமனாய் ஒழுகாவிடின் உமது பெற்றோர் என்னிற் சந்தேகப்படமாட்டார்களா? அப்படிச் சந்தேகப்பட்டால் உமது கருமம் சித்திபெறாதே! ஆகையால் என்னாலியன்றளவு உத்தமனாய் நடந்து உபாத்தியாயருக்கும், உமது பெற்றோருக்கும் மகிழ்ச்சியையுண்டாக்கிவென். நீர் கவலைப்படாதிரும.

திருஞானதீபன்—மெத்தநல்லதும் நண்பனே! வருகிற மாசம் முதலாந்திகதியுடன் கலாசாலை ஆரம்பமாகுமென்று பண்டிதர் சொன்னால்லவா? ஆகையாலுமது பாடங்களை ஆயத்தம்பண்ணுமென்று சொல்லி ஏகாந்தமான ஓர் அறைக்குட்சென்று நெடுநேரம் பெருமூச்சோடுங் கண்ணீரோடும் யேசுநாதசுவாமியுடைய திருப்பாடுகளைத் தியானித்தான்.

—:~:—

முதலாம் சதிமானம்

மறுநாட்காலை தந்திரசூரி இராச உடையணிந்து இராசகுமாரனின் ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தான். வேலை யாட்களும் அவனருகில் வந்து பற்பல பணிவிடைகளைப் புரிந்துகொண்டு நின்றார்கள். தந்திரசூரியின் வேஷந்தரித்திருந்த திருஞானதீபன், போலி இராசகுமாரன் முன் வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து “இளவரசே! யான் பாலோக இராக்கினிமாதா கோவிலுக்குப் போக உத்தரவு அளிக்கவேண்டும்” என்றான்.

தந்திரசூரி—“போய்வாரும் பிரபு!” என்க, இராசகுமாரன் பயணமானான். தந்திரசூரி ஆனந்தத்துடன் ஆகா! இந்த மடையனுக்குப் பயித்தியம் பிடித்துவிட்டது. எனக்கோ நல்லதிகையுதித்துவிட்டது. ஓர்காலம் இவ்விராச்சியத்தை இச்சின்னிவிரலால் ஆட்டிவைப்பேனென்றபின் சற்றெழுந்து உலாவினான். அவ்வேளை ஓர் சந்தேகம் அவன்மனதிலுதித்தது. இப் பயித்தியகாரன் இனிப்படும் இடைஞ்சலிக்கட்டுகளால் மனம்மாறி, தான் பட்டத்துக் குமாரனென்று மறுபடி வருவானேயாகில் எனக்குக்கிடைத்த பேரானந்த பாக்கியமும்ற்று, எனது மனோராச்சியமும் பாழாய்ப்போமே. ஆகையால் இவனை

உயிரோடு வைத்திருத்தல் புத்தியல்லவென்று நினைத்துக்கொண்டு மேசைமேலிருந்த கைமணியைக் கிலுக்கினான். உடனே பிரதான காரியஸ்தனாகிய சூதுவாதனோடிவந்து தந்திரசூரியை நமஸ்கரித்து நின்றான்.

தந்திரசூரி—சூதுவாதனே! அந்தவஞ்சகன் வெளியிற்போன காரணம் இப்போதுதான் தெரியவந்தது. அவன் இன்னும் வரவில்லையா?

சூதுவாதன்—இன்னும் வரக்காண்கிலேன் சுவாமீ!

தந்திரசூரி—ஆ! கொஞ்சமும் நெஞ்சமில்லாத அத்தந்திரசூரி என் தந்தை நேற்றனுப்பிய பதினையாயிரம் ரூபாவையும் அபகரித்துக்கொண்டு போய்விட்டானே. ஆ! எவ்வளவு மாசாலம்பண்ணி உற்ற நண்பன்போல் நடித்துவந்தான். சரி! சரி!! நானவனைப் பழிவாங்காது விட்டால் பிரகாசராசனின் புத்திரனென்றிருந்தாவ தென்ன! யாரோ ஒரு மந்திரவாதி அவன்மேற் பேயை ஏவிவிட்டானென்றும் அதுமுதல் இடைக்கிடை தன்னை இராசகுமாரனென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறானென்றுங்கேள்விப்பட்டேன். சூதுவாதா! நீயும் சூரவீரனுமாய்ப்போய் அப்படுபாதகனைத் தேடிப்பிடித்து, கவர்ந்துகொண்டோடிய பணத்துடனே கொண்டுவாருங்கள். அவன் பணத்தை ஒளித்துவைத்திருந்தால், அவனை நெருக்கி அடித்துப் பணத்தை எடுக்கவேண்டும். பணங்கிட்டானிட்டால் அவனை என் கண்முன் கொண்டுவராதா இரண்டாம்பேரறியாமல் தனித்தவிடத்திற் கொலை செய்துவிட்டு வாருங்கள், உங்களுக்குப் போதிய வெகுமதி கொடுப்பேன். சூதுவாதா! சிலசமயம் அவன் தானிளவாசனென்று பிதற்றுவான் அதை நம்பாதீர்கள்.

சூதுவாதன்—இளவரசே! “எனக்கு எல்லாந்தெரியும், கருமத்தை நன்குமுடித்துவருகின்றோம்” என்று சொல்லி, சூரவீரனையுங் கூட்டிக்கொண்டு இராசகுமாரனைத் தேடிச் சென்றான்.

திருஞானதீபன் பட்டினத்தின் கீழ்த்திசையோரமாய் வானத்தை அழாவிநிற்கும் பாரியகோபுரத்தை யுடைய பிரமாண்டமான, பாலோகராக்கினிமாதா வின் திரு ஆலயத்துட்சென்று, பீடத்தின்மத்தியில் நின்றுகொண்டிருந்த பரமதாயின் திருச்சுருபத்தைப் பத்திவிநயத்துடன் உற்றுநோக்கினான். தாய்க்குரிய அன்பு அச்சுருபத்தில் தோன்றியது, திருச்சுருபத்தின் கரத்தினிருந்த சிவ்விய குழந்தையாகிய யேசுநாதர் ஆனந்தத்துடனும் திருபைநிறைந்த நேத்திரங்களுடனும் அவனைநோக்கி, நீயொன்றிற்கும் அஞ்சாதிரு, நாமே உனக்கு எல்லாமாயிருக்கிறோமென்று சொல்லுவதுபோற் தோன்றியது. பாலியன் முழந்தாட்படியிட்டு, பத்திக் கண்ணீரோடு சற்றுநேரஞ் செபித்தபின் தேவதாயார் கையில் தன்னாத்துமத்தையுஞ் சரீரத்தையுமொப்படைத்து, ஆலயத்தின் பின்புறமாயுள்ள ஓர் பிரசித்தியற்ற ஒற்றடிப்பாதைவழியாய்ப் பிரயாணப்பட்டான். முன்றும் முரடும், பள்ளமூர் திடருமான மார்க்கமாய் வெகுதூரஞ் சென்றபின் நடையினாலும் வெயிலினாலும் களைத்துத் தவித்து, ஓர் பாழான கட்டிடத்துட்போய்த் தங்கினான்.

இராசகுமாரன் பழங்கட்டிடத்துட் போவதைக் கண்ட சூதுவாதன் வீரசூரனைநோக்கி, அடேதோழா! அதோதெரியும் பாழான கட்டிடமறைவில் யாரோ ஒருவன் பதுங்குகின்றான்; அவன் யாரென்றறிவோம் தீவிரித்துவா, என்றுசொல்லி வீரசூரனுடன் வேகமாய்ப் பழையவீட்டையடைந்தான்.

செடிகள் பூண்டுகள் முளைத்தடர்ந்து பற்றைபோலிருக்கும் பாழடைந்த வீட்டின் ஓர் மூலையில் திருஞானதீபன் களைப்பினால் தவித்துத் துடித்துத் தயங்கிப்போய்க்கிடப்பதையும்; பாதாட்சைகளில்லாமல் வெற்றுக்காலால் நடந்தபடியால் பூப்போல் நொய்மையான அவன் சுந்தர பாதங்கள் சூட்டினாலும் நடையினாலும் வெந்து

வெதும்பியிருப்பதையும், வீட்டுக்கூரைமுழுவதும் உக்கிரப்பிரிந்திருந்தபடியால் சூரியகிரணங்கள் அதி உக்கிரமாய் அவனைத் தாக்கி உறுத்துவதைக்கண்ட கொடிசெடி பூண்டுகள் பரிதாபக்கோலமாயிருக்கும் அந்தப் பாவிப் பாலியன்மேலிரங்கி அவனைத் தங்கள் நிழல்களால் பாதுகாப்பதுபோலிருப்பதையும் இரு வேலைகாரருங் கண்டார்கள். கண்ணுறவிக்குரிய இந்தக்காட்சியைக் கண்டும் அவர்கள்மனஞ் சற்றேனும் இளகவில்லை.

சூதுவாதன் இராசகுமாரனைப்பார்த்துப் பரிகாசம் பண்ணி “தம்பியாண்டான்! உன்னைக் கும்பிட்டோம்” என்று பாதாதிகேசபரியந்தந் தரையிற்பட வீழ்ந்து அட்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, பின் சடுதியாயெழுந்து நிமிர்ந்துநின்று கோபத்தினால் அங்கம்பதற, வீசைதுடிக்க, கண்களில் நெருப்புப்பொறிபறக்க, கையைப் பிசைந்து முகத்தைச்சுளித்து மூக்கைவிடைத்துப் பல்லைக்கடித்துத் தலையைநிறுவி “அடேசண்டாளா! இராசதுரோகி !! நன்றிகெட்ட நாயே!!! இளவரசரை நீ எவ்விதம் ஏமாற்றத் துணிந்தாய்; நீ இராசகுமாரனிடமிருந்து அபகரித்த பதினையாயிரம் ரூபாயையும் வை; அல்லது தப்பமாட்டாய்” என்றான்.

திருஞானதீபன்—அதிசயத்துடனும் பயத்துடனும், என் நண்பரே! அந்த இராசகுமாரனிடமிருந்து ஒரு செம்புச்சல்லியாவது நான் அபகரிக்கவில்லையே!

சூதுவாதன்—நாயினுகெட்ட நாயே! அந்த அப்பிராணி இராசகுமாரனிடமிருந்து அபகரித்த பதினையாயிரம் ரூபாயையும் சீக்கிரம் வை, அல்லாவிடின் நீ படும்பாடு கொஞ்சமல்ல.

திருஞானதீபனுக்குத் தேகம்விதிர்க்க, அண்ணமாரே! இந்த அசுதியின் பேச்சை நம்புங்கள்; அந்த இளவரசரின் பணத்தை யான் கவர்ந்ததேயில்லை என்று பரிதாபக்குரலுடன் மொழிந்தான்.

வீரகூரன்—அடே தோழா! இவனைப்போல் மாசா
லம்பண்ணுகிறவன் மண்ணிலுமில்லை, விண்ணிலுமில்லை
மந்திரவாதி ஏவிவிட்ட ஏவற்பேய் இவனை ஆட்டுதடா,
பணத்தை ஆற்றிலே போட்டானே குளத்திலே போட்
டானே கண்டதார். இவ்வளவுகாலமும் இராசமானிகை
யிலிருந்து சாப்பிட்ட சாப்பாடு கரையத்தக்கதாக அ
டித்துதைப்பமெடா.

சூதுவாதன்—ஆம், வாடாதோழா! மந்திரவாதி இவன்
மேல்விட்ட பேயை அடியாலுமுதையாலுமோட்டுவோ
மென்று அப்பாவிப் பாலியன்மேல் கொடிய புலி
போற்பாய்ந்து அடித்து வருத்தத் தொடங்க, வீரகூர
னும் சேர்ந்து கொடுமாய் வருத்தினான்.

பாலகன், மென்மையான மேனியிற்பட்ட அடி
உதைகளைத் தாளவியலாது சவண்டு சவண்டு அழுது
கொண்டு, அண்ணமாரே! என்னை முற்றாய்ச் சருவே
சுரன்கையி லொப்படைத்துவிட்டேன். அப்படியிருக்கப்
பிசாசுகள் தங்களிஷ்டம்போல் என்னை ஆட்டுவதெப்
படி? தயவுசெய்து என்மேச்சை நம்புங்கள்; நான் அவ்
இளவரசருடைய பணத்தைக் கவரக் கனவிலேமுதலாய்
நினைத்திலேன்; உங்களடியுதைகளால் என்னுயிர் போ
கின்றதேயென்றான்.

சூதுவாதனுக்குக் கோபம் தலைக்குமேலேறிவிட்ட
து. இராசகுமாரனைப்பிடித்துப் பலமாய்த்தள்ளி, அடே
பாவி! வீண்பேச்சைவிட்டுப் பணத்தை வை; அல்லது
உன்னை எம்புரமனுப்பிவிடுவேனென்றான்.

இத்தருணத்தில் பாவிப்பாலியனென்னசெய்வான்!
அவன் வாய்திறப்பதே துட்டரின் கோபமதிகரிக்க வழி
யாயிருக்கின்றது. “மூர்க்கனும் முதலையுங் கொண்டது
விடா” என்னும் பழமொழிக்கொப்பான துட்டர்செவி
யில் நீதி நியாயம் புகுமா?

குதுவாதனும் அசற்குச் சம்மதித்ததால், இருவரும் இராசகுமாரனின் கை கால்களை ஒருங்கே சேர்த்துக் குண்டுக்கட்டாய்க் கட்டித் தூக்கிப்போய் மரப்போறையுள் ஓட்டப் பிரயாசப்பட்டார்கள். முடியவில்லை.

குதுவாதன்—ஆத்திரத்துடன், அடேதோழா! “பூராதாம், ஒரே வெட்டாய் வெட்டித் தொலைப்பமெடா” என்று வாளை உறையினின்று களற்றினான்.

வீரகுரன்—பொறு பொறு என்று சொல்லிக் கட்டுகளை அவிழ்த்து, கால் கைகளை நிறுதிட்டமாய்க் கட்டினான். பின்பு இருவருமாய்ப் பாலகளைப் பதைக்கத்துடிக்கப் போறைக்குள் திணித்தார்கள்.

ஐயையோ! பயங்கரம்!! தேகம் பதைபதைக்கின்றதே! எங்கள் கதாநாயகனின் பாடு முடிந்தது என்பதின் அறிகுறி வெகு பயங்கரதோற்றத்துடன் காணப்பட்டது. கதாநாயகனைப் போறைக்குள் ஓட்டிய சணத்திறுனே உருண்டு திரண்டு பருத்த பாரிய நாகசற்பங்கள் இரண்டு கோபாவேசத்துடன் சீறிச்சினந்து போறையின் வாயிலால் தலையை நீட்டின. அதுகண்ட வேலை காரரிருவரும் கெடிமண்டிப் பயத்துடன் கால் பிட்டத்திற்பட ஓட்டம் பிடித்தார்கள். (பாலகன் அச்சமயம் என்ன பாடுபட்டிருப்பானென்று இதனைவாசிக்கும் நண்பர் ஒருவாறு உணர்ந்துகொள்வர்) ஓர் சிறுபாம்பைச் சற்றுத் தூரத்தில் கண்டவுடன் மயிர்க்கூச்செறிந்து உடல் சிலிர்த்துப்போகின்றதே! தற்சமயம் ஓர் பாம்பு காலின் கீழ்த் தடக்குப்பட்டால் அப்பொழுது சரீரம் என்ன பாடுபடும், மனமென்ன பாடுபடும், நெஞ்சிடிப்பு எவ்வளவு நேரம் நீடித்திருக்குமென்பதை அரிய நண்பரே உணர்ந்துகொள்வீர்கள். பாலகன் பட்டபாட்டை நினைக்க நினைக்க என் உடல் சிலிர்த்து மனம்பதைபதைக்கின்றது. போறைக்குள் ளிருந்த நாகங்கள் பாலகனின் சரீ

ரத்தைச் சுற்றிப் பிடித்துக் கடியாதிருப்பது அதிசயம். வேலைகாரிருவரும் குடல்தெறிக்க ஓடிப்போய் ஓர் மரத்தடியிலிருந்து பாலகனின் அவலமான குரற்சத்தத் தைக்கேட்டு இரக்கங்கொண்டார்கள்.

வீரகூரன்—“ ஆ பரிதாபம் என்னாற்றானே அப்பா லகன் இந்தப்பாடுபடுகின்றான் ; வாளால் அவன்சிரசைக் கொய்திருந்தால் இப்படியான பயங்கர ஆக்கினையனு பவிப்பானே, இப்போது அந்தத் துட்ட நாகசர்ப்பங்கள் அவனைச் சுற்றி நெரித்துக் கடிக்கின்றனவே ! ஐயோ ” என்று பெருமூச்சுவிட்டான். சற்றுநேரத்தால் எங்கள் கதாநாயகனின் குரற்சத்தம் நின்றபோனது. சூதுவா தன் எழுந்திருந்து தோழா, தந்திரகூரியின் சத்தம் நின் றுபோனது அவனைப் பாம்புகள் கொன்றுவிட்டன ; என்றாலும் இராசகுமாரனுக்குக் கருமத்தைத் தெரிவிக்கும்பொழுது வாளால்வெட்டிக் கொன்றோமென்றே அறிவிக்கவேண்டும் ; அல்லது எங்களுக்கு மகிமையிரா து என்றான். வீரகூரனும் அதற்குச் சம்மதித்தவுடன் இருவரும் மாளிகைசென்றார்கள்.

—:~:—

தேவ பராமரிப்பு

துருக்கிக்குப் பிரயாணமாகும் ஓர் துருக்கன் தன துவேலையாட்களுடன் விறகுதறிப்பதற்காகக் காட்டிற்கு வந்து திருஞானதீபனிருக்கும் போறையண்டை தங்கி னான்.

எசுமான்—வேண்டிய விறகுகட்டைகளை இக்காட் டிற் பார்த்துத் தறியுங்கள்.

அசன்—(திருஞானதீபன் கிடக்கும் போறையண் டைபோய்) ஐயா, இதோ நன்றாய்க் காய்ந்த மரத்தினடி

இருக்கிறது என்று சொல்லி ஆட்டிப்பார்த்துவிட்டு, அடி உக்கியிருப்பதுபோற்றேணுது வாருங்கள் பிடித்திழுத்துப்பார்ப்போமென்று மற்றும் உடன் வேலைகாரரைக் கூப்பிட்டான். எல்லோரும் மாத்தை ஆட்டி அசைத்து விழுத்தினார்கள். எசமான் மாத்தை வெட்டிப் பிளவுங்களென்றேவ, அசன் கோடரியை ஒங்கி மாத்தின்மேல் ஒருகொத்துப்போட்டான். அவ்வேளை இராசகுமாரன் பெருமூச்சுவிடுகிற சத்தத்தைக்கேட்டு கொத்தை நிறுத்தி, ஐயா! எங்கிருந்தோ மனுஷ பெருமூச்சுக் கேட்கின்றதென்று எசமானைநோக்கிச் சொன்னான். எசமான் அந்தச்சத்தம் எங்கிருந்துவருகிறது என்று வேலைகாரரை அங்குமிங்கும் பார்க்கவிட்டான்.

அசன் அங்குமிங்கும் பார்த்தபின், அவர்கள் இழுத்து விழுத்திய மாத்தினுள்ளிருந்தே சத்தம் புறப்படுவதையறிந்து மாத்தைச் சோதித்தான். மாத்தில் ஓர் போறையிருப்பதைக்கண்டு அதை உற்றுநோக்கினான். உடனே அவன்தேகம் பதறியது. பெருஞ்சத்தமாய்க் கூவி ஐயோ பாதகம்! இதோ ஒருபாலகன் இந்தப்போறைக்குள் ஓட்டப்பட்டிருக்கிறான் என்றான்.

எசமான்—சிறு பாலகனா! ஆ பாவம்!! இழுத்தெடுக்கென்றேவ வேலைகாரர் பாலகனை வெகு பவுத்திரமாய் இழுத்தெடுத்தார்கள். இராசகுமாரன் தியங்கிக் கொண்டு குற்றுயிராய்க்கிடந்தான். எசமான், பாலகனின் கண்ணுரூவியான காட்சியைக் கண்டவுடன் மனமிரங்கி, ஆ! இது எந்தப் பாதகனின் செய்கையோ என்று பரிதபித்து, அவனைக் கட்டியிருக்குங் கட்டுக்களை அனிழ்த்து ஆற்றித் தேற்றும்படி வேலைகாரருக்கு ஏவினான். வேலைகாரர் அவன்கட்டுகளையனிழ்த்து, கானகத்தினூடாற் பாயும் பவனியாற்றின் சலத்தைக் கொணர்ந்து அவன் முகத்திற் றெளித்துக் களையாற்றி, தாம்

கொண்டு வந்த ஆகாரத்திற் சிறிது அவனுக்குக் கொடுத்தார்கள். இவர்கள் செய்த அருஞ்செயல்களால் திருஞானதீபன் சற்றுச் சுகம்பெற்றான்.

எசுமான்—திருஞானதீபனை நோக்கி, பாலகா! உனக்கு நேர்ந்த இவ்வாபத்தின் காரணமென்ன?

திருஞானதீபன்—பெரியவரே! “எழையாகிய யான் தெருவீதியாற் செல்லும்போது, இருவர்வந்து என்னைக் கள்ளனென்று அடித்துதைத்துக் கட்டி இப்போறைக்குட் போட்டனர்” என்று சொல்லிச் சொச்சப் பகுதியைச் சொல்லத்தொடங்க அவன் மயிர்க்கூச்செறிந்து அங்கம் பதறியது.

எசுமான்—ஆச்சரியத்துடன், பாலகா! ஏன் பயப்படுகிறாய்?

திருஞானதீபன்—நடுநடுக்கங்கொண்டு, ஐயா பெரியவரே! என்னைப் போறைக்குட் போட்டவுடன் போறையடியில் சுருண்டுகிடந்து நித்திரைகொண்ட அனேக நாகபாம்புகளின் குவியலின்மேல் விழுந்தேன் என்றவுடன் ஆகப்பதறினான் பாலகன். இதைக்கேட்ட துருக்க எசுமானும் வேலைகாரரும் பயந்து நடுங்கினார்கள்.

பாலியன் தொடர்ந்து சொல்வான்; பாம்புக்குவியலில் என்கால்கள் பட்டுச் சறுக்கிக் குவியலுட் புதைந்துவுடன் தூற்றுக்கணக்கான பாம்புகள் சீறிச்சினந்து என்னிற்சுற்றி ஏறுமாப்போல் தோன்றியது. அப்போது என் அங்கம்பதற சலஞ்சலமாய் வேர்வைவேர்க்கப்பயத்தால் கதறினான். நான் சடுதியாய்ப் பாம்புக்குவியலில் விழுந்தபடியாலாக்கும் அவைகள் கெடிமண்டித் தேவாதீனமாய் என்னைத் தீண்டாது வெளிப்பட்டுப் போயின. யான் பயத்தினால் அறிவுமயங்கிக்கிடந்தேன். என் இரட்சாபெருமானின் விசேஷ கிருபாகடாட்சத்தால் இத்தருணம் நீங்களிங்கு வராவீடிள் சற்றுவேளையால் உயிர் துறந்திருப்பேனென்றான்.

எசுமான்—(பரிதாபப்பட்டு) நல்லதும், நீயெனக்கு ஊழியம்பண்ண வா! நானுன்னை நன்றாக வைத்திருப்பேன். அடே அசன்! நீங்கள் நால்வரும் இக்குத்தியைப் பிளந்து சிக்கிரங் கப்பலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். அதோதெரிகின்ற விறகுகட்டையை எடுத்து இப்பையன் தோளில் வையுங்கள். உடனே ஒரு வேலைகாரன் அந்தப் பாரிய விறகுகட்டையைத் தூக்கிவந்து துரும்பையுஞ் சமந்தறியாத பாலகனின் பூப்போன்ற மென்மையான தோளின்மேல்வைக்க, அவன் வெகு வருத்தத்துடன் விறகுகட்டையைச் சமந்துகொண்டு, தீவிரமாய் நடந்துசெல்லுந் துருக்கன்பின்னாலோடினான். இருவரும் துறைமுகத்தையடைந்த சிறிதுநேரத்தால் வேலைகாரரும் விறகுகட்டைகளுடன் வந்துசேர விறகுகட்டைகளை உடனே கப்பலிலேற்றித் துருக்கிக்குப் பயணமாணர்கள். இது இவ்வாறுநிற்க:

காட்டில்நின்றவந்த சூதுவாதனும், வீரசூரனுந் தந்திரசூரியின்முன் வந்து அவனைப் பணிந்துநின்றார்கள். அதி ஆவலோடு அவர்கள்வரவை எதிர்பார்த்துக் கண்பூத்துப்போயிருந்த தந்திரசூரி அவர்களைநோக்கிக் கருமம் எவ்வாறாய் முடிந்ததென வினாவினான்.

சூதுவாதன்—இளவரசே! அச்சண்டாளன் பணத்தை எங்குபோட்டானோ தெரியவில்லை. எங்களாலான பிரயாசமெல்லாம் பட்டும் பணங்கிட்டாததால் கோபம்பொதுக்கமாட்டாமல், அவனைத் துண்டுதுண்டாய் வெட்டியெறிந்துவிட்டோம்.

தனக்குநேர்ந்த பெரியதுன்பம் நீங்கினவன்போல் தந்திரசூரிமனமகிழ்ந்து, மெத்தநல்லது; நீங்கள்நன்றய்க்களைத்துப்போனீர்கள் தவறணைக்குப்போய் ஒவ்வொரு போத்தல் விட்டுக்கட்டிவாருங்களென்று சொல்லி, சட்டைச்சாக்கினிருந்து ஐந்துரூபாய்க் கடதாசினோட்டையெடுத்து அவர்கள்முன் வீசினான்.

வேலைகாரர்—மெத்தப்பெரிய உபகாரமாண்டவனே யென்று தலைவணங்கினார்கள்.

தந்திரசூரி—நடந்தசம்பவத்தை வெளிவிடாதீர்கள், கவனம்!

சூதுவாதன்—சிரித்துக்கொண்டு, எங்களுக்கு இதைப் பற்றி நீர் எச்சரிப்புக்கொடுக்க அவசரமில்லை, எல்லாச் சூதும் எங்களுக்குப் பளம்பாடம். இன்றுநடந்த சம்பவத்தை நாங்கள் உண்மையாகவே மறந்துபோனோர் துரையே. வீரசூரா, இன்று ஏதாவது புதுச்சம்பவம் நடந்ததா?

வீரசூரன்—அப்படியொன்றும் நடக்கவில்லை, நீயும் நானும் காலைதொட்டு ஓரிடமும் வெளிக்கிடவிலையே! அதற்கும், இவ்விளவரசர்தானே சாட்சி. சுவாமீ! தேவரீரொன்றும் யோசியாதிரும், நாங்கள் போய்வருகின்றோம்.

தந்திரசூரி—ஒருகதை எனக்குச் சமியாக்குணமாயிருப்பதால் இனிமேல் உவிஸ்கி, விற்றண்டி முதலிய பாணங்களும் தீன்களுடன் வைக்கவேண்டும். (இன்னுமோர் ஐந்துரூபாய் நோட்டையெடுத்துச் சூதுவாதனிடங்கொடுத்து) இந்தநோட்டைக் கொண்டுபோய், வரும்பொழுது நல்லபாணங்களாய்ப்பார்த்து வாங்கிவாருங்கள், கொண்டுவரும் பொழுது பிறர்காணாது மறைத்துவரவேண்டும்!

சூதுவாதன்—இளவரசே! “நீரெனக்குக் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டியதில்லை; இயற்கையிலெனக்குப் புத்தியுண்டு; யார்தானிவ்விதகருமங்களை வெளியரங்கமாய்ச் செய்யத் துணிவர்; நாங்கள் போய்வருகிறோ மாண்டவனே” யென்று தலைவணங்கி வீரசூரனுடன் தவறணையேநோக்கிச் சென்றான்.

வேலைகாரர் போனபின் தந்திரசூரிமனதில் அநேக சிந்தனைகளுண்டுபட்டு அவனைபுபாதித்தது. நான் இப்

போது இராசகுமாரனுக்குப்பதிலாயிருக்கின்றேன். அரசன் “தந்திரசூரியின் சேமமெப்படி” யென்று என்னிடங்கேட்டால் யானென்னசொல்வேனென்று வெகுநேரஞ் சிந்தித்தான். அவ்வேளையவனுக்கு ஓரெண்ணமுதித்தது, உடனே அரசனுக்கோர்கடிதமெழுதத்தொடங்கினான். எழுதிமுடியும் தருணம் இருவேலைகாரரும் குடித்துவெறித்து மகிழ்ச்சியுடன் தந்திரசூரியின் முன்வந்து, கொண்டுவந்த குடிவகைகளை மேசைமேல்வைத்தார்கள்.

தந்திரசூரி—போத்தல்களைச் சற்றுநேரம் உற்றுநோக்கி ஆனந்தித்ததன்மேல் வேலைகாரரைக் கிட்டவழைத்து, வீரரே! தந்திரசூரி என்கேயென்ற கேள்விவந்தால், நான் கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிறமாதிரியே சொல்லவேண்டுமென்று எச்சரித்துக் கடிதத்தை வாசிக்கின்றான்.

அழகாபுரம்—12-10-126.

எனதன்புள்ள தந்தையின் பாதாவிந்தங்களை நமஸ்கரித்து அறியத்தருவது:—

அரியதந்தையே! நேர்ந்தசெய்தியை நினைக்கநினைக்க என் மனம் பதைபதைக்கின்றது. எனது தோழன் தந்திரசூரி என்பவர் அழகாபுரத்தின் மலைகள் குன்றுகளைப் பார்க்கவிரும்பி வேலைகாரருடன் புறப்பட்டுப்போனார். எனக்குச்சற்று அசௌக்கியமாயிருந்ததினால் மாளிகையிற்றானே இருந்தேன். வெகு சந்தோஷத்துடன் மலைகள் குன்றுகளைப் பார்த்துக்கொண்டுசென்ற தந்திரசூரி பயங்கரமான ஓர் கிடுகிடுபாதாளத்தைப் பார்க்கத் தீவிரித்து நடந்து, பாதாளத்தின் கிட்டப்போனவுடன் சடுதியாய் மறைந்துபோனார். பின்னேசென்ற வேலைகாரர், முன்னேசென்ற துரைமனைக் காணாததினால் ஆத்திரத்துடன் அங்குமிங்குந் தேடினார்கள். துரையைக் காணவில்லை. கடைசியாய்ப் பாதாளக்கரையிற் சென்று

பார்த்தார்கள், சற்றுத்தூரம் சரிவாய்ச்சென்றுகொண்டிருந்த பாதாளத்தின்கற்பாரில் இரத்தம் பிரவாகமாய் வழிந்தோடியிருப்பதைக்கண்டு, துரைமகன் பாரிற்சுற்றிப் பட்டுத் தலைகீழாய் விழுந்தாரென்றும், அதனாற்றான்மண்டையுடைந்து இரத்தம் வடிந்திருக்கிறதென்றுங் கண்டுகொண்டார்கள். பாதாளத்தினடித்தளம் இருண்டிருப்பதால் துரைமகனைக் காணமுடியவில்லை. அவருடைய சத்தமுங் கேளாதுபோனதால் அவர் உடனே இறந்திருக்கவேண்டுமென்பதே அவர்கள் துணிவு. நானும்போயிருந்தால் எனக்குமிந்தனிபத்து வந்திருக்கக்கூடும். நீங்கள்செய்த தவத்தின் பலனே என்னையங்கு போகாது தடுத்தது.

இங்ஙனம்,

தங்கள் செல்வப்புத்திரன்

பி. திருஞானதீபன்

“கடவுள் என்னசெய்வார்? தீமைசெய்தவர்களை அவர் தண்டிப்பாரா?” என்று அகந்தைபானவிதமாய் எண்ணியிருந்த தேவபயமற்ற தந்திரசூரியின் எழுத்தைக்கண்ட வேலைகாரர் ஆனந்தித்து அக்கடிதத்தை ஆமோதித்தனர். தந்திரசூரி, காசிதத்தை ஒருறையில்வைத்து இராசமுத்திரையிட்டு இராசனுக்கனுப்பினான். பிரகாசராசன் கடிதத்தை வாசித்து மிக்க துயரமடைந்தான்.

— : * : —

துருக்கன் வீடு

துருக்கரின் கப்பல் அதிவேகமாய்ச் சென்று துருக்கியின் துறைமுகத்தையடைந்தது. எல்லோருங் கப்பலிலிருந்த விறகுகட்டைகளை இறக்கித் துருக்கன்வீட்டுக்குக் கொண்டுசென்றார்கள். துருக்கன்வீட்டுசேர்ந்ததும், எசுமான் திருஞானதீபன் சுமந்துவந்த விறகுகட்டை

களை ஒர்புறமாய்ப் போடப்பண்ணி, தனதுமுன் தரையி லுட்காரச்செய்தான். இராசகுமாரன் நடையினாலுஞ் சமந்த சமையினாலுங் களைத்துக் தவித்திருப்பதைக்கண்ட எசமான், அசனையழைத்துக் கொஞ்சந் தண்ணீர்கொண் டுவந்து இந்தப் பையனுக்குக்கொடு என்க, அவன் ஒர் சிரட்டையில் தண்ணீர்கொண்டுவந்து இராசகுமாரனி டங்கொடுத்தான்.

இராசகுமாரன் இருகரங்களாலுஞ் சிரட்டையின் பானத்தை வாங்கும்பொழுது, தானிருக்கும் கேவல ஸ்திதியை நன்குணர்ந்தான். அவனையறியாமலே இரு நேத்திரங்களிலுமிருந்து நீர் அருவிபோற் பாயத்தொ டங்கிற்று. உடனே தனது இரட்சாபெருமானின் சிவியத்தைத் தன்நிர்ப்பாகிய ஸ்திதியுட னெப்பிட்டுப்பார்த் தான். அகில புவன சராசரங்களையும் உண்டுபண்ணி ஆண்டிடத்திவரும் சர்வவல்லபக்கடவுள் மனுஷனுய்ப் பிறந்து, நீசமனுஷராற்பட்ட பிட்டுர அவமான வருத் தங்களைச் சிந்தித்து, தானனுபவிக்குந் துன்பமொன்று மில்லையெனக்கண்டு மனந்தேறி ஆண்டவரின் நேசத் திற்காக அதிகமதிகமாய் வருந்தத் தீர்மானித்துத் தண் ணீரைக்குடிக்குமுன் தேகத்தில் சிலுவையடையாளம் வரைந்தான். இராசகுமாரன் சிலுவை அடையாளம் வரைவதைக் கண்ட துருக்க எசமான் சினத்துடன் அடே! அதென்ன அங்குமிங்கும் போடுகிறுயென்றான்.

திருஞானதீபன்—அது எனது பரமராசாவின் வெற் றி விருதுமுத்திரை.

எசமான்—அதிக எரிச்சலுடனே, அந்த விருதை யும் முத்திரைகளையும் இந்த இடத்தில் விட்டுவிடு. உன் பெயரென்ன?

திருஞானதீபன்—துரையே! எனதுபெயர் தர்மசகா யன்.

எசுமான்—விளக்குமாற்றுக்கு வெள்ளிக்குஞ்சங்கட்டியதுபோல் நல்லபெயர் வைத்துக்கொண்டாய்; இன்று முதல் தர்மநாசனென்றழைக்கப்படுவாய். அசன்! உன் வேலைகளில் உனக்கிவன் துணைபுரிவான். இடைவிட்ட நேரங்களில் அறைகளைக் கூட்டவுஞ் சாமான்களைத் துப்புரவுபண்ணவுங் காட்டிக்கொடு.

அசன்—அப்படியே செய்கின்றேனையா.

எசுமான்—நீ நகைகளுக்கும், பொற் தட்டங்கள் பாத்திரங்களுக்கும் பதிக்க முத்தில்லை, என்னபண்ணிற தென்று குளறியே! இதோ, விதம்விதமான அழகிய முத்துக்கள் கொண்டுவந்திருக்கின்றேன். இன்னும் மாகதம், மாணிக்கம், வைநீரியம், புருடராகம், கோமேதகம் முதலிய கண்களைப் பறிக்கக்கூடிய பளபளப்பான உயர்தரக் கற்களையுங் கொண்டுவந்திருக்கிறேன், இனியென்னபண்ணுகிறாயென்றுபார்ப்போம்.

அசன், மெத்தநல்லதையா என்றுசொல்ல, எசுமான் போயினான். அசன் திருஞானதீபனைப்பார்த்து “அடே பயலே! அந்தத் துடைப்பத்தையெடுத்து இந்த இடத்தைத் துப்புரவாக்கு பொன்வேலைசெய்வோ”மென்றான்

இராசகுமாரன் முன்பின் துடைப்பம்பிடிக்கத்தெரியாதவனாதலால் வளத்தின்படி பிடித்துக்கூட்டவியலாது அவதிப்பட்டான்.

அசன்—அடே மடைச்சாமி! ஏண்டா, துடைப்பம்பிடிக்கத் தெரியாதா! உன்னுடன் நெடுகச் சள்ளுப்பிள்ளாய்த்தானிருக்கப்போகுது என்று பல்லை நெருமிக் கொண்டு துடைப்பத்தைப்பறித்து இராசகுமாரனின் தலைமேலொங்கி, மண்டையொடைய வெளுத்தாலோ வென்று ஆத்திரத்துடன்சொல்லி, தான்தானே கூட்டிப் பொன்வேலை தொடங்கினான்.

நியாயமில்லாத கவலை

நரியைப்போற் சூள்ளத்தனத்தையுடைய தந்திர சூரி, உருத்திராட்சப் பூனையைப்போல் பண்டிதருக்குக் கீழ்ப்படிந்து வெளிப்பாவனையில் தான்தான், இளவரசனென்பதைப் பூரணமாய் அறியப்பண்ணிவந்தான். பண்டிதரும் அவனுடைய போலிவேஷத்தால் அணுபுண்டு அவனையோர் உத்தமபிள்ளையென்றே எண்ணி அவனில் அன்புவைத்துநடந்தார். தனது தந்திரத்தாற் பண்டிதர் அணுப்பப்பட்டாரென்றறிந்த தந்திரசூரி தன் போலி வேஷத்தை இன்னுங் கூட்டிப் பண்டிதரை அநிகமதிகமாய் மகிழ்ச்செய்துகொண்டுவந்தான். பண்டிதரும் இந்தப் பழிபாடகத்திற்கஞ்சாத பாவியின் தந்திரவலையில் அநேகமாசகாலமாய்ச் சிக்குண்டிருந்தார்.

தந்திரசூரி ஓர்நாள் சூதுவாதனையழைத்து ஆசனத்திலமரச்செய்து சொல்வான் :—

சூதுவாதரே! நீர்தான் எனது மெய்யான நண்பர்; தந்திரசூரியுமிறந்து மாசம் ஆரூகிவிட்டது, யானுமிவ்விடம்வந்து அதேகாலமாய்விட்டதென்று இவ்வாறுபேசத் தொடங்கும்போது ஓர் தூதன் கடிதமொன்றைக்கொண்டுவந்து மேசைமேல் வைத்தான். தந்திரசூரி கடிதத்தை உடைத்து வாசித்தபின் விறைத்துப்போய் நாற்காலியிற் சாய்ந்து சற்றுநேரம் யோசனையுடன் மவுனமாயிருந்தான். இதைக்கண்ட சூதுவாதன் அதிசயத்துடன், இளவரசே! ஏதோ துயரசம்பவம் வந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றதே!

தந்திரசூரி—அப்படிபொன்றுமில்லை, எனக்கோர் சகோதரன் பிறந்திருப்பதாக என் தந்தை அறிவித்திருக்கின்றார்.

குதுவாதன்—ஆகா! நல்லசெய்தி சகோதரனில்லாத உமக்கு ஓர் சகோதரன் பிறந்திருப்பது எவ்வளவு பாக் கியம். ஆயிரந் தோழர்தானிருந்தாலும் ஓர் உடன்பிற விக்கவர் நிகராவரா? அப்படியிருக்க, இளவரசே! ஏன் சோகமுறுகின்றீர்.

தந்திரசூரி—ஆ! சகோதரன் பிறந்ததையிட்டுந் துக் கப்படுவேனா! ஓர் தம்பி பிறந்தது எனக்கு மகாசந்தோ ஷம். ஆனால் எனதுதாயார் அவனைப் பிரசவிக்கும்போ து எவ்வளவு உபாதைப்பட்டிருப்பாள்! எந்தாய் என் னிற் கொண்டிருக்குமன்பு எனக்கல்லவா தெரியுமென் று சொல்லி வெகு சாமார்த்தியமாய் உள்ளகருமத்தை மறைத்தான்.

குதுவாதன்—(சிரித்துக்கொண்டு) இராணி இப்போ து சுகமாயிருக்கின்றானே.

தந்திரசூரி—ஆமாம், நீர் போய் இச்சுபசெய்தியை உபாத்தியாயருக்கறிவியும்; இப்போது ஓர் கடிதமெழுத வேண்டுமென்று சூதுவாதனை அனுப்பிவிட்டு சற்றுநே ரார் தனக்குள் ஆலோசித்தபின் சொல்வான்: ஆ! எனக் கோர் சத்துரு பூமியிலுதித்ததா! சிலசமயம் இவனால் என்னரசுக்கு மோசம் வரக்கூடும். “நாகபாம்பு குட்டி யாயிருப்பதால் அது கடிக்கமாட்டாதென்று சும்மா விட் டுவிடலாமா?” என்று பின்னுஞ் சற்றுநேரம் யோசித் துக்கொண்டிருந்தான். சடுதியில் ஏதோ யோசனையுதித் தவளைய்த் தயிரியத்துடன், ஏன் மண்டையை உடைத் துக்கொள்வான்! நான் பட்டத்துக்குமாரனென்பது எல் லாருமறிந்தகாரியம். முடி பட்டத்துக்குமாரனுக்குத்தா னே உரியது என்று இவ்வாறாய் யோசிக்கும்வேளை திரும்பவும் சந்தேக உணர்ச்சி அவன்மனதின்முன் நின் றுடியது. அரசன் சிலசமயம் இளைய புத்திரனில் பிரீதி கொண்டாரானால், இவ்விராச்சியத்தின் ஓர் சிறுபகுதி

பையாவது அவனை ஆளும்படி விடக்கூடும், எனக்கு வரவிருக்கும் இராச்சியத்தில் ஓர் சிறுபகுதியையேனும் ஏன் மற்றொருவன் ஆளவிடுவான். நல்லது, தம்பியாண்டானுக்கு ஒருமுடிவெடுக்க வழிதேடவேண்டுமென்று பிறந்த குழந்தையைக்கொல்லச் சமயந்தேடிக்கொண்டு இருந்தான்.

—: * :—

காய்மகாரம்

அசன்—தர்மநாசன் என்னிலும் பதின்மடங்கான வேலைகள் செய்கின்றான். மேலும், எவரும் அதிசயிக்கக்கூடியவிதமான விசித்திர கொத்துவேலைகள் பொன்னிலும் வெள்ளியிலுஞ் செய்கின்றான். ஆகையால் எசமான் அவனில் பிரீதியாகி என்னில் வெறுப்புக் கொள்ளக்கூடும். இதற்கு என்னசெய்யலாமென்று சற்றுநேரம்தேடித்துத் தன்னுட்கொல்வான் :—நல்லது, எனது எசமானுக்கும் தர்மநாசனுக்குந் தீராப்பகையை மூட்டி விடாவிட்டால் நான் அசனா! சரிசரி, செய்கிறேன் வேலையென்று ஏதோ ஓர் தீர்மானம்பண்ணிக்கொண்டு தன்பாட்டிற்போயினான்.

திருநானதீபன் வழமைப்பிரகாரம் பொன்வேலையைத் தொடங்கித்தொடர்ந்து செய்துகொண்டிருந்தான். அசன்வந்து ஓர் நாற்காலியின்மேலுட்கார்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவர்கள் லுவல்களைப் பார்வையிட வந்த எசமான் அசன் துயில்வதைக்கண்டு, அடே அசன்! நித்திரைசெய்கின்றாயாவென்றான்.

அசன்—(துடித்துப்பதைத்தெழுந்து) இல்லை ஐயா, இம்மட்டுநேரமும் மூச்சுப்பிடித்து வேலைசெய்ததில் சற்று ஓடம்பு களைத்துப்போனது. இப்போதான் இவ

னிடங்கொடுத்தேன். இந்த உலக்கைமடையன் சும்மா வைத்து உரைஞ்சுகிறான்.

எசமான்—அடே தர்மநாசா! பதுங்காது சுறுசுறுப் பாய் வேலைசெய்.

திருஞானதீபன்—ஐயா! என்னுளியன்றளவு கெதியாயும் வடிவாயும் வேலைசெய்கின்றேனே.

அசன்—தலையிற் கையைவைத்துக்கொண்டு, “அல்லாவே! படுபொய் படுபொய்” என்றபின் திருஞானதீபனை முறுக்கிப்பார்த்து, “இவன் வாயில்நின்று புறப்படுவதெல்லாம் பொய்தான்” என்று வெடுக்கெனச்சொன்னான். எசமான் திருஞானதீபனை வெறிக்கப்பார்த்து முணுமுணுத்துக்கொண்டு, அறையின்தளத்தைக் கண்ணெறிந்துபார்த்து, அடே அசன்! இதென்ன அறை முழுதுங் குப்பையாய்க் கிடக்கின்றது, கூட்டி எவ்வளவு நாளாகிவிட்டது குப்பைகளுக்குள் பசாசுகள் பதுங்கியிருக்குமே.

அசன்—குப்பைக்குட் பதுங்கியிருக்கும் பசாசுகளை ஒரேசணத்தில் துடைப்பங்கட்டையால் ஒட்டிவிடுகின்றேனையா. “அடே தர்மநாசா! என்னுடன்வந்து சொற்பவேலைசெய்யடா” என்று சொல்லிக்கொண்டு துடைப்பத்தைத் துரிதமாயெடுத்துக் கூட்டினான். இராசகுமாரனும் இன்னோர் துடைப்பத்தையெடுத்துக் கூட்டத்தொடங்க, எசமான் அவர்களைவிட்டுப்போயினான். எசமான் போனவுடன், அசன் கையிலிருந்த துடைப்பத்தை ஓர் பக்கமாய்விசித் தன்பாட்டில் உலாவிக்கொண்டு அறையைவிட்டுப் புறப்பட்டான். திருஞானதீபன் விரைவாய் அறையின் பெரும்பகுதியைக் கூட்டிமுடித்தபின் இளைத்துப்போய் துடைப்பத்தை ஒருகையிற்பிடித்துக்கொண்டு மறுகையை மார்பில்வைத்து, “அழகுசோபனமுள்ள யேசுபாலனே! நீர் உமதுகைத்தாதையாகிய அர்ச். சூசை

யப்பருக்கு வேலைகளில் துணைபுரியும்போது எத்தனையோ முறை ரோசாப்பூவிலும் நொய்மையான உமதுபரிசுத்த சிறுகரங்களால் துடைப்பம்பிடித்துக் கூட்டியிருப்பீர். நீர் பாமபிதாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து செய்தவேலைகளோடு என்வேலைகளையுஞ் சேர்த்து அர்ச்சித்தருளும்” என்று செபம்பண்ணிக்கொண்டு இருக்கும்பொழுது அசன் வந்தான். அவனைக்கண்ட இராசகுமாரன் சொச்சப்பகுதியையும் சுறுசுறுப்புடன் கூட்டத்தொடங்கினான். சற்றுவேளையால் எசமான்வருவதைக்கண்ட அசன் “இப்படித்தானா கூட்டுகிறது” என்று இராசகுமாரனுடைய துடைப்பத்தைப்பறித்துக் கூட்டக் காட்டிக்கொடுப்பவன்போல் சற்றூறேரம் விரைவாய்க்கூட்டினான். எசமான் வந்துசேர்ந்தவுடன் இளைத்திளைத்து இராசகுமாரனைப்பார்த்து, “அடே, இந்தப் படுகுட்டி சும்மாதான் நிற்கின்றான் எனக்குத்தான் எல்லாவேலையும்” என்று முறைப்பாடாய்க் கத்தினான்.

எசமான்—திருஞானதீபனைக் கோபத்துடன்பார்த்து, அடேபண்டி! நீ சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டுச் சும்மாவிருக்கவா வந்தாய். என்னடா! என்வீடு கூட்டவும் உனக்கு வருத்தமா.

திருஞானதீபன்—“பிரபு! என்னாலியன்றளவு வேலை செய்கின்றேனே” என்று தாழ்மையாய்ச் சொன்னான்.

எசமான்—அடே வாய்பொத்து. ஆளைப்பார்த்தால் கடுகுபோலே, அவன் வாயைப்பார்த்தாலோ பெரியகடாரம்போலேயிருக்கின்றது. அடே பயலே! நீ சரியாய் வேலைசெய்யாவிடின் சாப்பாடுதரமாட்டேன்.

திருஞானதீபன்—(துயரத்துடன்) பிரபு! “ஏன் கோபிக்கின்றீர்கள், என் மனச்சாட்சிப்படி வேலைசெய்கின்றேனே” என்க; எசமான், கவனம்! என்று எச்சரித்துப் போயினான்.

பாலியரின் பிரயாணம்

பிரகாசராசன் ஓர்நாள் தனது பிரதமமந்திரியாகிய ஞானசூரியரை அழைத்து, பிரதான்! எனது இரண்டாம் புத்திரனுக்கு இப்போது பன்னிரண்டாம் பிராயமாகிவிட்டது. அவனைக் கல்விகற்க அழகாபுரத்திற்கே அனுப்பச் சித்தங்கொண்டேன்; உமது புத்திரனுக்கும் கிட்டத்தட்டப் பன்னிரண்டு பிராயமாய்த்தானிருக்குமென்று நினைக்கின்றேன். அவர்களிருவரும் இவ்விடம் ஒருங்கே வசித்ததுபோல் அழகாபுரத்திலுமிருந்தாலென்ன, உமது புத்திரனைப் பட்டத்துக்குமாரனும் பட்சமாய் நடத்துவான்.

மந்திரி—“தங்கள் விருப்பம்போற் செய்யலாம் மன்னவ!” என்றுசொல்லி சற்றுநேரஞ் சம்பாஷித்துத் தனது மாளிகைதிரும்பினார்.

அரசன், மேசையிலிருந்த கைமணியைக்கீலுக்க, ஓர் தூதுவனேடிவந்து அவனைப் பணிந்துநின்றான். அரசன் தூதுவனைநோக்கி, தனதுபுத்திரன் அருள்நேசவாசனை அழைத்துவரச்சொல்ல, தூதன் தீவிரமாய் அருள்நேசவாசனைத்தேடிப் புறப்பட்டான்.

அரண்மனை முற்றவெளியில் அனேகஞ் சிறுவர்கள் வெகு உல்லாசமாக விளையாட்டயர்ந்துகொண்டிருக்கும் வேளை, தூதன் அவர்களை எதிர்கொண்டு சென்றான். யாவர்மனதையும் தன்பாலீடுபடச்செய்யக்கூடியதான முகலாவர்ணத்தையுடைய ஓர் பாலியன் ஏனைய பாலியரினும்பூர்க்க அலங்காரமான அங்கியை அணிந்துகொண்டு வெகு குதுகுலிப்புடன் ஓடிப்பாடி விளையாடுவதைக்கண்ட தூதன், அவன்முன்சென்று தலைவணங்கி, ராசதுரையே! தங்களைத் தந்தை அழைக்கின்றாரென்றான்.

பாலியன், தந்தை அழைக்கின்றாரா! இதோ வருகின்றேனென்று தனது விளையாட்டுத் தோழரைவிட்டு

அரண்மனைசென்றான். அரசனைக்கண்டதும் அவனை நமஸ்கரித்து “தந்தையே! சிறியேனை அழைத்த காரணம் யாதோ” என்று வினாவினான்.

அரசன்—சிறுவனையுற்றுநோக்கி, என் பசுங்கிளியே! பாலகா! அழகாபுரஞ்சென்று உனதரிய அண்ணனுடன் உயர்தரக் கல்விகலைக்கியானங்களைக் கற்றுக் கல்விக்களஞ்சியமாய் வருவாயாக! உன்னுடன் இட்டமாய் வினையாட்டயர்ந்த மந்திரிகுமாரன் மனோகரசீலனையும் அனுப்புகின்றேன் கண்மணி!

அருள்நேசவாசன்—நேசதந்தையே! எனதரிய அண்ணனிடம்போக மிகவும் ஆவல்கொண்டேன்; அங்கு சீக்கிரமெங்கனையனுப்பிவைப்புகள்.

அரசன்—புத்திரா! “நானே பத்துமணியளவில் உங்களைக் காவலாட்களுடன் அழகாபுரம் அனுப்புவேன்” என்க, அருள்நேசவாசன் அரசனை வணங்கித் தனதரிய அன்னையிடஞ்சென்றான்.

வானத்தின் கிரணங்கனையெல்லாம் ஆண்டுநடத்தி வரும் கதிரவன்போல் பிரகாசிக்குஞ் சுந்தரவடிவான தன்புத்திரன் வருவதைக்கண்ட இராணி, பாலகனையனுக்கி, அவனைக் காதலுடன்முத்தமிட்டு சம்பமாயிருந்த ஆசனத்தின்மேலுட்கார்ந்து அவனைத் தனது மடிமேல்வைத்து (அன்புருகுந் தேன்மொழிகளால்) மகனே! உன் அண்ணனிடம்போக விரும்புகின்றாயாவென்று கேட்டாள்.

பாலகன்—அண்ணாந்து தாயைப்பார்த்து, “அம்மா! என் அண்ணனைக்காண ஆவலாயிருக்கின்றேன். அவரைக்கண்டு அவர்சேமாதிகளை உங்களுக்கு அறிவிப்பே’ நென்றான்.

இராணி—“நல்லது, நீ போய் உன் அண்ணனின் சேமாதிகளை எனக்கும் உன் தந்தைக்கும் அறிவி” என்று சொல்லி சற்றுநேரம் பாலகனுக்கு இனிய அமுதாட்டுவதுபோல் இதமான புத்திமதிகளைப் புரிந்தாள்.

யாவர்மனதையும் இன்பசாகரத்தில் அமிழ்த்தக்கூடியதான விதமாய்க் கமகமெனக் கமழும் புஷ்பாதிகளை தனது ஆபரணமாயுடைய ஓர் நந்தனவனத்தின் மத்தியில் கார்தியே உருவதான யௌவனனொருவன் சுறுசுறுப்புடன் செடிகள் கொடிகளினுள்ள புஷ்பங்களைப் பார்த்துத் தன்னைப்போற் புனிதமும் அழகுமான புஷ்பங்களேதாவது அகப்படுமாவென்று பார்ப்பவன்போல்தோன்றினான். இன்னும் இளம்பருவத்தையே தன் அணிகலமாகக்கொண்ட ஓர் மாது, அப்பாலகளைப்போல் அழகுசவுந்தரியமான புஷ்பாதிகள் இங்கில்லைத்தானேயென்று வியப்புற்றுத் தாய்க்குரிய அன்புடன் அங்கு நடமாடும் புனித புஷ்பத்தினுடைய மதுவையுண்டு மகிழ்ந்துகொண்டு தீங்கனிகனிந்துதிரும் மகிழ்மரத்தின்கீழிருந்தாள். அவ்வேளை நரற்பத்தைந்து பராயமுடைய ஞானசூரியர் நந்தனவனத்தினுள் வந்தார். தனது நாயகன் வருவதைக் கண்ணுற்ற பெண்ணுபரணம் அவரை எதிர்கொண்டுபோய் வணங்கினான். பின்பு புஷ்பாதிகள்வசம் தன் மனசைப் பறிகொடுத்து ஓர் கவலையுமற்று அங்கு மிங்குமுலாவித்திரியும்பாலகையைவருக்குக்காட்டி, அதோ ஓர் அழகான புஷ்பம், நடமாடுகின்றது பாருங்களென்று புன்னகையுடன் சொன்னான்.

ஞானசூரியர்—சற்றுநேரம் பிரமிப்புடன் பாலகளை உற்றுநோக்கி, ஆமாம்! எங்கள் நந்தனவனத்திற்கு அதி அழகைச்செய்வதும், எங்கள் மனதை இன்பசாகரத்தில் அமிழ்ந்தச்செய்வதும் மனோகாசிலனென்னும் அந்தப் புஷ்பந்தானே. ஓ! அதன்சோபனத்தை என்னென்று சொல்வேன்! சிறுகாற்றினால் அசைந்துகொண்டிருக்கும் பாரித்த பூங்கொத்துகள் அந்நடமாடும் புஷ்பத்தை நோக்கி, “இங்குவந்து முத்தந்தாராய் பாலகா” என்று அழைக்கும் பான்மைபோற் காணப்படுகின்றனவே! “அப் பரிமளபுஷ்பத்தி னலங்கார மிவ்வாறாயின், அது

நின்றுதித்த மாத்தின் வனப்பு எவ்வாறாகும்” என்று தன்மனையானைக்குறிப்பாற்காட்டி புன்னகைகொண்டார்.

தனது நாயகனின் பேச்சை மட்டிட்ட குணசீலியம்மாள் (சிரித்துக்கொண்டு) ஆமாம், நீங்கள் சொன்ன மரம் இதோ நிற்கின்றதென்று தன் காதலனைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

ஞானசூரியர்—புன்முறுவலுடன், மாதே! நடமாடித் திரியும் அந்தப்புஷ்பத்தை அரசருடைய இரண்டாம் புத்திரனுடன் அழகாபுரம் கல்விநகர அனுப்பப்போகின்றேன். பட்டத்துக்குமாரன் எங்கள் புஷ்பத்தை வெகு கரிசனையுடன் கவனிப்பார்.

இதைக்கேட்ட குணசீலியம்மாள், புத்திரன் தன்னை விட்டுப் பிரிவதையறிந்து மனம்வருந்தினாலும், அவன் அடையவிருக்கும் நன்மையின் நிமித்தம் பாலகனை அழகாபுரம் அனுப்பச் சம்மதித்தாள்.

இருவருமாகப் பாலகன் நின்றவிடத்திற்குச் சென்றார்கள். அவன் தனது பெற்றோர் வருவதைக்கண்டு ஆனந்தத்துடன், ஆ! எவ்வளவு அலங்காரமான புஷ்பங்களென்று தனது சிறுவிரலால் அலர்ந்து மலர்ந்திருக்கும் புஷ்பங்களைக் காட்டினாள். ஞானசூரியர், ஆமாம் எங்கள் நந்தனவனத்தில் எவ்வளவு அழகான புஷ்பங்களிருக்கின்றனவென்று சொல்லி மகனைக் கரத்தாற்பற்றி அழைத்து மனையாளுடன் மாளிகைசென்றார்.

மாளிகைசேர்ந்ததும் ஓர் ஆசனத்தமர்ந்து பாலகனை மார்போடணைத்துக்கொண்டு “மழலைமொழிகளால்” அழகியநொய்ய ரோசாப்புஷ்பமே! என்மனோகரமே!! பாலகா!!! நீ இராசமைந்தனுடன் கல்வி கலைக்கியானங்களைக் கற்றுப் பாண்டித்தியமடையும்பொருட்டு அழகாபுரம் அனுப்ப ஆவலாயினேன். பாலகா! அவ்விடம் உனக்குக் கல்விபயிற்றும் உபாத்தியாயருக்குப் பணிந்து நல்

லொழுக்கமாய் நடந்துவருவாய். அந்நியருடனும் விசேஷமாய் வாலிபருடனுங் கூட்டுறவுசெய்யாது உன் உடன்பிள்ளைகளுடன்மாத்திரம் மரியாதையுடன் பேசுபுளங்கிவரவேண்டும். புத்திரா! உன்வயசுக்கு மேற்பட்ட வாலிபர் உன்னைப் புகழ் அல்லது பகிடி பரிகாசம்பண்ண அல்லது கையிற்பிடித்து தோளில்தட்டித் தோழமை கொண்டாடவந்தால் அப்படிப்பட்டவர்கள் உன் இன்பந்துக்களாயிருந்தபோதிலும் அவர்களை அதிகமதிகமாய் விலக்கிநடக்கவேண்டுமென்று வெகு கண்டிப்பாய் எச்சரிக்கின்றேன். உன்படிப்பின் திறமையை அல்லது உனக்குள்ள வேறு திறமைகளைக்கண்டு பிறர் உன்னைக் கெட்டிக்காரனென்று புகழ்வதைக்கேட்டு அகங்கரிக்காதே. சருவேசுரனால் உண்டாக்கப்பட்ட சம்மனசுகளிற் சில அகங்காரப்பட்டதலைல்லவா? பசாசுகளாய்ப்போயின. நமது ஆதிப் பிதாமாதாக்களாகிய ஆதாமும் ஏவாமும் சிங்காரத்தோப்பிலிருந்து தூரத்தப்பட்டதன் காரணம் ஆங்காரமே. நபுக்கோதோ நோசர் என்னுஞ் சக்கரவர்த்தி மிருகமாய்ப்போனதன்காரணம் என்னவென்று நினைக்கின்றாய்; அதற்கும் இந்த அகங்காரமல்லவா காரணம். இன்னும் எத்தனையோ பாவங்கட்குங் கேடுகட்கும் இக்கொடும் அகங்காரமே காரணம். ஆங்காரியையே சருவேசுரனும் விசேஷமாய் உவாந்தித்துத்தள்ளுகின்றார். ஓ கண்ணே! என்பொன்னை !! பாலகா!!! இவ்வளவு பயங்கரத்திற்குரிய ஆங்காரத்தை அரோசித்துத்தள்ளி, பிறர்புகழ்ச்சிக்குக் காதுகொடாது நடந்து வருவாயாக.

தந்தைசொன்ன மொழிகளை வணக்கத்துடனும் அச்சத்துடனும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மனோகாசீலன்:— எனது ஆத்துமத்தின்மட்டில் அதி கரிசனையுள்ள மனுவருவெடுத்த காவற்சம்மனசாகிய என் பிதாவே! நீங்கள் அகங்காரத்தைப்பற்றி மொழிந்தவற்றை எப்படி

மறக்கக்கூடும்; என் நெஞ்சம் பதைக்கின்றதே; தந்தையே! இன்றுதொட்டு எப்படிப்பட்ட கேலி பகிழ்களையும் விட்டுவிடுகின்றேன். எனது கெட்டித்தனங்களைப் பாராட்டிப்பேசமாட்டேன். மனதில்முதலாய்ப் பெருமையாயெண்ணேன். நீங்கள் கண்டிப்பாய்ச் சொல்லியபடி, என் வயதிற்கு மேற்பட்ட வாஸிபர் என்னைப் புகழ்ந்தால், அல்லது கேலிபரிகாசம்பண்ணினால், அல்லது கையில் தோளிற் பிடித்து தோழமைகொண்டாட வந்தால், அப்படிப்பட்டவர்கள் சிவசமயம் எனது ஆத்தம சத்துராதிகளாயிருக்கக்கூடுமென நினைத்துக் கூடியளவு அவர்களை விலக்கிநடப்பேன். இது சத்தியம் பிதாவே!

பாலகனின் பிரதிக்கிணையைக்கேட்ட ஞானசூரியர் மனத்துடிப்புடனவனை முத்தமிட்டு “மதுரித செந்தேனே! என்மனஆறுதலே!! நீ சொல்லிய பிரதிக்கிணைகளை மறவாது ஒழுகிவருவாயாக. மேலும், நானையத்தினம் இராசகுமாரனுடன் அழகாபுரம்புறப்படுவாய் கண்மணி! என்றுசொல்லி அரண்மனைக்குட்புகுந்தான். தனதுகணவன் பாலகனுக்கூட்டிய புத்திமதிகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சுந்தாமொழியாள் கணவன் போனபின் சற்றுநேரம் பாலகனுடன் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

மறுநாள் ஞானசூரியர், தனது மனைவியுடனும் புத்திரனுடனும் ஓர் அழகான இரதத்திலேறி இராசமனை சென்றார். திருஞானதிபனை அழகாபுரமனுப்பும்பொழுது எவ்வித அடுக்கணிகள் செய்யப்பட்டனவோ அப்படியே இப்பொழுதும் செய்யப்பட்டன. அரசனும் மந்திரியாரும் தங்கள் புத்திரரை அவர்களுக்கென்று தயார் செய்திருந்த வண்டியிலேற்றினார்கள். மனோகாசிலன், இராசனுக்கும் இராணிக்கும் தன்பெற்றோருக்கும் கடைசிவந்தனமளித்தான். அருள்நேசவாசனும் அவ்விதமே செய்தான், உடனே இரதம் அவர்களை வெகு துரிதமாய்க் கொண்டுசென்றது.

இரண்டாம் சதிமானமும் ஆருத்துயரும்

தந்திரசூரி சூதுவாதனைநோக்கி, சிநேகிதா! உன் போக்குவாக்கு என் போக்குவாக்குக்கு முழுதும் ஒத்திருக்கின்றது. ஆள், உயரம், பருமம், சாயல் முதலியவற்றில் வித்தியாசமிருந்தாலும், இருவர் குணங்களும் ஒரே சேர்வையைக்கொண்டுதான் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஊசியும் தூலும் ஒரேவழிச்செல்வதுபோலிருக்கின்றது எங்கள் போக்கு என்றான்.

சூதுவாதன்—சிரித்துக்கொண்டு, ஏன் துரையே! சுற்றிச்சுற்றிப் பேசுகின்றீர்கள்; நீங்கள் சாடி, நான் மூடி என்று சொல்லுங்கள். “சாடிக்கேற்ற மூடி”

தந்திரசூரியும் சிரித்துக்கொண்டு, நல்லது சிநேகிதா! இன்று யானானக்கு வெளிவிடும் இரகசியத்தைக் காப்பாற்றிவைப்பதுமன்றி யான் சொல்லும் அலுவலையும் பயமின்றிச் செய்வாயானால் உன்னை என் மந்திரியாக்கி வைப்பேனென்று வாக்களிக்கின்றேன்.

சூதுவாதன், மந்திரி உத்தியோகத்தைப்பெற மிக ஆவல்கொண்டவனாய் தந்திரசூரியை நோக்கி, “இளவரசே! தாங்கள் சொல்லுமிரகசியத்தை வெளிவிடாதிருப்பதுடன் என்னென்ன ஏவுவீர்களோ அவற்றையெல்லாஞ்செய்ய எப்போதும் தயாராயிருப்பேனென்றும் வாக்குப்பண்ணுகின்றேன்; இவ்வாக்குகளை மீறின சணத்திறுனே எனது சிரசை உமதுவாளாற் கொய்யவுஞ் சம்மதிக்கின்றேன்” என்று ஆத்திரத்துடன் மொழிந்தான்.

தந்திரசூரி—வெகு சந்தோஷம் மித்திரா! எனது தம்பியையும் மந்திரிகுமாரனையும் கல்விபயில்வதற்காகத் தந்தை அனுப்பியிருக்கின்றார். ஒருமணித்தியாலத்துள் இருவரும் இங்கு வந்துவிடுவார்கள் அவர்கள் வந்தால்

நாங்கள் பாவிக்கும் போத்தல்களை ஒருபுறத்தில் ஒதுக்கி யேபோடவேண்டும். அல்லது தந்தையாரிடம் பிடிபட வேண்டும். ஆ! நாவுக்குருகியையும் மனதிற்கு மகிழ்ச்சியையும் கொடுக்கின்றனவாகிய இப்போத்தல் பானங்களை எப்படி விட்டுவிட்டிருக்கிறது. சிநேகிதா! மந்திரி குமாரனை நயவசனங்களால் எங்கள்பக்கமாக்கலாம். ஆனால், தம்பியையே அப்படிச்செய்ய இயலாது. அவன் பெரும் முரடன்; அவனிருந்தால் இவ்விராச்சியத்திற்குக்கேடு, உன் மந்திரி உத்தியோகத்திற்கும்நாசம். ஆகையால், அவனைப் புத்தியாய்க் கொன்றுவிடுவதே நன்று.

குதுவாதன் தனக்குள்ளே நினைப்பான்:—“அவனால் இந்த இராச்சியமழிந்தாலென்ன உலகமழிந்தாலென்ன காரியமில்லை. ஆனால், என் மந்திரி உத்தியோகம் அவனால் இல்லாதுபோகலாமா! கைக்கெட்டியதை வாய்க்கெட்டாதுபண்ணக்கூடிய அப்பாதகனை உலகில் வைத்திருத்தல் சரியா” என்று இவ்வாறாய்ச் சிந்தித்தபின் தந்திரசூரியைநோக்கி, இளவரசே! என் உத்தியோகத்துக்கு நட்டம்வந்தாலுங் காரியமில்லை, இந்த இராச்சியம் பழுதாலால் உமக்குத்தானே நட்டம். ஒருசகோதரனுக்காக இந்த இராச்சியத்தை அழிக்கலாமா? அவரைக் கொல்லத்தான் வழிதேடவேண்டுமென்றபின் மீண்டும் சற்றுநேரம் யோசித்ததன்மேல், இளவரசே! நாளைக்காலை உமது சகோதரனை ஆற்றில் ஸ்நானஞ்செய்யக் கூட்டிப்போய் நீரில் அமிழ்த்திவிட்டு ஆற்றில் மாண்டாரெனச் சொல்வோம். அது சம்பளிக்கக்கூடிய கருமமாதலால் ஒருவரும் எங்களில் சந்தேகப்படமாட்டார்கள்.

தந்திரசூரி சந்தோஷத்துடன், மதியூகியே! நினைக்கப்படைக்கச் சமயோசிதமான உபாயங்கள் உமக்கு வருகிறதையிட்டு அதிசயிக்கின்றேன். இப்படியான மதியூகியை யான் மந்திரியாகக்கொள்ளக் கிடைத்த பாக்கியமே பாக்கியம்.

யோஷ - வேண்டி

இவர்கள் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது ஓர் இரதம் மாளிகையின் முன்வந்து தரித்தது. அருள் நேசவாசனும் மனோகாசீலனும் அதில்நின்றிறங்கி மாளிகைசென்றார்கள். அருள்நேசவாசன் தந்திரசூரியைக் கண்டதும் அவ்வஞ்சகனைத் தனது உடன்பிறனியென நினைந்து, அதி ஆவலோடு அவனைத் தழுவி, அரிய பிறனியரே என் அண்ணா! உங்கள்சேமத்தை விரும்புகின்றேனென்றான்.

பழிபாதகத்திற்கஞ்சாத தந்திரசூரியும் அருள் நேசவாசனை அன்புடன் ஆலிங்கனஞ்செய்பவன்போல் நடித்து, “அரியதம்பி இந்த ஆசனத்திலமருவாய்” என்றான்.

மனோகாசீலன்—இளவாசரே! வந்தனம். பிறந்து வளர்ந்து இன்றே நடமாடும் பூரணசந்திரனைக் கண்டேன் ஆ! கண்டேனேகாட்சி! கொண்டேனே மாட்சி!!

தந்திரசூரி—ஆனந்தத்துடன், “வல்லபம்படைத்த மதியூக மந்திரியின் சிங்கேற்றுக்குட்டியே! இவ்வாசனத்திலமருவாய்; நீயுமென் சகோதரன்தான்.” என்றபின் சூதுவாதனைத் தனது நஞ்சுநிறைந்த கண்களாற்பார்த்து, “மித்திரா! இந்நாட்கள் பள்ளிக்கூட வீவுகாலமாயிருப்பதால் தம்பிமாரிருவருக்கும் இவ்வழகாபுரத்தின் காட்சிகளைக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்க் காட்டவேண்டும். ஆகையால் முதன்முதலாக நாளைக்காலை பளிங்குநதியில் விளையாடப்போவோம்” என்றான்.

சூதுவாதன்—இப்பட்டி னத்திற்கூடாய்ப் பாயும் பளிங்குநதியின் காட்சியுமொரு காட்சிதான்; அந்நதியின் ஜலம் அவ்வளவு தெளிவாயிருப்பதினால்லவா பளிங்குநதியெனும் காரணப்பெயர் அதற்குண்டாயிற்று; அதில் ஸ்நானியாதவனும் ஒரு மனுஷனா?

அருள்நேசவாசன்—ஆத்திரத்துடன், அண்ணா! அண்ணா!! அந்நதிக்கு எங்களைக் கட்டாயங்கூட்டிப்போங்கள்

மனோகரசீலன்—அந்நதியில் விளையாட எனக்கும் ஆசையாயிருக்கின்றது.

தந்திரசூரி—“தம்பிமாரே! கட்டாயம் நாளைக்குங்களை நதிக்குக் கூட்டிப்போவேன் என்றபின் எல்லோரும் சற்றுநேரஞ் சம்பாவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு இராஅசனஞ்செய்து சயனத்துக்குப்போனார்கள்.

இராமுமுதும் தந்திரசூரிக்குத் தூக்கமேயில்லை. இரு சிறுவரையும் ஆற்றில் அமிழ்த்திவிடுகிறதோ அல்லது இராசகுமாரனைமாதிரும் மாய்க்கிறதோவென்று இரா இராவாய் யோசித்துக் கடைசியாய் இருவருக்குமே மோசஞ்செய்யத் தீர்மானித்தான். இன்னும் விடிந்தும் விடியாமுன்னே சூதுவாதனைத் தட்டியெழுப்பி, தோழா விடிந்துவிட்டது உன் யோசனையை நிறைவேற்றவேண்டும், பிள்ளையாண்டான்களிருவரையுமே முடிவெடுத்துவிடுதல் நன்று எனச் சொல்லிவிட்டுச் சிறுவர்களிருவரையும் தட்டியெழுப்பி, தம்பிமாரே! பயணக் களையினால் நெடுநேரம் தூங்கிவிட்டீர்கள், நேரம்போய்விட்டது சீக்கிரம் எழுந்திருங்கள் ஆற்றில் ஸ்ரானிப்போம் என்றான்.

சிறுவர்களிருவரும்விரைவாக எழுந்து தங்கள்பெற்றோர்பழக்கிய பழக்கத்தின்படியே காலைச்செபஞ்செய்துமுடித்தார்கள். தந்திரசூரி ஓர் செப்பையெடுத்துவந்து அவர்களுக்குக்காட்டித் தம்பிமாரே! இதோ நேர்த்தியான சவர்க்காரமும் வாசனைத் திரவியங்களும் வைத்திருக்கிறேன். இவற்றைத் தேகத்தில்தேய்த்து நன்றாய் ஆற்றில் ஸ்ரானிப்போம் வாருங்களென்று சூதுவாதனுடன் அழைத்துக்கொண்டு பளிங்கு ஆற்றங்கரை சென்றான்.

அருள்ளேசவாசன் நதியைக்கண்டதும் வியப்புற்று தந்திரசூரியைப்பார்த்து, அண்ணா! அண்ணா!! இது எவ்வளவு பிரமாண்டமானநதி, இதன் இரைச்சல் சண்டமாருதம்போலிருக்கின்றதே! ஆ! என்ன கண்காட்சி

கிழக்கேதோன்றிய சூரியன் பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தமாகத் தனது விரிந்த அழகிய கிரணங்களை இந்நீரில் ஸ்ரானிக்கச்செய்கின்றதே. அண்ணா! அதோ தோற்றுகின்ற புகார்போன்ற மலையிலிருந்து வெள்ளியைப்போல் ஏதோ வழிகின்றதே. அது என்னவென்று சொல்லுங்கள்.

தந்திரசூரி—அரியதம்பி! அதுதான் அருவிவீழ்ச்சி. மலையிலிருந்து வடிந்துகொண்டுநிற்கும் ஜலத்தில் சூரிய கிரணங்கள் படுகின்றன; அதனாற்றான் அது பளபளென்று மினுங்குகின்றது. அவ்வருவிவீழ்ச்சி; கிட்டத்தட்ட இரண்டுபேன உயரத்திலிருந்தே விழுகின்றது. இந்த அதிலிருந்துதான் அமோகமான ஜலத்தைப் பெறுகின்றது.

மனோகரசீலன், அருள்ளேசவாசனைப்பார்த்து, தோழா! அந்த அருவிவீழ்ச்சியின் சமீபமாயுள்ள மலைகளெல்லாம் பனியால் மூடப்பட்டு ஒரேகண்டசீருக்கு வெண்மையாய்த் தெரிகின்றன. கிட்டப்போய் அதன் வனப்பைப் பார்ப்போமா?

தந்திரசூரி—மன எரிச்சலுடன், தம்பி மனோகரசீலா! நாங்கள் நிற்குமிடத்திற்கும் அம்மலைகளுக்குமிடையில் அதோ பயங்கரத்திற்குரிய கிடுகிடு பாதாளமொன்றிருக்கின்றது. அந்தப் பாதாளத்தைச்சுற்றி மலையடிவாரம்போய்ச்சேர ஐந்துகாதவழி தூரம் பயணஞ்செய்யவேண்டும். ஆகையால் இன்று நாங்கள் வந்தகருமத்தைப் பார்ப்போம். நாளைக்கு அவ்விடமுங்களைக் கூட்டிச்செல்வேன்!

அருள்ளேசவாசன்—ஆத்திரத்துடன், அரிய அண்ணா, அந்த மலையிற்போய் விளையாட எனக்கும் மகா ஆவலாயிருக்கின்றது.

தந்திரசூரி—எனதரிய சகோதரமே! உனது விருப்பத்திற்கு யான் தடைசெய்யேன்; நாளைக்கு உன்னை அவ்விடம் அழைத்துச்செல்வேன் பயப்படாதே.

சூதுவாதன்—தம்பிமாரே! “நேரம்போகின்றது ஆற்றில் நீந்திவிளையாடுவோம் வாருங்கள்” என்று சொல்லித் தனது உடையை மாற்றிக்கொண்டு ஆற்றிலிறங்கினான். ஆற்றுப்பாய்ச்சலோ அதிவேகமாயிருந்தது. சூதுவாதன் கூடியளவு கரையைநோக்கியே நின்றான்.

மனோகாசீலன்—தந்திரசூரியைப்பார்த்து, இளவரசே! எனக்குச் சற்றுக் கூதலாயிருப்பதால் தண்ணீரில் இறங்கமாட்டேன்.

சூதுவாதன்—அருள்நேசவாசனைப்பார்த்து, தம்பீ ராசமைந்தா! நீரும் நானும் நீந்திவிளையாடுவோம் வாரும்.

அருள்நேசவாசன்—தந்திரசூரியைநோக்கி, அண்ணா! நீங்களும் வாருங்கள்.

தந்திரசூரி—தம்பீ! பயப்படாது பிரபுவுடன் ஆற்றிலிறங்கி விளையாடு. சற்றுப்பொறுத்து நான்வருகின்றேன்.

அருள்நேசவாசன் உடனே உடையைமாற்றி மிகு குதுகுளிப்புடன் ஆற்றிலிறங்கிக் குளித்துவிளையாடினான் பருந்தைப்போல் சமயம்பார்த்திருந்த சூதுவாதன் பேய்போற்பாய்ந்து பாவிப்பாலியனை ஆற்றோட்டத்தில் தள்ளிவிட்டான். தந்திரசூரி அதைக்கண்டு மந்திரிகுமரனுக்குக் தெரியாது சிரிக்கத்தொடங்கினான். சூதுவாதன்செய்த பாதகத்தைக்கண்ட மனோகாசீலன் என்ன செய்வதென்றறியாது ஏங்கிநின்றான்.

அருள்நேசவாசன்—“அண்ணா! அண்ணா!! என்னே சா! மனோகாசீலா!! இவரென்னை எட்டாத்தண்ணீரில் தள்ளிவிட்டார்.யேசுவே! மரியாயே!! சூசையப்பரே!!” என்று முற்றமுடியச் சொல்வதற்குமுன் ஆற்றிலமிழந்தினான்.

மனோகாசீலன் பதைபதைத்துத் துடிதுடித்து ஆத்திரத்துடன், ஐயையோ சிநேகிதா! யானென்னசெய்

வேன். இளவரசே! உமது சகோதரனை இக்கொடியன் ஆழத்தில் தள்ளிப்போட்டான், அவரை இரட்சிக்கவேண்டும்.

தந்திரசூரி—என்னசெய்வோம் தம்பீ! இப்போது ஒன்றுஞ்செய்ய இயலாதே, சமீபத்தில் தெப்பமுழில்லையே! நன்றாக நீந்தக்கூடிய ஆட்களுமில்லையே!

மனோகாசீலன் சூதுவாதனைப்பார்த்து அழுதுகொண்டு ஆ! கொடியவனே! இரக்கமில்லாத கன்நெஞ்சா! ஏனானக்கு இந்த அரியாயம்? அந்த மாசற்ற இராசபுத்திரர் உனக்கு என்ன தீங்குசெய்தார். இராசமைந்தனை உன் கரங்களால் ஆழத்தில் தள்ளினதை என் கண்களாற் கண்டேனே.

சூதுவாதன் கோபத்துடன் ஆற்றில்நின்று வெளியேவந்து, அடே இந்தச் சிறுவயசுக்குள் பொய்சொல்லவர் தலைப்பட்டுவிட்டாயா? யான் செய்யாத பாதகத்தை என்மேற்சுமத்திப் பழிமுடிக்கவும் எத்தணிக்கின்றாயா? என்னகாரணத்திற்காக யான் அந்தப் பாவி இராசகுமாரனை ஆழத்தில் தள்ளவேண்டும். அவர் எனக்கேதாவது தீங்குசெய்தாரா?

தந்திரசூரி—நானும்பார்த்தேன் அவர் தள்ளவில்லை. அருள்நேசவாசன் தண்ணீரில் மிதந்து அதன்விச்சினால் அள்ளப்பட்டுப்போவதைக்கண்ட மனோகாசீலன் கதறிக்கொண்டு “ஐயையோ! தண்ணீர் எனது பிராணசினேகிதனை அள்ளிக்கொண்டுபோகின்றதே! ஐயோ தோழா! இவ்வாபத்தானதருணத்தில் நான் என்ன உதவிதான் செய்யக்கூடும். ஆ! என்நெஞ்சம் பதைக்கின்றதே! உள்ளந் தடுமாறுகின்றதே! எனக்கு உள்ளளவாவது நீந்தத் தெரிந்திருக்குமேயானால் என் உயிரைப்பாராது உன்னைக் காப்பாற்றப்பார்ப்பேனே” என்று மொழிந்த பின் பிரஞ்ஞையற்றுச்சோர்ந்து வாடித்தரையிலேவிழுந்தான். சற்றுநேரத்தால் அறிவுவா எழுந்து, விம்மி விம்மி

கண்களால் முத்துச்சொரிய “என் பிராணசினேகிதா! என்னுடன் ஏனுனக்கு இவ்வளவு வெறுப்பு. உனக்கு யான் என்ன குறைதான்செய்தேன். என்ன குற்றந்தான் செய்தபோதிலும் உனது கனிவான இருதயம் அவற்றைப் பொறுத்தலாகாதா? ஆ என் ஆருயிரே! ஏன் என்னைப் பதறவிட்டுத் தனிமையாய் ஏகின்றீர். ஐயோ! சண்டாளன் உன்னுடன் ஆற்றில் இறங்கினேனில்லையே!” என்று தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர்பெருகப் பரிதபித்த பின் களைமிகுதியால் இரண்டாம்முறையும் பாலகன் சோர்ந்துவாடித் தரையிலே விழுந்தான்.

கொலைபாதகரும் கன்நெஞ்சருமாகிய தந்திரசூரியுஞ் சூதுவாதனும் சற்றும் இரக்கமின்றிக் கண்ணுரூவிக்குரிய இந்தப் பாலகனின் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

மனோகரசீலன் இரண்டாம்முறையும் அறிவுதெளிய எழுந்து உலாவி உலாவித் தன் பிராண சினேகிதனின் சரீரம் எங்கேபோகிறதென்று ஆற்றைப்பார்த்தவண்ணமாய் நின்றான்; சரீரம் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை. ஆற்றங்கரையில் நின்ற ஓர் விருட்சத்தினடியில் சினேகிதனின் உடுப்புகள் பளபளென்று மினுங்குவதை அவன் கண்டான். கண்டவுடன் பட்ட துயரத்தையும் பாலகன் தவித்த தவிப்பையும் எப்படி எடுத்துரைப்பதோ அறியேன். நினைக்க நினைக்க, என்நெஞ்சமுநகுகின்றதே! ஈரற்குலை தூடிக்கின்றதே. பாலகன் அழுதகண்ணுஞ் சிந்திய மூக்குமாயோடிப்போய் அன்புடனும் மனவே தீனையுடனும் அவ்வுடுப்புகளைக் கட்டிவாரி முத்தமிட்டான். பின்பு அவ்வஸ்திரங்களால் தன்முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு தேம்பித்தேம்பி அழுதுகொண்டு அவ்வுடுப்புகளைக் கூன்குறிப்பாய்ப் பார்த்தான். அந்த உடுப்புகள் பாலகனை அதிகமதிகமாய்க் கலங்கவைத்தனவே

யன்றி ஆறுதல்கொடுக்கவில்லை. திரும்பத் திரும்பத் தன் கிரேகிதனை நினைத்து அங்கலாய்த்தான். “ஆ! சண்டாளன்நான், உன்னை ஆற்றிலிறங்கவிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேனோ! சீவியகாலம்முழுதும் இணைபிரியாது உன்னுடனிருந்தநான், இறுதிவேளையில் விட்டுப் பிரிந்தேனோ” என்று இவ்வாறாய்ச் சொல்லிப் புலம்பினான்.

அந்நேரம் சூதுவாதன் தன்முன் வருவதைக்கண்டு கோபத்துடன் அடே துரோகி! உனக்கேனிக்கொடுமை என்று மன ஆத்திரத்துடனேசினான்.

சூதுவாதன்—“அடே வாய்பொத்து! நான் இராசகுமாரனைக் கொன்றேனா?” என்று மிக்க கோபத்துடன் சொன்னான்.

மனோகரசீலன்—தந்திரசூரியைப் பரிதாப கோலத்துடன் பார்த்து, ஆ! நீரும் இரக்கமற்றதனமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றீரா! உமது உடன்பிறவியையல்லவா, உமக்கு இடையூறுவரும்பொழுது துடிதுடிக்கும் உமது சொந்த இரத்தத்தையல்லவா இப்பாதகன் கொன்றான்.

தந்திரசூரி—கோபத்துடன், “பிரபு பாடகனா! அப்பயித்தியகாரப் பையனின் மேலிலேதன்னும் அவர்தொடவில்லையே! அவன் வகைமோசமாய் மாண்டதற்கு யார்பாடு? அவசரமின்றி வீண்பேச்சுகள் பேசாதே பொத்துவாய்!” என்று உக்கிரமாய்ப்பேசினான்.

ஆ! இந்த அந்தரித்த இடத்தில் அப்பிராணி மனோகரசீலன் என்னசெய்வான்! பெருமூச்சுவிட்டான். அவன்நேத்திரங்களால் வடிந்துகொண்டு நின்ற நீர் அதிமீசரமாய்ப் பாய்ந்தோடியது. பாலகனால் என்னசெய்யக்கூடும்! தாரைதாரையாய் மழைமாரி பொழிந்துகொண்டுநிற்கும் இரு கருமுகில்களாகிய நேத்திரங்களாலும்

வானத்தை ஏறெடுத்துத் தனது படைத்தோனை நினைவு கூர்ந்தான்.

மனோகரசீலன் தங்கள்பின்வருவானென்ற எண்ணத்துடன் இரு பஞ்சமாபாதகரும் மாளிகைதிரும்பினார்கள். “அரசன் அன்றுகொல்வான் தெய்வம் நின்று கொல்லு” மென்ற பழமொழியையாவது அத்துஷ்டர் நினைவுகூரவில்லை. இக்காலத்திலேதானே தேவபயமற்ற அவ்விரு துட்டர்களைப்போலத் திரிபவர்களை ஆண்டவர் சமையாசமையங்களில் யாவருங்கண்டு அஞ்சக்கூடியவிதமான பயங்கர தண்டனைகளால் வருத்துகின்றார். அவ்விதமே அவ்விரு பாவிசகளுக்கும் அதிசீக்கிரத்தில் எவரும் நடுங்கக்கூடிய பயங்கர தண்டனையிட்டார்.

இரு துட்டரும் தண்ணீவிட்டுப்போனதைக்கண்ட மனோகரசீலன், “ஆ! இந்தச் சகோதர துரோகியும் அந்தக் கொலைபாதகனு மொத்துத்தான் இப்பாதகச்செயலைச் செய்திருக்கிறார்களென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்குகின்றது. நானினி இந்தச் சண்டாளருடன் போதல் புத்தியல்ல, எனது தேசத்திற்குப் போனானும் என்னையினித் தங்கள் வஞ்சககுட்சியால் கொல்லவே வழிதேடுவார்கள். ஆகையால் இவர்களுக்குத் தெரியாது காட்டுப்புறமாயோடுவதே புத்தி; ஆண்டவருக்குச் சித்தமானால் என்னுயிர் தப்பும், அல்லது மிருகங்கட்கு இரையாவே” எனன்று சொல்லிக் காட்டுப்புறமாயோடினான்.

மாளிகைநோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த தந்திரசூரி சூதுவாதனைநோக்கித் தோழா! “மனோகரசீலன் இன்னும் வரக்கானேன், ஆற்றங்கரையிற்றான் நிற்கிறான் போலும், அவனை எப்படியாவது எங்கள்பக்கமாக்கவேண்டும் அல்லது அவனால் எங்களுக்கு மோசம்வரும். அவன் எங்கள் சொற்படி கேட்டாற்சரி அல்லது அவனையும் ஆற்றில் அமிழ்த்தினிடுவதே புத்தி” என்றான்.

சூதுவாதன்—இளவரசே! எதுவிதப்பட்டும் அவனை எங்கள்வசமாக்குதலே புத்தி. அவனை ஆற்றில் தள்ள இழுத்துப்போகும்பொழுது யாராவது கண்டால் எவ்வளவு மோசம்வரும்! கருமமொன்று சம்பளித்துவிட்டது, இனி அதை மறைக்கச் சர்வபிரயாசமும் படவேண்டும்; அல்லது நாமிருவரும் ஆபத்துக்குள்ளாகவேண்டிவரும். ஆனபடியால் மனோகாசீலனை நயவசனங்களாலும் மன்றாட்டங்களாலும் எங்கள்பக்கமாக்குவதே புத்தி.

தந்திரசூரி—நீ சொல்லியதே சரிதோழா, நடந்தகருமத்தை மறைப்பதற்கு அவனைக் கும்பிட்டு மன்றாடியாவது கருமம்பார்க்கத்தானேவேண்டும். அவனிடம்போவோம்வாரும் என்று சூதுவாதனை அழைத்துக்கொண்டு ஆற்றங்கரை சென்றான். ஆற்றங்கரையில் மனோகாசீலனைக் காணாமையால் இருவரும் அங்குமிங்குந் தேடினார்கள். அவன் அகப்படவில்லை.

தந்திரசூரி—பிரபு! மனோகாசீலனைக் காணவில்லையே!

சூதுவாதன்—அவன் சிநேகிதனிறந்த துயரத்தால் ஆற்றில்விழுந்து மடிந்திருக்கவேண்டும். போய்த்துலையட்டும். இளவரசே! சூனிக்கப்போனவிடத்தில் இருபையன்களையும் ஆறள்ளிப்போயிற்றென்று உமது தந்தையாருக்கு அறிவியும். கேள்வி மறுமொழி வராதென்று நினைக்கின்றேன். வந்தால் போதிய சாட்சிக்காரரை ஏற்படுத்தலாம். இருபாலியரும் ஆற்றிலள்ளுண்டுபோனதைப் பதினைந்துபேர்வரையில் கண்டார்களென்றும் அறிவியும்.

தந்திரசூரி, அப்படித்தான் செய்யவேண்டுமென்று மாளிகைசென்றவுடன் ஓர்கடிதம்வரைந்து, இராசனுக்கு அனுப்பினான்.

புத்திரசோகம்

பிரகாசராசன் ஆஸ்தானமண்டபத்திலிருக்கும்பொழுது ஓர் தூதுவன் கடிதமொன்றைக் கொண்டுபோய் அரசனிடங்கொடுத்தான். அரசன் கடிதத்தைத் திறந்து பார்த்தவுடன் பிரஞ்ஞையற்று இருந்த நாற்காலியின் மேற் சோர்ந்து சரிந்தான். அரசனிருக்கும் நிலைபரத்தை இராணி கேள்விப்பட்டு அவனிடம் விரைந்தோடி வந்தாள். அரசனிருக்கும் கேவல ஸ்திதியைக்கண்டவுடன், அவள்மனந் துடிதுடிக்க, அங்கு சிலுசிலுத்தது. தனது கணவனுக்கு உயிர்மோசம்வரப்போவதாக உணர்ந்து, அங்கலாய்ப்புடன் அவனைத் தன்காங்களால் தாங்கிப்பிடித்தாள். அரசனுக்குச் சற்று அறிவுவந்தது அவனால் பேசமுடியவில்லை, தான் உடைத்துவாசித்த கடிதத்தை அவள்கையிற்கொடுத்தான்.

இராணி பரபரப்புடன் கடிதத்தைவாசித்தாள். வாசித்ததும் அப்பாவை அனலில்விழுந்த புழுப்போல் துடித்துப் பதைத்துத் தரையிலே விழுந்தாள், தனது மார்பில் அறைந்தாள். “ஆ! எனது திரவியமே! தேனே அமுதே! உன் அண்ணனுடன் கல்விபயில்வதற்காகவல்லோ உன் தந்தை உன்னை அனுப்பியிருந்தார். ஐயோ! பெற்றவயிறு பற்றியெரிகின்றதே. ஆ! பாவிஎன்முன் நீ சாவது சரியில்லையென்ற அழகாபுரம்போய் மாண்டாய்” என்று அங்கம்வாடி உள்ளமுடைந்து பரிதபிக்கும்வேளை பிரகாசராசன் அவளைப் பிடித்தெழுப்பி தனதருகேயிருந்த ஆசனத்திலமரவைத்து: என் பிராணசகி! என்ன செய்வோம், “கர்த்தர் தந்தார், கர்த்தர் எடுத்துக்கொண்டார்; அவர்நாமம் அர்ச்சிக்கப்படுவதாக” என்று எங்கள் பிதாப்பிதாவாகிய யோபென்னும் மகாத்துமாவோடு சொல்வோம். எங்கள் பாலகளை எங்களாலியன்றளவு நன்னெறியில் நடத்தப் பிரயாசப்பட்டோம். அவனும் தமையனைப்போல் புண்ணியசீலனாகவே ஒழுகி நடந்

தான். ஒருவன் சீவியமெப்படியோ மாணமுமப்படியல்லவா? எங்கள் பாலகன் நல்லமாணம் அடைந்திருப்பானென்பதே என் பூரண நம்பிக்கை. சுத்தமாய் நடந்த பாலர்களிலும் சிலசமயம் சில சிறுகுறைகளிருத்தல்கூடும். ஆகையால் எங்கள்பாலகன் தனது அற்பசொற்பகுற்றங்களுக்காக உத்தரிப்பு ஸ்தலத்தில் தக்க வேதனைப்படாது சிக்கிரம் மோட்சபாக்கியமடையும்படி சருவேசுரனைப் பார்த்துப் பிரார்த்திப்போம்” என்று மனவியை ஆறுதற்படுத்தினான். பின்பு துக்கசம்பவமடங்கிய அந்தக் கடிதத்தை ஓர் தூதுவனிடங்கொடுத்து மந்திரியாருக்கனுப்பினான்.

தூதுவன் காசித்தலைப் பெற்றுப்போய் அதிவணக்கத்துடன் மந்திரியாரிடம் கொடுத்தான். மந்திரியார் கடிதத்தை வாசித்தவுடன் திடுக்குற்று “ஐயையோ என் கண்மணியே! தேடற்கரிய தேனமுதே! என் மகிமைபெருமையே! என் மனோகாமே” என்று சொல்லிப் பெருமூச்சுவிட்டுச் சற்றுநேரம் மவுனமாயிருந்தார். பின்பு, ஆ இன்னுஞ் சரியாய்ச் செட்டைகூட முளைக்குமுன் என் பஞ்சவர்ணக்கிளிபைக் கூட்டுக்குவெளியில் விட்டேலே பாதகன். ஐயோ புத்திரா! சர்வ கலைக்கியானங்களையும் பழுதறப்பின்று புத்தியுத்தி சாமர்த்தியமுள்ளவனாய் வருவாயென்றும், என்பின் திருஞானதீபனின் திறம்பா மந்திரியாவாயென்றுமல்லோ எண்ணாத எண்ணமெல்லாமெண்ணி மனப்பால் சூடித்துக்கொண்டிருந்தேன். இப்படியிருக்க மின்னாது முளங்காது இடியிடித்தவாராய் என் மனோராச்சியத்தைப் பாழாக்கி என் இருதயத்தைப் பதைபதைக்கவைத்து ஒரு வார்த்தையாவது சொல்லாமலும் என் முகத்தை முதலாய்க் காணாமலும் ஓடி மறைந்தாயோ! ஏன், உனது சுந்தாமுகத்தைக்காண நான் அயோக்கியனே! என்று பலவாராய்ச் சொல்லிப் பரிதபித்ததன்மேல் சற்றுநேரம் சோக

மாயிருந்தார். பின்பு தேம்பித்தேம்பி அழுதுகொண்டு ஐயையோ! நீ சலத்தில் திக்குமுக்காடும்வேளை பாவி நான் அருகில் நின்று நுந்தேனில்லையே! பாலகா நீ ஜலத்தில் திக்குமுக்காடுந்தருணம் உன் பாவித் தந்தையைந் தாயையும் நினைத்துத் துயரப்பட்டிருப்பாயல்லவா! கண்டு கடைசிமுத்தந்தா ஆசித்திருப்பாயல்லவா! என்று இவ்வாறாய்ப் புலம்பியபின் தமக்குள்ளே நினைப்பார்: ஐயோ இச்செய்தியை எனது காதலிக்கு எவ்வாறு சொல்வேன்; இதுகாலவரையும் என் வாயால் ஓர் அமங்கலசெய்தியுங் கேட்டறியாத அப்பாவைக்கு எப்படி இந்தச் செய்தியை எடுத்துரைப்பேன். ஐயோ அவளிருதயம் இரண்டாய் வெடிக்கப்போகின்றதே. பெற்றவள் மனம் பித்தல்லவா! அவள் பிள்ளையிற் கொண்டிருந்த வாஞ்சை எனக்கே தெரியுமே! பிள்ளைக்கு அற்பநோக்காடு வரும்வேளைகளில் அவள்படும் தனிப்பை என் கண்களாற்கண்டேனெயென்று இவ்வாறாய் எண்ணிக்கொண்டு தன் பத்தினியிடஞ்சென்றார். கதிரவனையும் நாணச் செய்கின்றதான வசிகரத்தையுடைய ஞானசூரியரின் முகமண்டலமானது கார்கொண்ட மேகம்போல் இருண்டு கறுத்திருப்பதைக்கண்ட குணசீலியம்மாள் திடுக்குற்று இருந்த ஆசனத்தைவிட்டெழுந்து “பிராணநாதா! உங்களுக்குற்ற கவலையென்ன, ஏன் இவ்வளவு மனவாட்டம்” என்று வினாவ, மந்திரியார் சோகமிகுதியால் நிற்க வியலாது அங்கிருந்த ஓர் சோபாமீது உட்கார்ந்தார். குணசீலியம்மாளும் அவரருகே உட்கார்ந்து, பிராணேசரே! உங்களுக்குற்ற கவலைதான் யாது, அடியேனதை அறியலாகாதா என்று ஆத்திரத்துடன் வினாவினாள்.

ஞானசூரியர் பெருமூச்சுவிட்டு நேத்திரங்களால் தாரைதாரையாய் நீர்வடியத் தன்காதலியை நோக்கிச் சொல்வார்:—கண்ணே! அச்செய்தியை நீயறியாது வேறியார் அறிகிறது. ஐயோ என்மனம் பதைக்கின்றதே!

எங்கள் பாலகன்... என்றவுடன் சொச்சப்பகுதியைச் சொல்ல மனந்துணியாதவராய்நின்றார். ஞானசூரியர் எங்கள் பாலகன் என்றவுடன் குணசீலியம்மாள் பதைபதைத்து ஐயோ! எந்தனுயிர்த்துணைவா! எங்கள் பாலகன் சேமமெப்படி? அவனுக்கேதாவது அபாயம்நேர்ந்ததானே, ஞானசூரியர் சிறு குழந்தைப்பிள்ளைபோல் விம்மிவிம்மி எங்கள் குழந்தையும் இராசனின் இரண்டாம்புத்திரனும் ஆற்றில்மாண்டி நந்தார்கள் என்று சொல்ல, கோடையிடி போன்ற இச்செய்தியைக் கேட்டதும் குணசீலியம்மாள் கோவென்றலறி வீழ்ந்தாள்; தலை தலையென்றடித்துப் புரண்டாள். ஐயையோ! எந்தன் அருமைச் செல்வன் இறந்தானே!! ஆ இனி எனக்கென்னவாழ்வு. அருமையிலருமையாய்ப் பேணிவளர்த்த இரத்தினக்கிளி மறைந்ததோ! ஆ! சண்டாளி நான் பிள்ளையைப் பிறவிடம் அனுப்ப மனமொப்பினேனே! ஆ என் உதாக்கனியே! உன்மாதா படுந்துயரை உனக்கெவ்வாறு எடுத்துரைப்பேன். போய்வருகிறேன் தாயேயென்று சொல்லிப் போனாயே! இப்போ ஏன் மாறுசெய்தாய் எங்கோடி ஒளித்துவிட்டாய். உன்னைக் கற்பந்தரித்து ஒன்பதுமாசம் சுமந்துதிரிந்த உன்தாயின் அடிவயிற்றில் அக்கினியைப் பற்றவைத்துச் செல்லல் முறையா? நீ மறையு முன் உனக்கு இனிய அமுதுட்டிவளர்த்த உன் மாதாவைக் கட்டியனைத்து, செந்தாமரைப்பூப்போன்ற உன் வாயிதழ்களால் கடைசி முத்தந்தந்து நன்றிகாட்டிப்போ தலாகாதா. ஆ எங்கள் நந்தனவனத்தின் அழகிய ரோசாப்புஷ்பம் வாடி விழுந்ததோ! எங்கள் அருஞ்செல்வன் ஜலத்தில் திக்குமுக்காடி இறந்தானே! என் நரற்குலை துடிக்கின்றதே. செல்வனே! எங்கள் நந்தனவனத்தில் நடமாடித்திரிந்த புனித புஷ்பமே” என்று இவ்வாறாகத் தேம்பித்தேம்பி அமுதுகொண்டிருந்தாள். பரிதாபத்திற் சூரிய இந்தத்தாய் தனது ஏக புத்திரனை இழந்து பட்ட துயரத்தை எடுத்துரைத்தலரிது.

கள்ள மனஸ்தாபம்

தனக்குரித்தாயிராத ஓர் வேடத்தை ஒருவன் நிதமும்போட இயலுமா? “பலநாட்கள்ளன் ஓர்நாட் பிடிபடுவான்” தானே! தந்திரசூரி படிப்பில் சன்னஞ்சன்னமாய்க் குறைந்துகொண்டுவந்தான். அதனால் ஒவ்வொருவகுப்பிலும் இரண்டு மூன்றுவருடம் தங்கவேண்டிய மக்காசாமியானான். அவன் காட்டிவந்த சாலவித்தையை யும் பண்டிதருக்கு நெடுகக் காட்டிவர அவனால் முடியாதுபோனது. வரவரப் பண்டிதர் அவனில் வெறுப்புக்கொண்டார். முந்தியசம்பவங்கள் நடந்து ஒருவருடமானபின், ஓர்நாள் பண்டிதர் தந்திரசூரியின் துட்டநடத்தையைத் திருத்தும்பொருட்டும், கல்லியில் ஊக்கத்தைப் பிறப்பிக்கும்பொருட்டும், புத்திபோதனைகளைப் புகட்டும் நோக்கமாயும் இரத்தினமாளிகைசென்றார்.

பண்டிதர் மாளிகைக்கு வருவதற்குச் சற்றுமுன்னதாய்த்தானே குடித்து வெறித்திருந்த தந்திரசூரி பண்டிதர் வருகிறாரென்று அறிந்தவுடன் குடிமயக்கத்தால் அவரை உள்ளேவாவிடுங்களென்று வேலைகாரருக்குக் கற்பித்தான். பண்டிதர் தந்திரசூரியிருந்தவிடத்திற்போய் அவனிருக்கும் அவலமான நிலைபரத்தைக்கண்டு ஏங்கி நின்றார். தந்திரசூரி வெறிமயக்கமாயிருந்தபோதிலும் பண்டிதருக்குக் காட்டவேண்டிய சங்கையை வாடிக்கையிறாற்செய்தான். பண்டிதர் சற்றுநேரம் நாற்காலியின் மேலுட்கார்ந்து துக்கத்துடன் ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்தபின், இது சம்பாஷணைக்குத் தகுதியற்றநேரமென உணர்ந்து விடைபெற்றுத் தமதுமாளிகைசென்றார்.

மாளிகைசென்றதும் சற்றுநேரம் ஆழ்ந்த சிந்தையிலிருந்தபின் தமக்குள்ளே சொல்வார். “இவன் என்

னிடங் கல்விநற்கவந்த முதலாம்வருடம் எவ்வளவு உத்
 தமனொயொழுதினான் ; கல்வியில் எவ்வளவு தேர்ச்சியடை
 ந்து வந்தான். இவன் சன்னஞ்சன்னமாய் நன்னெறியில்
 கின்றவமுனிபடியால்லவாகல்வியில்தேய்பிறைபோல்
 வந்ததுமன்றிப் பெருங் குடிகாரனுமானான். முன்னும்
 பன்முறை இவன் குடித்ததைக் கைமெய்யாய்க் கண்டு
 கண்டித்தபொழுது, இனி நான் குடிக்கமாட்டேனென்
 று எத்தனையோமுறை பிரதிக்கினைபண்ணினானே ! என்
 றுலுங் குடியை விட்டானா? இனிமேல் எனதுசொல்
 லுக்கு அடங்கிநடப்பானென்பதற்கு இடமேயில்லை. இவ
 னுடைய தன்மையை அரசருக்கு அறிவித்தால்தான்
 ஏதாவது நயமுண்டாகும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு
 ளர் கடுகாகியெடுத்துத் தந்திராகுரியின் படிப்புத்தளர்ச்சி
 யின் காரணத்தையும், நல்லொழுக்கக்குறைவையுங் குடி
 யின் தன்மையையும் விபரமாயெழுதி அரசனுக்கறிவித்
 தார். பண்டிதரின் கடித்ததை இராசன்வாசித்து மிகுந்த
 துக்கத்தைபடைந்து அழகாபுரம் புறப்பட ஆயத்தம்
 பண்ணி, தான் இன்னநாளைக்கு வருவேனென்றும் என்
 னநோக்கத்திற்காகவென்றும் தந்திராகுரிக்கு அறிவித்
 தான். அரசனின்கடிதம் தந்திராகுரிகைக் கெட்டியதும்
 அவன் ஆத்திரத்துடன் தனது சிரேகிதனை சூதுவா
 தனை அழைத்து மித்திரா! தந்தை இன்று வருவேனெ
 ன்று திருமுகமனுப்பியிருக்கின்றார். சீக்கிரம் போத்தல்
 களையெடுத்து ஒளித்துவிடு. உபாத்தியாயர் என்னைப்
 பற்றித் தந்தைக்கு அநேக முறைப்பாடுகள் செய்திருக்
 கின்றாராம்.

கு தவாதன்—உபாத்தியாயர் தம்மைப்பற்றி என்ன
 முறைப்பாடுகள் செய்திருக்கின்றார்.

தந்திராகுரி—அந்தத் துரோகிப் பண்டிதன், யான்
 படிப்பிலே கவனமில்லையென்றும், குடிக்கிறேனென்
 றும், ஒழுக்கம், மரியாதை பத்திமுதலிய சற்குணங்கள்

என்னில் மருந்துக்குமில்லையென்றும் அறிவித்திருக்கின்றான்.

சூதுவாதன்—இளவரசே! “உமது உபாத்தியாயரில் எனக்குள்ளகோபம், பசாசிலே முதலாயில்லை. அந்தப் பண்டிதனுக்கு உம்மில் ஏதோ வெறுப்பிருக்கவேண்டும். அல்லது அவன் அவ்விதமாய் உமது தந்தைக்கு முறைப்பாடுபண்ணியிருக்கமாட்டான். நீர் குடிக்கிறீரென்ற செய்தி எனக்கும் குடிவகைப்போத்தல்களுக்கும் மாத்திரத்தானே தெரியும். நல்லதும், உபாத்தியாயர் உம்மிற் சாட்டியதுயரவும் சுத்தப்பொய்யென்று நானே உமது தந்தையாருக்கு அத்தாட்சிபண்ணுவேன் பயப்படாதேயும். அமாவாசையிருட்டைப்பட்டப்பகலென்றுகாட்ட எனனாலியலும்” என்றுசொல்லிப் பிரதான குடிவகைப்போத்தல்களை எடுத்து மறைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவ்வேளை ஓர் சேவகன்வந்து தந்திரசூரியை வணங்கி அரசனின் வருகையை அறிவித்தான். தந்திரசூரி ஆத்திரத்துடன் வருகின்றாராவென்று வாய்திறந்துசொல்லி முடிவதற்குமுன் பிரகாசராசன் மாளிகையில் வந்து சேர்ந்தான். எல்லாக் குடிவகைப்போத்தல்களையுமெடுத்து. ஓர்பக்கத்திலொதுக்கிவைக்க நேரங்கிடைக்கவில்லை. மாளிகை முழுதும் குடிவகைநாற்றமாகவே யிருந்தது. தந்திரசூரியின்மனம் பதறத்தொடங்கியது. சூதுவாதன் ஓர்பக்கமாய்ப் பதுங்கிவிட்டான். அரசன் சமீபத்தில் வந்தவுடன் தந்திரசூரி எழுந்து பயபத்தியுடன் தலைவணங்கினின்றான். அரசன் மாளிகைக்குட் பிரவேசித்ததும் குடிவகை வாடை அவன் நாசியைத் துளைக்கத் தொடங்கிற்று. அரசனுக்குக் கோபம் பொங்கிக் கிளம்பியது. பண்டிதர் தனக்கறிவித்த முறைப்பாடுகளுக்கு குடிவகை வாதையோர் அத்தாட்சியாயிருப்பதைக் கண்டுகொண்டான், உடனே கோபத்துடனும் ஆத்திரத்துடனும் தந்திரசூரியைப்பார்த்து:—திருளுனதீபா

உன்னைப்பற்றி விபரீதமாய் யான் கேள்விப்படும் செய்திகளென்ன, இவ்விடத்தில் வீசும் வாடைதா எனென்ன வென்று வினாவினான். தந்திரசூரி பூனையைக்கண்ட எலி போல் நடுநடுங்கித் தேகத்தையொடுக்கித் தலையைத்தாழ்த்தி முகத்தைக் குறாவிக்கொண்டு நின்றான்.

அரசன்—ஆ! திருஞானதீபா! பத்துவருடங்களின் முன் ஒரு சாதுவான செம்மறிப்புருவைபோலிருந்த நீ, இப்போ ஓர் துஷ்டப் புலிபோலானாயென்று கேள்விப்படுகின்றேன். ஆ! இது எவ்வளவு துயரத்துக்குரிய சங்கதி. உன்னிடத்திலிருந்த தெய்வபத்தியும், பரிசுத்த தேவதாயார்பத்தியும் சன்னஞ்சன்னமாய் மங்கிப்போனதன் காரணம்யாதோ? ஆ! வாலிபருக்குக் குடியினால் வரும் ஆபத்தைப்போல், வேறெதாந்தான் வாக்கூடும்! குடியன் பரிசுத்ததனமாய் நடப்பது கூடாதகாரியம். குடியனின் இராசாங்கம் எப்படியிருக்கும். அதற்குத் தேவாசீர்வாதம் உண்டாவதெங்ஙனம். மைந்தா! எழுபத்தைந்து என்பது வருடங்களின்முன் கடவுளை நினைபாது தங்கள் கெட்ட இச்சைகளுக்கெல்லாமிடங்கொடுத்துத்திரிந்த இராசாக்கள் பிரபுக்கள் இப்போது எங்கிருக்கின்றார்கள். அவர்களிறந்தபின், முன்சுகித்தனுபவித்த தூர் இன்பசுகங்களால் அவர்களடைந்தநயமென்ன? தேவகோபாக்கினையே அவர்களடைந்தகதி. இதைச்சற்றியோசித்துப்பார். நீயுன் நடத்தையைத் திருத்தாவிடின் ஆண்டவர் இவ்விராச்சியத்தை உன் கையிலிருந்தெடுத்து வேறியாருக்காவது கொடுத்தல்கூடும்.

தந்திரசூரி—அரசன் சொன்னவற்றை ஏற்றுக்கொண்டவன்போல் நடித்து அதிபயபத்தியுடனும், பயத்துடனும் நின்று சொல்வான். அரிய தந்தையே! நீங்களிப்போது எனக்கூட்டிய புத்திமதிகளின் ஒவ்வொரு சொற்களிலுமுள்ள தனித்தனி எழுத்துக்கள்தானும் நான்

னும் மாண்டுபோனான். அவன் தம்பியும் பளிங்குநதிக்கு இரையானான். இவ்வளவுதூரங் கருமங்களை ஒழுங்காக்கியது யார்? நானா, கடவுளா? நிச்சயமாய் இந்த இராச்சியத்தை நானே ஆள்வேன். மேலும், குடிக்கத்தானே குடிவகைகளிடுக்கின்றன. குடிக்காதவனும் ஒரு ஆண்பிள்ளையா? ஆகா! இவ்விராச்சியம் என் உள்ளங்கையில் வந்தவுடன் எனது பிரதானவேலை குடிவகைகளை விருத்திசெய்வதே. என்மனமே! தைரியமாயிரு” என்று நெஞ்சில்தட்டி, “இப்போது ஒருபோத்தல் விஸ்கி விட்டுக்கட்டிக்கொள்” எனச் சொல்லிச் சூதுவாதனைக் கூப்பிட்டான். சூதுவாதன் பதுங்கியவிடத்தாற் பொட்டெனப் புறப்பட்டுவந்து தந்திரசூரியைப் பணிந்துநின்றான்.

தந்திரசூரி—மித்திரா! பூனையைக்கண்ட எளிபோல் எல்லாப்போத்தல்களும் ஒடி ஒழித்துவிட்டான்கள் போல் தெரிகிறது; அவன்களை அழைத்துவருவீர்.

சூதுவாதன்—“இதோ அவன்களைக் கட்டியிழுத்துக் கொண்டுவருகிறேன் பிரபு” என்று சொல்லிப்போய் இரண்டு விஸ்கிப்போத்தல்களைக் கயிற்றூற்கட்டி புளுகத்துடன் கொறுகொடுந்து இழுத்துவந்து மேசைமேல் வைக்க, வேரோர் வேலைகாரன் இரண்டு வெள்ளிப்பாத்திரங்களைக் கொண்டுவந்து அம்மேசைமேல்வைத்துப்போயினான். உடனே சூதுவாதன் போத்தல்களைத் திறந்து வெள்ளிப்பாத்திரங்களில் விட்டான். பின்பு இருவருமாகக் குடித்துவெறித்து மகிழ்ந்தார்கள். பிரகாசராசனைக் கண்டு ஏங்கிய ஏக்கமும் குடிவெறியுடன் இரு சுற்று மாற்றுக் கள்ளரையும்விட்டுப் பஞ்சாய்ப்பறந்தது.

அதிசய சம்பவம்

அசனுடைய மூட்டுச்சாட்டால் எசமான் திருஞானதீபனை வெகு நிஷ்டிரமாகவே நடத்திவந்தான். ஒரு நாள் திருஞானதீபன் அழுதுகொண்டு: ஓ! யேசுபெருமானே இன்னும் எவ்வளவுகாலம் இந்நிர்ப்பாக்கிய யூதனின் அடிமைத்தனத்தின்கீழிருப்பேன். இந்தப் பதினான்குவருட காலமாய் இப்பாவியின்கீழிருந்து பட்ட இடைஞ்சலிக்கட்டினால் விசுவாசத்தில் தத்தளியாதிருந்தது உமது விசேஷ திருபாகடாட்சந்தானே. என்நேசுதந்தையே! என் ஆத்துமத்துக்குப் பெலனையும், தயிரியத்தையும் கொடுக்கின்ற உமது திவ்விய தேவதிரவிய அனுமானங்களைப் பெறாதிருப்பது ஏனக்கு மகா விசனகரமாயிருக்கின்றது என்று இவ்வாறாகச் செபித்தபின், தந்தைகொடுத்த “இரத்தினச் செபமலை”யை எடுத்து அறையின் ஒர்மூலையில் முழந்தாட்படியிட்டுச் செபித்துக் கொண்டிருந்தான். சற்றுநேரத்தால் தனது அறைக்கதவண்டையில்நின்று யாரோ கூப்பிடும் மிருதுவான குரலோசையைக்கேட்டு அறைக்கதவண்டை வந்தான். வெண்துசிலணிந்த ஓர்வாலிபன் அவனுக்கு வந்தனங்கூறினான். திருஞானதீபனும் பிரதிவந்தனமளித்து, வந்தவாலிபனை முன்பின் அறியாதிருந்ததினால் சற்றுநேரம் மவுனமாய்நின்று விருந்தினனை உற்றுநோக்கினான். அவனுடைய அழகிய வதனமானது சருவேசரனுடைய தயாளத்தையும், ரோசாப்புஷ்பம்போற் புன்னகைபூத்த வாயிதழ்கள், சருவேசரனின் அன்பையும், மாணிக்கங்கள்போற் சொலிக்கின்ற இரு கருனிழிகளும் சருவேசரனின் சர்வஞானத்தையும் விளக்கிக்காட்டும் சித்திரப்பிரதிமைபோற் தோன்றின. திருஞானதீபன் தன்னைக்குறிப்பாய்ப் பார்ப்பதைக்கண்ட வாலிபன் அவனைநோக்கி, “சுநேகிதா! உனக்கு ஏதோ பெரிய இடையூறு

நேர்ந்ததா? ஏன் இவ்வளவு துக்கசாகரத்தில் அமிழ்ந்தி யிருக்கின்றாய்” என்று வினாவினான்.

தன்னை முன்பின் கண்டுபழகியவன்போல் விருந்தினன் கேட்ட கேள்விகளையிட்டு இராசகுமாரன் அதிசயித்து விருந்தினனைநோக்கி, மித்திரா! நீர் யார்! எனது துயரம் உமக்கு எவ்வாறுதெரியும் என்று வினாவினான்.

விருந்தினன்—யான் அழகாபுரத்திலிருந்து அலுவல் நிமித்தம் இவ்விடம்வந்தேன். வந்தவிடத்தில் இத்துருக்கன்விட்டில் ஓர் கத்தோலிக்கர் இருப்பதாக அறிந்து உம்முடன் சற்றுநேரம் சம்பாஷிப்பதற்காக வந்தேன். உமது முகத்தைப்பார்த்தால் ஏதோ விசன அடையாளம் தோற்றுகின்றது.

திருஞானதீபன்—துக்கத்துடன் நீர் ஒரு கத்தோலிக்கரா?

விருந்தினன்—ஆம், தேவகிருபையால் யானோர் கத்தோலிக்கன் தான்.

திருஞானதீபன்—“ஓர் கத்தோலிக்கரை இன்று காணப்பெற்றது எனக்கு எவ்வளவோ பாக்கியம். பதினான்கு வருடகாலமாக யானோர் கத்தோலிக்கரையும் கண்டதேயில்லை” என்று சந்தோஷத்துடன் மொழிந்தான்.

விருந்தினன் அதிசயத்துடன் திருஞானதீபனைப் பார்த்து: “கிறீஸ்துவ கடமைகளை அனுசரிக்கக்கூடிய வழிபாடுகள், ஞானப்போதகங்கள், நன்மாதிரிகைகளில் லாத இந்த இடத்தில் பதினான்குவருடகாலமாக உமது மனம் மாறாது ஒரேமனச் சமநிலையாய் நின்றவித மெப்படி” என்று கேட்கத் திருஞானதீபன் சொல்வான்:—

புண்ணியவழியிலே நடந்து சருவேசுரனுக்குப் பிரியப்படவேண்டுமென்று எனக்கிருந்த ஆவலைக்கண்ட சர்வேசுரனின் விசேஷ கிருபையினாலும், பரிசுத்த தேவ

தாயாரினதும், காவற்சம்மனசானவரினதும் சகாயத்தினுலுமே வேதத்தில் தத்தனியாதிருக்கின்றேன். ஆயினும், மித்திரா! இந்நிர்ப்பாக்கியமான வீட்டிலிருக்க எனக்குச் சற்றுவது சம்மதமேயில்லை. எனது பரிசுத்த தனத்தைக் கெடுத்துப் பாவத்தில் விழுத்தக்கூடிய, எத்தனையோ சமயங்களிங்குண்டு. இவ்விடத்தைவிட்டு வேற்றிடம் போகலாமென்று எவ்வளவோ பிரயாசைப்படுகின்றேன், முடியவில்லை. ஐயோ இந்தக் கோட்டையைவிட்டு எப்படி ஓடிக்கப்படுவேன். ஒளித்தோடப் பார்க்கிறேனென்றதை அறிந்த எசுமான் என்னைக் காவல்செய்யப் போதிய காவலாளரை ஆங்காங்கு வைத்திருக்கின்றான்.

விருந்தினன்—உமது பிறப்பிட மெது?

திருஞானதீபன்—சீர் நகரமே எனது பிறப்பிடம்.

விருந்தினன்—நீர் இங்கு வந்தவிதமெப்படி?

திருஞானதீபன்—மித்திரா! யான் சருவேகரானுக்காகத் துன்பதுயரங்கடையனுபவிக்கும் நோக்கமாய் என் பெற்றோரையுஞ் செல்வத்தையும் விட்டுப் புறப்பட்டேனென்று சொல்லத்தொடங்கி, தனதந்தரங்கத்தை வெளிவிடாது தனக்குநேர்ந்த சம்பவங்களை விபரமாய் எடுத்துச் சொன்னான்.

விருந்தினன் இராசகுமாரனின் வரலாற்றைக்கேட்டு மிகுதியும் அனுதாபங்காட்டி, “மித்திரா! உம்மைச் சீர் நகரங்கொண்டுபோய் விடுவேன் என்னுடன் வருவீரா?” என்று வினாவினான்.

திருஞானதீபன்—மித்திரா! நீர் என்மேற்கொண்ட அன்புக்கும், என்னை இக்கொடிய சிறையிலிருந்து மீட்கக் காட்டிய ஆவலுக்கும் உமக்கு ஆயிரமாயிரம்முறை நன்றிகூறுகின்றேன். எனது எசுமான் ஒரு நிமிஷமாவது என்னை வெளியிற்போக விடமாட்டார். உமது கருத்தையும் அவர் அறிவாரானால் உம்மைப் பிடர்ப்பிடியாய்ப் பிடித்து வெளியே தூரத்திவிடுவார்.

விருந்தினன்—நல்லதும் உமது தந்தைவீட்டிற்குப் போக உமக்கு விருப்பந்தானே.

திருஞானதீபன்—அன்பனே! தந்தைவீட்டிற்குப் போக எனக்கு விருப்பமேயில்லை; வேறெங்காவது கத்தோலிக்கரிருக்கும் ஊரிற்போய் வசுப்பதுதான் எனது விருப்பம்.

விருந்தினன்—ஏன் உமது தந்தைவீட்டிற்குப்போகப் பின்னிடுகின்றீர்.

திருஞானதீபன்—“நேசனே! அந்த மர்மத்தைமாதீரம் என்னிடம் கேளாதிருக்கும்படி ஆண்டவரை முன்னிட்டு உம்மை மன்றாடுகிறே” நென்று சொல்லிமுடித்தவுடன், என்ன அதிசயம்! விருந்தினனாகவந்த வாஸிபன் பிரபைசிந்தும் வானுலக தூதனாக மாறிநின்றிலங்கினான். திருஞானதீபன் நடுநடுக்கத்துடன் முழந்தாட்படியிட்டித் தேவதூதனை நமஸ்கரித்தான். தேவதூதன் திருஞானதீபனைத் தேற்றி, “தேவபத்தனே! ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதிரு. ஆத்தம சரீர ஆபத்துக்களிலிருந்து உன்னைக் காப்பாற்றும்படி ஆண்டவரால் நியமிக்கப்பட்ட உன் காவற்சம்மனசு நானே. நீ இந்தப் பதினான்குவருடகாலமாகத் தேவதூரோகியாகிய யூதன்வீட்டிலிருந்த போதிலும், உன் ஆத்தமத்துக்கு ஓர் தீங்குமணுகாது சமையாசமயங்களில் உனக்கு நல்ல யோசனைகளை ஏவி வந்தேன். துன்பதுயரங்களே மோட்சத்தின் உத்தமபாதையென்பதை எண்ணிநட. ஆண்டவர் உன்னை இவ்வுலகத்திற்கூட மகிமைப்படுத்துங்காலம் வந்துவிட்டது. சீர்நகரிலுள்ள சத்தியவாசரென்னும் பிரபுவின் மாளிகைக்கு உன்னை அழைத்துப்போய்விடுகின்றேன்; அங்கு சிறிதுகாலமிருப்பாயாக” என்றவுடனே! திருஞானதீபனுக்கு அதிசயமுண்டாயிற்று. தானிப்போது யூதன்வீட்டிலிலையென்பதை நன்றாயுணர்ந்தான். தான் சிறுப்

பத்தில் தந்தையுடன் அடிக்கடி வந்துபோன சத்தியவாசரின் மாளிகைவாயிலில் நிற்பதாகவும், சம்மனசானவருக்குப் பதிலாகச் சத்தியவாசரே தன்முன் நின்று தன்னை வரவேற்பதாகவுங்கண்டுகொண்டான்.

சத்தியவாசர்—வாலிபனே! தர்மசகாயந்தானு உனதுநாமம்.

திருஞானதீபன்—ஆம் பிரபு. எனது பெயரை உங்களுக்குச் சொன்னவர் யார்?

சத்தியவாசர்—சற்றுநேரத்தின்முன்னே உன்னுடன் பேசிய வாலிபன்தான் உனது பெயரைச் சொல்லி நீ இங்கு தங்கியிருந்து உனது தொழிலைப்பார்க்க மாளிகையில் இடந்தரவேண்டுமென்று கேட்டான், நானும்படியே சம்மதித்து இடம் முஸ்திப்புச்செய்திருக்கின்றே” எனன்று இராசகுமாரனை அழைத்துப்போய் ஓர் விஸ்தாரமான அறையைக்காட்டி அதில்வசிக்கச்செய்தார்.

சத்தியவாசர் யாரென்று இதனைவாசிக்கும் நண்பர் அறிய ஆவலுறுவர். ஆதலால் சுருக்கத்தில் அவரைப் பற்றி அறிவிக்க விரும்புகின்றேன். சத்தியவாசர் இராசவம்சத்தைச்சேர்ந்த ஓர்பிரபு. பிரதம மந்திரியாருக்கடுக்கப் பிரகாச இராசனுக்கு இராச்சியகருமங்களில் துணைபுரிபவர் இவரே. மகா புத்திசாமர்த்தியமுள்ள ஓர் உத்தம கத்தோலிக்கர். தயையும் தர்மசுந்தையுமுடையவர். இவருடைய மாளிகைக்குத் தினமும் வந்து செல்லும் எண்ணிறந்த வறியவர்களை விசாரித்து அன்னவஸ்திர மாதியன கொடுத்தற்காக ஓர் காரியதரிசியைத் திட்டஞ் செய்திருக்கின்றார். இவருக்குள்ள ஆதனபாதனங்களுக்கோரளவில்லை. ஒன்றிற்கும் வகையற்ற எத்தனையோ ஏழையெளிய குடும்பங்கட்குத் தமது ஆதனத்தில் ஓர் பகுதியைப் பகிர்ந்துகொடுத்துக் குடியேற்றியதினால் மாத்திரம் ஐந்துகிராமங்களை யுண்டுபண்ணினார். தமது

தோட்டங்களைக் காவல்பண்ணவும் பயிர்ச்செய்கைக்கு மாக ஆங்காங்கு குடியேற்றிய குடும்பங்களால் பன்னிரண்டு கிராமங்கள்வரையிலுண்டாயின. இவற்றால் சத்தியவாசரின் பெயர் சகல சனங்களின் நாவுகளிலும்மின்று விளங்கியது. இன்னும் இவருக்கிருக்கும் ஆடுமாடு குதிரை, கழுதை, பன்றி முதலிய மிருகங்களுக்கும்; கோழி, வாத்து, தாரா, புழுமுதலிய பட்சிகளுக்கும் ஓர் அளவுகணக்கில்லை. தமதுபொறுப்பில் நான்கு பாரிய கைத்தொழிற்சாலைகளை உண்டுபண்ணி அவற்றால் வர்த்தகம் நடைபெறுமாறும், எத்தனையேர் வர்த்தகசாலைகளை யுண்டுபண்ணி வர்த்தகம் நன்றாய் விர்த்தியாகும்படியும், தக்கதக்க ஆட்களைவைத்து வேண்டிய சட்டதிட்டங்கள் பண்ணியிருந்தார். இப்படியான செல்வாக்குடைய கோடி பிரபுவானவர், இத்தீர்ணியங்களிலும் மேன்பட்டதும், மனதிற்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கக்கூடிய துமான சுடர் மணியம்மாள் என்னும் ஓர் பதினெட்டுவயசள்ள புத்திரரத்தினத்தைத் தமது மாளிகையின் அலங்காரமாக வைத்திருந்தார். திருஞானதீபன் பாஸ்யத்திற் கல்வி பயின்றுவந்த கலாசாலையிற்றானே இவளுங் கல்விபயின்று, பின் அங்கு புதிதாக அமைக்கப்பெற்ற சர்வகலாசாலையில் மேலான கலைக்கியானங்களைக் கற்றுமுடித்தான். இவளுடைய கல்வி, பெண்களுக்கிருக்கவேண்டிய அச்சம், நாணம், பயிற்று, மடமையாகிய நான்கு இலட்சணங்களையும் சரிவர இவளில் அமையப்பண்ணியது. இவ் விலட்சணங்கட்கு மேலாய் இவள்தாய்தந்தையரினுள்ள தேவபத்தியானது இப்பெண்மணியின் சிறந்த ஆபரணமாக நின்றிலங்கியது. இவ்விதமான ஓர் பெண்மணியை இராசனின் விருப்பத்திற்காக தந்திராகூரிக்கு மணவாளியாக்க சத்தியவாசர்சுத்தஞ்செய்திருந்தார். தந்திராகூரியின் குணகுணங்களை நன்கறிந்த சுடர்மணியம்மாள் அவளை மணம்புரியச் சற்றேனும் விருப்பமில்லாதிருந்தாள். நல்

லொழுக்கமற்றவனும், குடிகாரனும், தேவபத்தியற்ற வனுமாகிய ஓர் அரசனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு இராணியென்னும் பட்டத்தை அடைவதிலும்பார்க்க, தேவபத்தியும் நல்லொழுக்கமுமுடைய ஓர் ஏழைக் குடியானவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுவதாலுண்டாகும் தேவ ஆசீர்வாதத்தை இப்பெண்ணுபரணம் நன்கறிந்திருந்தாள்.

சுடர்மணியம்மாளின் விருப்பத்தைக்கவணியாதுதந்திரசூரிக்கே தமது மகளை மனைவியாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்றிருந்த சத்தியவாசர், திருஞானதீபனைக்கொண்டு மகளுக்குவேண்டிய ஆபரணதிகளைச் செய்வித்தார். திருஞானதீபன் சத்தியவாசர்மேலும், தந்திரசூரிமேலும் கொண்ட அன்பினால் தன்னாவிபன்ற திறமையுடன் ஓர் இராணியின் மகிமைக்கேற்றவிதமான உயர்ந்த ஆபரணதிகளைச் செய்து சத்தியவாசரிடங்கொடுத்தான்.

சத்தியவாசர் அதிசயத்துடன் அந்த ஆபரணங்களைப் பெற்றுத் தமது மனைவியிடங் கொண்டுபோய்க் காட்டினார். மனைவி அந்த நகைகளைக் கண்டதும், ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியுமுற்று அவ்வாபரணங்களிலேயே தன்புலனைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தாள்.

சத்தியவாசர் மனையானேநோக்கி “மாதே! நீ இந்நகைகளைப் பார்த்து அந்த வாலிபனின் திறமையை எண்ணி அதிசயிக்கின்றாயே! ஆனால், அந்த வாலிபனின் வேலைத்திறமையிலும்பார்க்க அவனுடைய பத்தியும், புத்தியும், ஒழுக்கமுமே மேம்பாடானவை. இவ்விராச்சியத்திலவனைப்போல் ஓர் உத்தம வாலிபன் அகப்படுவதோ அருமையிலருமை. பட்டத்துக் குமாரனுக்கு எங்கள் புத்திரியை விவாகம்பண்ணி வைப்பதிலும்பார்க்க இவ்வாலிபனுக்கே அவளை மனைவியாகக் கொடுத்தால் அவள் எவ்வளவோ மனச்சமாதானத்துடனும் சந்தோஷத்துடனும் வாழுவாள். பட்டத்துக் குமாரனைக் கணவனாகக்

கொள்ள எங்கள் குமாரத்திக்கோ மனமில்லை” என்று சொன்னார்.

சத்தியவாசர் பேசியவற்றைச் சற்றுத்தூரத்தில் நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்த சுடர்மணியம்மாள் தீவிரமாகவந்து தந்தையின் பாதங்களில் வீழ்ந்து நேசதந்தையே! உங்கள் நேசபுத்திரியின் நன்மையை விரும்புவீர்களானால், ‘அந்த ஒழுக்கமற்ற இராசகுமாரனைவிட்டு’ நீங்களிப்போது பேசியவரையே எனக்கு விவாகஞ் செய்து வைக்க வேண்டும்; அல்லது இந்த நகைகளுமெனக்கு அவசரமில்லை. யான் விவாகஞ்செய்வதுமில்லை யென்று ஒர்பிடியாய்ச் சாதித்துச் சொன்னார்.

சத்தியவாசர், குமாரத்தியறியக் கூடியனிதமாய்த் தாம் பேசியதையும் சுடர்மணியம்மாள் ஒரேபிடிவாதமாய் மொழிந்த மொழிகளையுங்கேட்டு, மோசம்போனோமே யென்றும், தாம் பிரகாசராசனுக்குப்பண்ணிய வாக்கை நிறைவேற்றவேண்டுமேயென்றும் ஏங்கிநின்றார். சற்று நேரம் மவுனமாயிருந்து, பின்வருமாறு சிந்திக்கலானார். ஐயையோ என்னசெய்வேன், என் புத்திரியின் நன்மையை விரும்பினால் பட்டத்துக்குமாரனைவிட்டு இந்தத் தர்மசகாயனையே அவளுக்கு மணம்புரிந்து வைக்கவேண்டும். என் புத்திரியைத் திருஞானதீபனுக்கு மனைவியாகக் கொடுப்பேனென்று அரசுக்கு வாக்குப்பண்ணிப்போட்டேனே! மேலும், பெண்ணின் சம்மதமின்றி அவளை ஓர் மாப்பிள்ளைக்கு மனைவியாகக்கொடுத்தல் முறையா! என்செய்வேன், இருதலைக்கொள்ளி யெறும்புபோலானேனே எப்படியாவது புத்திரியைத் திருஞானதீபன் பட்சமாக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தபின் மகளை நோக்கிக் கண்மணீ! நீ கலங்காதிரு; கெட்டவர்கள் நல்லவர்களாகிறதில்லையா? நான் எப்படியாவது திருஞானதீபனின் நடத்தையைத் திருத்த வழிபார்ப்பேன், அதுவரைக்கும் பொறுமையாயிருவென்று அவள் மனதை

ஆற்றித்தேற்றி அனுப்பினிட்டார். குமாரத்திபோனபின் கவலையுடனிருந்த மனையாளைப்பார்த்துச் சொல்வார்:—

அம்மணீ! என்ன செய்வோம் திருஞானதீபனைப் பற்றி பிரதம மந்திரியாரிடம் விசாரித்தபொழுது அவர் சொன்னதாவது:—“திருஞானதீபனை யான் நன்கறிவேன் அவனோர் துட்டன். அவன் குணத்தை மாற்றுவதிலும் பார்க்க நாயின் வாலைக் குணக்கெடுப்பது அதிக எளிதாகும்” என்றார். என்னசெய்யலாம், அரசருக்கு ஏதேனுமோர் போக்கைச் சொல்லி விவாகத்தைப் பின் போட்டுக் கருமத்தை ஆறஅமரப் பார்ப்போமென்று சொல்லி மனையாளியின் மனதையும் ஆற்றியபின் தந்திரசூரியின் விவாகத்திலிருந்து மகளை அகற்றிவிடவே உபாயந்தேடிக்கொண்டிருந்தார்.

இது இவ்வாறுநிற்க, துருக்கன்விட்டுச் சம்பவம் யாதென ஆராய்வோம். திருஞானதீபன் தேவவல்லமையால் சத்தியவாசர் மனைக்குவந்த சிறிதுநேரத்தால் துருக்க எசுமான் யாதோ காரியார்த்தமாய் திருஞானதீபனைக் காணப்போய் அவனறையின் வாயிலினின்று, “தர்மநாசா! தர்மநாசா!! என்று கூப்பிட்டான். யாதோர் மறுமொழியுமில்லை. இராசகுமாரன் ஏதாவது அலுவல் நிமித்தமாய் வேறெங்காவது போயிருத்தல் கூடுமென நினைத்து, தனது மாளிகையின் மற்றப்பகுதிகளில் தேடிப்பார்த்தான், அவன் அகப்படவில்லை. அசன் மாளிகையி னோர்புறமாய்ப் போவதைக்கண்டு அவனையழைத்து, அடே அசன்! தர்மநாசனைக் கண்டாயா” என்று வினாவினான்.

அசன்—ஐயா நானவனைக் காணவில்லை

எசுமான்—நானவனை மாளிகையெங்குந்தேடிப்பார்த்தேன். காணவில்லை: ஓர்சமயம் ஒளித்தோடிவிட்டானோ தெரியவில்லையே! காவற்காரரிடம்விசாரி.

அசன், காவற்காரரிடம்போய் விசாரித்துவந்து ஐயா நாலுவாசலிலுமுள்ள காவற்காரரிடம் விசாரித்தேன். அவன் இன்று வெளியிற் புறப்படவில்லையென்றே சொன்னார்கள். இது என்ன அதிசயம்! அவன்போன வழியென்ன!

எசுமான்—“ஐயோ! வஞ்சகன் மாயமாய்ப்பறந்து விட்டானே! ஆ! சாப்பாடுமாத்திரங்கொடுத்து பத்துப் பேர் செய்யக்கடியவேலையை அவனொருவனைக்கொண்டு செய்வித்துவந்தேனே! அவனால் எனக்குவந்த நயம் அற்றுப்போனதே! ஆ! எனது திரவியத்தில் முக்காற்பங்கு போனதுபோலிருக்கின்றதே! ஐயையோ என்னசெய்யப்போகின்றே” எனென்று வருந்தி அங்கலாய்த்தான்.

அசன், இவ்வளவுகாலமும் திருஞானதிபனில் வெறுப்புக்கொண்டிருந்தாலும் இப்போதோ அவனுள்ளங்கலங்கத்தொடங்கியது. தான் திருஞானதிபனுக்குச் செய்த தீங்குகளை நினைத்துக் கலங்கினான். மரப்போறையில்நின்று இராசகுமாரனை எடுத்துவந்த நாட்துவங்கி இருவரும் ஒருமிக்கச் சீவித்துவந்ததையும், தனது சொல்லுக்கெல்லாம் இராசகுமாரன் கீழ்ப்படிந்து நடந்ததையும், தான் எவ்வளவாய் ஏசிப்பேசினாலும் தன்னையவன் அன்பாய் நடத்தியதையும், தன் கொடுநடத்தையால் தனக்கு ஓர் வார்த்தையாவது பேசாதுபோனதையும் நினைந்து நினைந்து வருந்தினான்.

எதிர்பாராத சந்திப்பும் துயரசம்பவமும்

சீர் நகரின் வடதிசையாய் ஐம்பது மைலுக்கப்பா
லுள்ள பாரிய சோலைக்காட்டின் கண்ணே பதினாறுபா
யமுடைய ஓர் வேட்டுவப்பையன் காணப்பட்டான். அவ
னுடைய உடைபுளித்தோலாகும். அவன் தலைமயிரோ
சுருண்டுதிண்டு அவன் வசுக்குங் காட்டிலும் பெருங்
காடுபோற் காணப்பட்டது. துக்கத்தின் அடையாள
மாகிய ஓர் மறு அவனிடத்தில் தோன்றிற்று. வலது
கரத்தில் ஓர் அம்பும் வில்லும் வைத்திருந்தான். இடப்
பிலும் சில அம்புகளைச் சொருகியிருந்தான். அவன் இப்
போது நிற்குங் கானகத்தின் காட்சிப் பொருட்களைப்
பார்த்து அதிசயத்துடன் சொல்வான்:—

யான் இப்பிரமாண்டமான கானகத்தின் அனேக
இடங்களைச் சுற்றிப் பார்த்திருக்கின்றேன். என்றாலும்,
இங்கு பருத்துப் பெருத்து வானத்தையளாவிநிற்கும்
பாரிய விருட்சங்களடர்ந்த சோலையைப்போல் யான் எங்
குங் கண்டிலேன்! இப்பசுஞ் சோலையை என்னத்திற்கு
ஒப்பிடுவேன்! இராசமனைகளில்வளர்க்கப்படும் பூந்தோட்
டத்திற்கு ஒப்பிடுவேனா! அல்லது பூலோகத்திலே உண்
டாக்கப்பட்ட சிங்காரத்தோப்பு இதுதானா? ஆ! உலகத்
திலுள்ள பரிமளம்வீசுகின்ற அழகிய புஷ்பங்கள் யாவை
யும் குலப்புக் குலப்பாய் ஒருங்குசேர்த்துக்கட்டி அலங்
கரித்தமேரையாய் இவ்விருட்சங்கள் கொடிகள் செடிகள்
யாவும் கண்ணைப்பறிக்கும் பரிமளம்வீசுகின்ற புஷ்பாதி
களால் நிறையப்பெற்றிருக்கின்றனவே. ஓ! எவ்வளவு
அலங்காரமான பட்சிசாலங்கள் அங்குமிங்கும் ஆகாசத்
திற்பறந்தும், சில மரக்கொம்புகளி னுச்சியினிருந்தும்,
தேனினுமினிய சிறுகுரல்களால் திவ்வியமானபாக்களைப்

பாடி, தங்கள் படைத்தோனை வாழ்த்திப் புகழ்வதைக் கேட்பது ஆ! எவ்வளவு மனோகரமாயிருக்கின்றது. அ! கா!! அதோதெரிகின்ற தாமரைத் தடாகத்தின்மேல் செம்பவளநாரைகள் வட்டமிட்டுத்திரிகின்றன! மேலும் சிறகிகள், புள்ளினங்கள் தண்ணீரின்மேல் நடமாடுகின்றனவே! இந்தத் தண்ணீரின்மேலுள்ள வெண்டாமரை செந்தாமரை, ஆம்பல் முதலிய நீர்வாழ் புஷ்பாதிகளைப் பற்றி என்னசொல்வேன்! இவைகள் மலர்ந்த முகத்துடனும் இமைகொட்டாத பார்வையுடனும் என் இரட்சா பெருமானின்கனிவுறு இருதயமலரைப்பார்த்துப்பிரமை கொள்ளும் பான்மைபோற் காணப்படுகின்றனவே. ஆ! இதென்னகாட்சிகள்! இவ்வழகான கானகத்திற்குளே சிறிதுகாலந் தங்க ஆவலுற்றேன். நல்லதும், உணவிற்கு ஏதும் மான்மரைமுதலிய வனமிருகங்களை வேட்டையாடிவருவேன்” என்று சொல்லி வேட்டைக்குப் போயினான்.

சற்றுநேரத்தின்பின் கரடித்தோலையணிந்த இன்னோர் பாலிய வேடன் அக்காட்டிற்குளே எதிர்ப்பட்டான். அவனுடைய தலைமயிரோ சுயாதீனமாய்வளர்ந்து அவனுடைய கண், காதுகளை மறைத்திருந்தது; அவனைக்கண்டவர்கள் கரடியென்றே சொல்வார்கள். முந்திய வனைப்போலவே இவனும் அம்பும் வில்லும் வைத்திருந்தான். கழுத்தில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட ஓர் தோற்பை அவன் சள்ளைப்பக்கமாயிருந்தது, அவனுக்குப் பசிக்களை மிகுதியாயிருந்தபடியால் ஓர் மாதத்தடியில் உட்கார்ந்து பையைவிழ்த்து ஓர்துண்டு இறைச்சியெடுத்துக்கடித்து உருசிபார்த்தான். “இவ்வளவு சுவைபொருந்திய உணவை யான் எங்கேனுந் தின்றிலேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு இறைச்சியைத் தின்னும்போது திடுக்குற்று, “இதென்ன! தேகத்தில் துளித்துளியாய் விழுகின்றது, மழை துமிக்கின்றதாவென்று மேலே பார்த்

தான். பார்த்துப் பிரமைகொண்டு அ! கா!! தேன்மாரியல்லோ பொழிகின்றது. என்கேபார்த்தாலும் நிறைதேகைவல்லோ இருக்கின்றது. எத்தனையோ காவனங்களில் தேனுக்கு அவதிப்பட்டுத் திரிந்தேனே. இங்கேயோ அமோகமான தேன், வதைகளிலிருந்து வடிகின்றதே” யென்று வெகு ஆவலுடன் தேன்கூடுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ஓர்மான் வேகமாய் ஓடிவந்தது; வேடன் உடனே மாண்புபிடிக்க எழ, மான் வெருண்டு வேறுதிசையாயோடிற்று. மாணைத் தூரத்திவந்த புலித்தோலணிந்த வேடன் கரடித்தோலணிந்தவனைச் சந்தித்தான். தானிவ்வளவு பிரயாசையுடன் கலைத்துவந்த மாணைக் கரடித்தோலணிந்தவன் வெருட்டித் தூரத்தினுள்ளேன்று கண்டவுடன் புலித்தோலணிந்தவனுக்கு கோபம் பொங்கியது. கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கக் கரடித்தோலணிந்தவனை ஏறெடுத்துப்பார்த்து, “அடே! உனக்கவ்வளவு துணிவா! யான் இவ்வளவு பிரயாசையுடன் கலைத்துவந்த மாணை நீ வெருட்டிவிடலாமா?” என்க, கரடித்தோலணிந்தவனுக்கு ஆத்திரம் பொறுக்க முடியவில்லை. புலித்தோலணிந்தவனைக் கோபத்துடன் வெறிக்கப்பார்த்து, “என்னடா! கெறுவமாய்ப் பேசுகின்றாய், காட்டுமிராண்டிப்பயலே பார் கவன” மென்று எதிர்ப்பட்ட ஓர் கட்டையையெடுத்து ஒங்கினான்.

புலித்தோலணிந்தவனுக்குக் கோபம் தலைதெரியாது கிளம்பியதால், “இந்த வேடுவன் என்னைக் காட்டுமிராண்டியென்கவா!” என்று சொல்லித் தன் கையிலிருந்த வில்லில் அம்பைத்தொடுத்து அவ்விருதயத்துக்கு நேரே எய்தான். உக்கிரத்துடன் தன்னை ஊடுருவிப்பாயவந்த அம்பைக் கரடித்தோலணிந்தவன் தட்டிவிட்டுத் தனது அம்பைத்தொடுத்துப் புலித்தோலணிந்தவனின் இருதயத்துக்குநேரே எய்தான். புலித்தோலணிந்தவனும் தனது வில்லால் தன்னை மாய்க்கவந்த அம்பைத் தட்டினாலும்

அதுகேளாது வேகத்துடன் ஓர்புயத்தை ஊடுருவிச்சென்றது. உடனேயவன் பதைத்துத் துடித்துத் தரையிலே விழுந்து ஐயையோ! பிரகாசராசனின் புதல்வனாகிய யான், ஓர் நீச வேட்டுவப்பயலின்கையால் மாளவும் நேர்ந்ததா! ஐயையோ எனது ஆருயிர்த்தோழன் மனோகாசிலனாவது இங்கு நின்றால் இவ்வாபத்து நேர்ந்திருக்குமா! என்று சொல்லிக் குளறினான். இவன் சொல்லி அழுத விதத்தையும், தன்னைப் பிரகாசராசனின் புதல்வனென்று சொன்னதையுங் கேட்ட கரடித்தோலணிந்த வேடனுக்குத் தூயரமும் அதிசயமும்மேலிட, இருநேத்திரங்களிலுமிருந்து இரு அருவிவிழ்ச்சிகள் புறப்பட்டுப் பாய்ந்துகொண்டிருந்தன. அவன் இருதயந்துடிக்க, வாய்பதறக் காயம்பட்டவனின்கிட்டவந்து, நீர் யார்? உம்மைப் படைத்தவர் பேரால் சொல்லவேண்டுமென்று கெஞ்சினான். புலித்தோலணிந்தவன் மற்றவனைப்பார்த்து வேடுவா! யான் பிரகாச இராசனின் இரண்டாம் புதல்வன். என்பெயர் அருள்நேசவாசன். சகிமானமாய் ஆற்றில் தள்ளப்பட்டேன், தேவாதீனமாய் மிதந்துசென்ற ஓர் மரத்தினுதவியோடு கரைசேர்ந்தேன், அன்றுமுதல் நான்குவருடகாலமாக ஓர் வயோதிப வேடனோடு வசித்துவந்தேன். அந்தநல்லவேடன் இறந்ததினால் சென்ற ஒருவாரமாகத் தனிமையாகவே இந்தக் கானகத்தில் சுற்றித்திரிந்தேன். கடைசியாய் இதோ உன்கரத்தால் மாழ நேர்ந்தது. விண்விண்ணென்று வலிக்கும் வலிப்பை என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. இன்னுஞ் சிலநிமிஷங்களால் யான் மரணித்துவிடுவேனெனத் தோற்றுகின்றது, நீ அம்பிலூட்டிய நஞ்சு என்தேகத்தில் வேகமாய்ச் செல்லுகின்றது. நீ எனக்குச்செய்த பிழையை மனப்பூரணமாய் மன்னிக்கின்றேன். நானுனக்குச் செய்த குற்றத்தையும் மன்னிக்கும்படி சர்வசீவ தயாபராகிய கடவுள் நாமத்தால் வேண்டுகின்றேனென்று சொன்னான்.

இராசகுமாரனின் வாயிலிருந்து வந்த கல்லைப் பிடித்துக் கரைந்து நுகர்ச்செய்தற்குரிய வசனங்களைக்கேட்ட கடித்தோலணிந்தவன் அழுதுகொண்டு விழ்ந்து, அவனைக் கட்டிப் பிடித்து, ஐயையோ! என்னினிய நேசா! தெரியாமல் நான்செய்த குற்றத்தை மன்னியும். நான்தான் உமது பிரிய மனோகரசீலன். நீர் இறந்தீரென்று நான் பட்ட துயரை என்னென்றெழுத்துரைப்பேன். உமது மாணக்கையும் உமது தமயனரின் சதிமானத்தையும் நினைத்து, நீர் ஆற்றில் மறைந்தவுடனே என்னுயிரைத் தப்பவைக்கவே, இக்கானகத்தில் ஓடி மறையலானேன். ஐயையோ! பாவி என்கையால் மாழுவோ ஆற்றில் மடியாதிருந்தீர் என்கையே” எனென்று விம்மிவிம்மிப் பலமாய் அழுது புலம்பினான்.

அருள்நேசவாசன், இச்செய்தியைக் கேட்டதும் ஆச்சரியத்துடன் தனது வருத்தத்தை மறந்துபோனவன்போல் மனோகரசீலனைத் தனது காயப்படாத கரத்தாற் கட்டியனைத்துக்கொண்டு, “என் உயிர்த்துணைவா! தெரியாததனமாக நடந்த கருமத்தையிட்டுக் கவலைகொள்ளாதே. என்மட்டிலுனக்குள்ள உயிருள்ள கிரேகத்தை இவ்வளவுகாலமும் அறியாதுபோனேனே! ஐயோ! நீரெனது தந்தையினிராச்சியத்தில் நல்ல சந்தோஷமாயிருப்பீரென்று நினைத்திருந்தேனே! பாவியென்னால் இவ்வளவு துன்பங்களுக்கு உள்ளாக மனதுகொண்டீரோ?” என்று தனது வருத்தத்தை மறந்தவன்போல் பரிதபித்தமுதான்.

மனோகரசீலன் அழுதுகொண்டு இளவரசே! என் நிமித்தம் நீர் கலங்காதிரும். ஐயையோ உமக்குக் கூற்று வகைவந்தேனோவென்று விம்மிவிம்மி அழுதுகொண்டு காயத்தில்நின்று ஆறுபோற்பாயும் இரத்தத்தைத் துடைத்தான். அவ்வேளை கூ, கூவென்று காட்டிலிருந்து ஓர் சத்தம் கேட்டது. மனோகரசீலன், பாட்டா! சீக்கிரம்

இங்கே வாவென்று கூப்பிட்டான். “யாரைக் கூப்பிடுகின்றாய் சிநேகிதா” என்று அருள்நேசவாசன் கேட்க, மனோகாசீலன் சொல்வான்:—“இளவரசே யானுமது தமயனாருக்குத் தப்பியோடி இக்காட்டில் மறைந்து திரியும்போது இப்போ யான் கூப்பிட்ட வேட்டுவக் கிழவன்கையில் அகப்பட்டேன். வேடன் தனது இருபேர்ப்பிள்ளைகளுடன் என்னையும்வைத்து வளர்த்துவந்தான். வெகுநேரம் என்னைக் காணாததினால் எனக்கு ஏதாவது அபாயஞ் சம்பவித்திருக்குமோவென்ற பயத்தினால் தேடிக்கொண்டுவருகின்றனென்று சொல்லுவதற்கிடையில் காடித்தோலணிந்த ஓர் கார்நிறக் கிழவன் ஊன்றுகோலுடன் அவர்கள் கிட்டவந்தான். தலைபும், முகமும் சடைபற்றி நரைத்திருந்த கிழவன், கண்ணுருவியான இந்தக் காட்சியைக்கண்டு இரக்கமும் அதிசயமுங்கொண்டான்.

மனோகாசீலன் கிழவனைப்பார்த்து அப்பா! சத்தூருவென்று நினைத்தல்லோ இவரை நஞ்சூட்டிய அம்பாற் காயப்படுத்திப்போட்டேன். இதோ இவர் உயிர்திறக்கப்போகின்றா ரென்று விம்மல் பொருமலோடு சொன்னான்.

கிழவன் ஐயோ பாவமென்று பரிதபித்துக் காயத்தைப்பார்த்தான்; பாலியன் பிழைப்பானென்ற நம்பிக்கை சற்றேனும் கிழவனுக்கில்லை. தேகாதியந்தம் நஞ்சுபாலியதால் பாலியன் நீலவர்ணமாகக் காணப்பட்டான். இரத்தமும் பெருவாரியாய்ப் பாய்ந்ததால் அவன் தியங்கிமயங்கிக் கிடந்தான். கிழவன் சற்று நின்று யோசித்தபின் குடுகுடென்று சென்று ஏதோ இலைகுளைகளைக் கொய்து வந்து கசக்கிச்சாறுபிழிந்து பாலியனின்வாயிலுற்றி விழுங்கப்பண்ணினான். பிழிந்தசக்கையைக் காயத்தில்வைத்துக் கட்டினான். உடனே இரத்தம் நின்றது. பாலியன் நீலம் நீலமாக உவார்த்திசெய்தான். இதற்குள்ளாகக் கிழவனின் பேரப்பிள்ளைகள் அங்குவந்து இக்காட்சியைக்

கண்டு அதிசயப்பட்டார்கள். கிழவன் நடந்த சம்பவங்களைப் பேரப்பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லி, பானியனைத் தங்கள் குடிசைக்குத் தூக்கிச் செல்லச் செய்தான். மனோகரசீலனும் கிழவனின் பேரப்பிள்ளைகளும் இராசகுமாரனைத் தூக்கிச் சென்று குடிசைக்குள் வளர்த்தினார்கள். கிழவன் இராசகுமாரனுக்குச் சொற்பபால் பருகக்கொடுத்து, சீக்கிரம் சுகமாவாயென்று ஆறுதலான வார்த்தையும் சொல்லிப் பேரப்பிள்ளைகளுடன் வேட்டையாடப் போனான். சற்றுநேரத்தால் இராசகுமாரனுக்கு நல்லறிவுவர, துக்ககரமான அவன்முகம் மாறிப் பிரகாசிக்கத்தொடங்கிற்று வியாதிக்குறி முற்றாக அற்றுப்போனது; தோள்மூட்டு மாத்திரம் காயப்பட்டதினால் வருத்தமாயிருந்தது.

இராசகுமாரன் இக்காயத்தால் உயிர்திறவானென்றும், காயம் சீக்கிரம் ஆறுமென்றும் மனோகரசீலன் நன்றாக அறிந்துகொண்டான். சற்றுநேரம் இருவரும் சந்தோஷமாய் வார்த்தையாடினார்கள். இராசகுமாரனுக்குப் பசியுங் களையுமிருப்பதையுணர்ந்த மனோகரசீலன் தன் வசமிருந்த தோற்பையைவிழ்த்து ஓர் இறைச்சித்துண்டையெடுத்து, இளவரசே! நேர்த்தியாய்த் தேனில்வெந்த இந்த மாணிறைச்சியைச் சாப்பிடுவோமென்று சொல்லி அன்புடன் அருள்நேசவாசனின் வாயில்வைத்தான்.

அருள்நேசவாசன் இறைச்சியைக் கடித்துத் தின்ற பின், “யான் இராசமாளிகையில் தன்னும் இவ்வித உருசிசுரமான போசனத்தை அருந்தியதேயில்லை, இது என் சினேகிதனைப்போல் திவ்வியமானதாயிருக்கின்றதே” என்று மனம்பூரித்துச் சொன்னான்.

மனோகரசீலன்-ஏன் உம்மைப்போல் இனிமையான தென்றலென்ன என்று புன்சிரிப்புடன் சொல்லித் தனது சினேகிதன் வயிறாச் சாப்பிடுமட்டும் இறைச்சியைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

வேட்டுவக்கிழவனின் விசேஷ பராமரிப்பால் சில நாட்களுள் இராசகுமாரன் பூசண சவுக்கியமடைந்தான். அது துவங்கிக் கிழவனில் நன்றியறிதலுள்ளவனாய் நடந்துவந்தான். கிழவனும் இராசகுமாரனைத் தனது சொந்தப் பிள்ளையோற் பாவித்து நேசித்துவந்தான்.

ஓர்நாள் உயர்குலப்பாணியர் இருவரும் தனிமையாய்ச் சம்பாவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அருள்நேசுவாசன்—சிறேகிதா! எனது தாய்தந்தையர் பாடு எப்படியோவென்று எப்போதும் அவர்களைப்பற்றிய கவலையாகவே இருக்கின்றேன். என்றாலும் என் தமையனாரின் கொடுங்குணத்தால் எங்களுர்போகப் பயப்படுகின்றேன்.

மனோகாசீலன்—‘ இளவரசே! எனது தாய்தந்தையரை நினைக்க நினைக்க எனக்குத் துயரமாகவேயிருக்கின்றது. நான் இறந்துபோனென்றே அவர்கள் நினைத்திருப்பார்கள் ” என்றான். பின்பு இருவரும் யோசனையுடன் மவுனமாயிருந்தார்கள். சற்றுநேரத்தால் மனோகாசீலன் சொல்வான் :—

இளவரசே! இப்போ எங்கள் முகங்கள் வித்தியாசப்பட்டிருக்கிறபடியால், எங்களை ஒருவரும் மட்டுக்கட்டமாட்டார்கள். ஆனபடியால் ஊருக்குப்போய் நடக்குஞ் சம்பவங்களைப் பார்ப்போம். எங்கள் சீனியத்துக்கு ஓர் தொழில் வேண்டியபடியால், உமது தகப்பனாரிடந்தானே கேட்டுச் சேவுகவேலையாவது பெற்றுக்கொள்ளுவோம், அப்போது எங்கள் பெற்றாரைச் சாவகாசமாய்க் கண்டுகொள்ளலாம்.

அருள்நேசுவாசன்—சிறேகிதா! நீர் சொன்னதே நல்லயோசனை. வாரும் எங்களில் அன்புகூர்ந்து ஆதரித்த கிழவனுக்கும் அவர் பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் எங்கள் நோக்கத்தை அறிவிப்போம்.

மனோகரசீலன்—இளவரசே! அவர்களைப் பிரிந்து போவது எனக்குப் பெரும் வருத்தமாயிருக்கின்றதே!

அருள்நேசவாசன்—சினேகிதா! உண்மையாகவே எனக்கும் வருத்தமாகவே யிருக்கின்றது. கிழவனாரின் உதவிசகாயம் இல்லாவிட்டால் நானிப்போது உயிரோ டிருப்பேனா? எங்களுக்கு உதவிபுரிந்த கிழவனாரையும் அவர் போப்பிள்ளைகளிருவரையும் நாங்கள் மறவாதிருப் பதுமல்லாமல் எங்களாலியன்ற உதவியும் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டும்.

மனோகரசீலன்—“ஆம், செய்யத்தானேவேண்டும்; எங்கள் உபகாரிகளின் வறுமையான அந்தஸ்தை நாங்கள் நன்றாகக் கண்டுக்கொண்டோமல்லவா?” என்று இவ்வாறாக இருவரும் சம்பாவித்தபின், கிழவனும் போப்பிள்ளைகளும் குடிசையிலிருக்குஞ்சமயம் இருவருமாகச் சென்று தங்கள் கருத்தை அவர்களுக்கறிவித்தார்கள். வேடுவர்களோ இவர்களைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கச் சம்மதிக்கவில்லை.

மனோகரசீலன் கிழவனைப்பார்த்துச் சொல்வான்:—அப்பா! நீயெனக்கு இந்த நான்குவருடகாலமாய்ச் செய்துவந்த ஒத்தாசைகளை மறக்கமாட்டேன். நானும் என் சினேகிதரும் உன்னைப் பின்னிட்ட காலத்தில் கைவிட மாட்டோம். உனது போப்பிள்ளைகளையும் எங்களாலியன்றளவு கவனிப்போம். அப்பா! யானுன்னைப் பிரிந்திருக்கச் சகியேனென்பது உனக்கு நன்றாய்த்தெரிந்த விஷயமே. சொற்பநாளைக்குச் சுந்தோஷமாயிருங்கள். கூடிய சீக்கிரத்தில் உங்களை வந்து காண்போம்.

அருள்நேசவாசன்—அப்பா! நீ எனது உயிரைக் காப்பாற்றி ஆதரித்ததை என்னுயிருள்ளவரையிலும் மறக்கவே மாட்டேன். சீக்கிரம் நாமிருவரும் மீண்டுவருவோம், நாங்கள் போய்வர விடைதரவேண்டும்.

கிழவன் “அனுங்கிக்கொண்டு” நல்லதும் பிள்ளைகளே சீக்கிரம் வரவேண்டுமென்று சொல்லி, தனது பேரப்பிள்ளைகளுடன் பயணத்துக்கு வேண்டிய காய்கனி கிழங்குகள், தேனில்வெந்த இறைச்சிமுதலியவற்றை ஓர் பொட்டளியாய்க் கட்டிக்கொடுத்து இருவரையும்னுப்பிவிட்டான். இருவருமாக வேடருக்குப் பிரியாவிடைகூறிய பயணம்புறப்பட்டு சீர்நகரின் சமீபமாயுள்ள ஓர் சிறுகிராமத்தையடைந்தார்கள். அங்கு ஓர் குடியானவனிடஞ்சென்று தாங்கள் கொண்டுபோன சாமான்களிற் சிலகொடுத்து நாட்டுப்புறத்தாருக்குரிய உடையைவாங்கி அணிந்துகொண்டு அரண்மனையைநோக்கிப் பயணப்பட்டார்கள். இடைவழியிலே அருள்நேசவாசன் மனோகாசீலனைநோக்கி, சிநேகிதா! தந்தையிடம் நாங்கள் வேலை கேட்கும்பொழுது எங்கள் ஊர் பேர் என்னவென்று கேட்பாரல்லவா?

மனோகாசீலன்—கேட்பார்தான். நாங்களிப்போது வாசம்பண்ணும் கானகம் எங்களுக்கு இவ்வுடுப்புகளைத் தந்த குடியானவனுடைய ஊருக்குச் சமீபமாயிருப்பதால் அக்குடியானவனின் ஊர்ப்பெயரையே எங்களுரென்ச் சொல்வோம், அல்லாமலும் எங்கள் பெயர்களிலுள்ள கடைசி மூன்று எழுத்துக்களையே எங்கள் பெயர்களாக வைத்துக்கொள்வோம்.

அருள்நேசவாசன்—நீர் சொன்னமாதிரியானால் உமது பெயர் ‘சீலன்’ எனதுபெயர் ‘வாசன்’ இது நல்லது தான்; அந்தக் குடியானவனின் ஊர்ப்பெயரென்ன தோழா?

மனோகாசீலன்—அவனுடைய ஊரின் பெயர் “சித்திரக்கிராமம்” இளவரசே!

அருள்நேசவாசன், மெத்தநல்லது; இதோ அரண்மனைக்கு வந்துவிட்டோம் என்றுசொல்லி, இருவரும்

அரண்மனைவாசலையடைந்து, உத்தரவுடன் அரசன்முன் போய் அவனைப் பணிந்துநின்றார்கள்.

அரசன் இருவரையும் உற்றுநோக்கி “நீங்கள் யார் உங்களுள்பேரென்ன?” என்று வினாவினான்.

என் நேச தந்தையைக்கண்டும் அவருக்கு என்னை அறிவிக்க இயலாதிருக்கின்றதேயென்று நினைந்து மனமுடைந்துநின்ற அருள்நேசவாசன், “சுவாமி! நாங்கள் வசிப்பது சித்திராக்கிராமத்தையடுத்து. எனது பெயர் “வாசன்” இவருடையபெயர் “சீலன்” நாங்கள் தேவரீருக்கு ஊழிபஞ்செய்ய ஆவலாயிருக்கிறோம்” என்றான்.

அருள்நேசவாசனைக் கண்டதும் அரசனுக்கு இயல்பாகவே ஓர்வித பாசம் உண்டுபட்டது. அவர்களுக்கு யாதேனுமோர் அலுவல் கொடுக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். சீர்திருத்தமற்ற நாட்டுப்புறத்தினிருந்து வந்தவர்கள், எழுதவாசிக்கமுதலாய்த் தெரியாதவர்களென்று சற்றையோசித்தபின் நீங்கள் நல்லபலசாலிகளாகக் காணப்படுகின்றீர்கள். ஆனதால் சேவுகவேலை தருகின்றேன் பிரியமா? என்று வினாவினான்.

மனோகரசீலன்—அது எங்களுக்கு மகாசந்தோஷம் சுவாமி.

அரசன்—நல்லதும், என் அரண்மனைக் காவல்வீரருடன் நீங்களும் போயிருங்களென்று சொல்ல, இருவரும் சந்தோஷமாக நன்றிகூறி அரண்மனைக் காவல்வீரருடன் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இராச்சிய வாஞ்சை

தந்திரசூரியின் படிப்பு முடிந்ததனால் இராசனவனைச் சீர்நகரத்திற்கழைத்து அரசன்மனைக்குச் சற்றுத் தூரமாயிருந்த சுகத்திற்கூரிய ஓர்மாளிகையில் வசிக்கச் செய்தான்.

தந்திரசூரியோ இராச்சியவாஞ்சை கொண்டவனாய்த் தன்மாளிகையில் உலாவிடலாவிப் பின்வருமாறு சிந்திக்கலானான். “ஆ! எப்போது இந்த இராச்சியத்தை ஆள்வேனோ! பார்க்குமளவில் இந்த இராசன் இன்னும் அநேக வருடங்களுக்கு உயிரோடிருப்பான்போலத் தோற்றுகின்றானே! இராசகுமாரரென்றிருப்பதனால் என்ன பிரயோசனம். இராச்சியத்தை ஆண்டால்லவா மகிமை, இவ்வளவுகாலமும் பொறுத்திருந்தது போதும், எனது புத்தி யுத்தியால் சீக்கிரம் இராசாவாகிவிடுகின்றேன். மனமே! தைரியமாயிரு; சீக்கிரம் பேரானந்தத்தைச் சுகிக்கப்போகின்றாய். இராசனைமருட்டி முடிசூடுவேன் அல்லது அவனை மருந்திட்டுக் கொன்றாவது கருமம் பார்ப்பேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அரசனிடம் புறப்பட்டான். அரசன் மாளிகையின் காற்றோட்டமுள்ள ஓர் சாலையில் தனிமையாயிருந்தான். அதனால் அரசனுடன் சாவகாசமாய்ச் சல்லாபிக்கத் தந்திரசூரிக்குச் சமயமுண்டானது. தந்திரசூரி அரசனையண்டியதும் அவனை நமஸ்கரித்து ஆசாரத்துடனே நின்று சொல்வான்:—

அரியதந்தையே! தங்களைப்போலும் மரோதமான தந்தையை அடையப் பேறுபெற்ற பிள்ளையின் பாக்கியமே பாக்கியம். தந்தையே! தங்கள் பட்ச பராமரிப்பால் இவ்வளவுகாலமும் மனக்கவலையில்லாது சீவித்துவந்தேன்; ஆனால் சிலதினங்கள்தொட்டு இருகருமங்கள் என்னை உபாதிக்கின்றன.

அரசன்—புத்திரா! உனது மனக்கலக்கங்களை உன் பிதாவுக்கு வெளிப்படுத்துவாய், அவற்றை யான் தீர்த்துவிடுவேன்.

தந்திரசூரி—எனது தந்தையே! நீங்கள் உலகிலுள்ள மற்றும் அரசர்களைப்பார்க்கிலும் நரைதிரைவாய்ந்து அநேகவருடகாலஞ் சீவித்தபின் இறப்பதுதான் எனக்குப் பேரானந்தம்; ஆனால், உங்கள் அருமைமைந்தன், மகிமைபுடன் பொன்னின்முடி தரிக்கப்பெற்று யாவரும் புகழ் அரசாளுவதைக் காணும் பாக்கியந் தங்களுக்குக் கிடையாதுபோமென்பதை நினைக்கவோ என் இருதயம் இரண்டாய்ப் பிளந்துபோவதுபோல் தோன்றுகின்றது. ஆகையால் எனது கலக்கத்தைத் தங்களுக்கு வெளிப்படுத்தித் தங்கள் யோசனைப்படியே செய்யத் தீர்மானித்து இங்குவந்தேன், யான் செய்யவேண்டியது இன்னதென்று தயவுடன் வசனியுங்கள்.

அரசன்—ஆ! எனது இரத்தினக்கிளியே! இரஞ்சிதத்தேனே !! கண்மணி!!! அரசாளவேண்டுமென்ற ஆவல் என்னைவிட்டு நீங்கிவிட்டது. தன் புத்திரன் அரசாள்வதைக்கண்டு மகிழும் மகிழ்ச்சியல்லோ தந்தை சுகிக்கக் கூடிய பெரும்மகிழ்ச்சி. புத்திரா! அடுத்தமாசம் இரண்டாந்திகதி இவ்விராச்சியத்துக்கு உன்னை அதிபதியாக்கி வைப்பேன் கலங்காதேயென்று இவைமுதலிய ஆறுதலான வார்த்தைகளைச்சொல்லி, போய்வருவாய் செல்வமே என, தந்திரசூரி ஒருபுசம் இருபுசமாய்ப்பூரித்து அரசனைநோக்கி, “இனிய தந்தையே! தங்கள் சித்தத்தின்படியே செய்யுங்கள்” என்று அவனை நமஸ்கரித்துத் திரும்பினான்.

அரசன் பிரதம மந்திரியாராகிய ஞானசூரியரை அழைத்துவரும்படி தூதனையனுப்ப, அவன் மந்திரியாரிடஞ்சென்று அரசன் ஆஞ்சையை அறிவித்தான்.

ஞானசூரியர் உடனே அரண்மனையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அவர் அரண்மனை வாசல்முன் வந்தவுடன் அங்கு காவல்காத்தினின்று அருள்நேசவாசனும், மனோகரசீலனும் அவரை நமஸ்கரித்தார்கள். தந்தையை எப்போது காண்பேன் எப்போது காண்பேனென்று ஆவலுடன் சமயம்பார்த்திருந்த மனோகரசீலன் தந்தையைக் கண்டவுடன் பட்டதுயரை எவ்விதமெடுத்துரைப்பது! நான்குவருடங்களின்முன் தன்னை எவ்வளவோ காதலுடன் பேணிவளர்த்த தன் இனிய தந்தையைக் கண்டும் அவருடன் சம்பாஷிக்க முடியவில்லையென்றும், அவர் தன்னைக்கண்டும் இன்னொருவரின் விளங்கிக்கொள்ளாது ஓர் புறத்தியானைப்போலெண்ணிப் போகின்றனரே என்றும், தந்தை இவ்வளவு மேலான பாக்கிய அந்தஸ்திலிருக்க, தான் தற்போது இவ்வளவு நிர்ப்பாக்கிய நிலையிலிருப்பதெனன்றும் தன்னுட்கிரந்தித்து மனம்வருந்தி அருள்நேசவாசனை நோக்கிச் சொல்வான்:—

“ஐயோ சிறேகிதா! இவ்விடமேன்வந்தோம்; எங்கள் பெற்றோரைக் காண்பதால் எங்களுக்குத் துயரங்கூடுவதெயன்றிக் குறைவதாயில்லையே! அவர்கள் இருக்கும் நிலைமையென்ன, நாங்களிருக்கும் நிலைமையென்ன! ஆ! எங்களுக்கு இப்படிவரக் காலமாச்சோ! எங்களை முகம்மேன் முகம்வைத்து முத்தந்தந்து அன்புபாராட்டிய பெற்றோர் இப்போது ஏனென்களை இவ்வளவு கேவலஸ்திதியில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஐயையோ இப்போது இந்தவாசலாற் போகிற வருகிற நீசர்களுக்குத்தன்னும் நின்றநிலையிலே தலைகுனிந்து ஆசாரஞ்செய்யவேண்டிதாய் வந்துவிட்டதே! எங்கள் பெற்றோர் என்னசெய்வார்கள். எங்கள் நிலைபரத்தை அவர்களறிவார்களா? கடந்த நான்குவருடமுமிருந்ததுபோல் கானகத்தில் சஞ்சரித்திருந்தால் இவ்வித துயரம் நேராதே” என்று கண்ணீர்சிந்தி அழுதான். அருள்நேசவாசனும்

மந்திரிபுதல்வன் சொன்னவற்றைக்கேட்டு மனம்வருந்திக் கண்ணீர்சொரிந்தான்.

“என்புதல்வன் ஆற்றிலமிழ்ந்தி இறந்தானே? என் பஞ்சவர்ணக்கிளி என்னைவிட்டுப் பறந்ததோ!” என்று தன் மனையாளுடன் அழுது பிரலாபித்த ஞானசூரியர் தமது செல்வப்புத்திரனைக்கண்டும் அவனை இன்னொன்று மட்டிட் டறிய இயலாதவராய் அரண்மனைசென்றார்.

அரசன் மந்திரியாரை வரவேற்று ஆசனத்தில் அமரச்செய்து சொல்வான்:—பிரபு! நான் உயிரோடிருக்கும் பொழுதுதானே எனது பட்டத்துக்குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம்பண்ண எத்தனித்திருக்கின்றேன். அதற்கான அடுக்குகளெல்லாஞ் சீக்கிரஞ் செய்வீராக” என்றான்.

மந்திரி—பட்டத்துக்குமாரனுக்கு இன்னும் போதிய பராயமாகவில்லையே, தாமும் இன்னும் பல்லாண்டு சீவிக் கக்கடியவராயிருக்கின்றீரே! ஏன் ஆத்திரப்படுகின்றீர்; இளவரசர் இன்னும் இராச்சியத்தைப்பற்றியும் அரசு புரிதலைப்பற்றியும் கற்றறியவேண்டியவை அதிகமாயிருக்கின்றன. மேலும், அவருடைய நடத்தை இன்னுந் திருந்தினபாடாயில்லையே என்று உமதுவாய்மொழியாய் த்தானே எனக்குச் சொன்னீர். நானும் இளவரசரைப் பற்றி நன்கறிவேன். அவருடைய பத்தி, புத்தி, யுத்தி யாவும் குடியுடன் பஞ்சாய்ப் பறந்துபோயின. ஆகையால், இளவரசருக்குச் சீக்கிரம் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்தைவிட்டு அவரைத் திருத்த வழிபார்க்கவேண்டும்; அதுவே பிரதானகாரியம் மன்னனே.

அரசன்—என்செய்வேன்! எனது புத்திரனுக்கு வாக்குப்பண்ணிப்போட்டேன். இனி, நீரொன்றும் யோசியாது பட்டாபிஷேகத்துக்கு அடுக்குப்பண்ணும்.

ஞானசூரியர் அப்படியே செய்கின்றேனென்று அரசனை நமஸ்கரித்து அரண்மனையினோர் அறைக்குட் சென்று ஆழ்ந்த சிந்தையிலிருந்தார்.

அரசன் ஓர் தூதனையழைத்து, சத்தியவாசருடைய மாளிகையிலிருந்து பொன்வேலைசெய்யும் தர்மசகாயனை இட்டுக்கொண்டுவரும்படி ஆஞ்ஞாபிக்க, தூதன் அரசனை வணங்கிச் சத்தியவாசரின் மாளிகைசென்றான்.

சத்தியவாசரின் மாளிகையின் ஓர் அறையில் திருஞானதீபன் பொன்வேலைசெய்வதைக்கண்ட தூதன் அவன்கிட்டப்போய், தர்மசகாயா! அரசர் உன்னை அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டாரென்றான்.

திருஞானதீபன்—அதிசயத்துடன் தூதனைநோக்கி என்ன, அரசரா! என்னை என்னத்திற்காக அவர் அழைக்கின்றார்?

தூதன்—என்னத்திற்காகவோ நானறியேன்.

திருஞானதீபன்—என்ன அதிசயமாயிருக்கின்றது! இந்த அற்ப ஏழையை அரசர் ஏன் அழைக்கின்றாரோ!

தூதன்—நீ இராசனுக்கேராத குற்றங்குறை ஏதாவது செய்திருக்கவேண்டும். அல்லது உன்னை ஏன் அவர் அழைக்கின்றார்.

திருஞானதீபன் மனப்பதைப்புடன், தான் இராசனுக்கேராத குற்றமேதாவது செய்திருக்கக்கூடுமோ என்று யோசிக்கலானான். ஏதாவது குற்றஞ்செய்திருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. ஆயினும் மனப்பதைப்புடனே தானே தூதுவனுடன் அரண்மனைசென்று அரசனை நமஸ்கரித்துநின்றான்.

அரசன்—தர்மசகாயா! நீ நேர்த்தியான கொத்துப் பணிவேலைகள் லோகங்களில்செய்கிறாயென்று கேள்விப்பட்டேன்.

திருஞானதீபன்—அரசன் தன்னைக் குற்றத்திற்காக அழைக்கவில்லையென்று மனமாறினான். மேலும் பதி

நான்குவருடகாலமாகக் காணாத தந்தையின் முகத்தைக் கண்டதினால் அவனுக்குப் பரமானந்தம் உண்டாகிச் சூரியனைக்கண்ட சூரியகாந்திப் புஷ்பம்போற் பிரகாசிக்கின்ற முகத்துடன் தந்தையைநோக்கி, “மகராஸ்! பொன்னிலும் வெள்ளியிலும் அதி நூதனமான கொத்து வேலைகள் பூச்செடிகள் செய்து விதம்விதமான நவரத்தினங்கள் முத்துக்கள் பதிக்கவும், காட்டும் மாதிரிக்கிசைய அழகாய் வேண்டிய வேண்டிய வேலைகள் செய்துகொடுக்கவும் என்னுளியலும்” என்றான்.

திருஞானதீபனின் சடிதியான முகமாற்றத்தைபுஞ்சொலிப்பையுங்கண்ட இராசன், அவனுடன் தந்தைச்சூரிய பாசத்தாற் கட்டப்பட்டான். வாலிபனின் வதனத்தில் தோன்றிய பரிசுத்ததனத்தையும், களங்கமற்றதன்மையையும் சற்றுநேரங் கூர்ந்துபார்த்தபின் அவனை நோக்கி, வாலிபனே! பட்டத்துக்குமாரனுக்கு வருகிற மாசம் இரண்டாந்திகதி பட்டாபிஷேகம் நடக்கவிருப்பதால் அவனுக்களவான ஓர் நேர்த்தியான பொன்முடி செய்து அதில் எனது இராசமுத்திரை பதித்துத் தருவாயாக. உன் திறமையெல்லாம் அம்முடியில் விளங்கவேண்டும். இந்தா, இப்பணத்தொகையை ஏற்றுக்கொள்ளென்று சொல்லி ஒருதொகையான தங்கநாணயங்களை அவன் கையிற்கொடுத்தான். திருஞானதீபன் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு தந்தைமுகத்தை ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டே சென்றான்.

கூடப்பிறந்த இரு சகோதரங்களாகிய திருஞானதீபனும் அருள்நேசவாசனும் இருதடவைகளில் ஒருவரையொருவர் அரண்மனை வாசலில்சந்தித்தும் தங்களை இன்னாரென்றறியும் பாக்கியமில்லாதுபோனார்கள்.

அரண்மனையினோர் அறையில் ஆழ்ந்த சிந்தையிலிருந்த ஞானசூரியர் துயரத்துடன் பெருமூச்செறிந்து

சொல்வார்:—“அரசர் பிள்ளையின் பற்றால் மதிமயங்கியல் லோ போனார். இந்தப் பொன்னான இராச்சியம் கொடும்புலிவாய்க்கெட்டவா! ஐயோ பிரகாச இராசனின் இராச்சியமே! உனக்கும் கேடுகாலம் நேர்ந்ததா! தெரியாமலல்லவா நச்சுநாகக்குட்டிக்கு அமுதூட்டித் தாலாட்டிச் சீராட்டிப் பேணிவளர்த்துவந்தாய். இதோ அது உன்னைப் பாய்ந்துவிழுங்க ஆயத்தம்பண்ணுகின்றதே! ஓ! பரிசுத்த சுகந்தம்விசும் அரண்மனையே! கெட்டமது பானங்களின் தூர்வாடையை நீ விசங்காலமும் வரலாச்சோ! இனிமேல் உனக்கும் பிரதான குடிவகைச்சாய்ப்புகளுக்குமிடையிலுள்ள தெருக்கள் மிகப் புழுக்கமாவதை அதி சிக்கிரங் காண்பாய், ஆ! என்னசெய்யலாம்!! நடக்கிறது நடந்தேறி முடியட்டும்” என்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு முடிசூட்டுத் தினத்திற்குச் செய்யவேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்யத்தொடங்கினார்.

—: * :—

பரிதாபமரணமும் அநியாயமான குற்றச்சாட்டும்

தந்திரசூரி தனதுமாளிகையிலிருந்த சூதுவாதனை அழைத்துச் சொல்வான்:—சினேகிதா! வருகிறமாசம் 2-ந் திகதி எனக்குப் பட்டாபிஷேகச் சடங்கு நடக்கும். நீர் தான் எனது மந்திரியாவீர். இனிமேல் எனது அரசுக்கு ஒரு இடைஞ்சலும் வர அறியாது. கடவுள்தான் என்ன செய்வார்! கடவுளின் சத்துருக்கள் அரசாளவில்லையா? பெயரெடுக்கவில்லையா?

சூதுவாதன்—இளவரசரே! “கடவுளொருவர் இருக்கின்றாரென்பதும், அவர் தீமைசெய்பவர்களைத் தண்டிப்பாரென்பதும் ஆட்களையாட்கள் ஏமாற்றிப் பயப்ப

டுத்தச் சொல்லுங் கட்டுக்கதை. நீரும் நானும் இவ்வளவுகாலத்துள் கொலை, சூது, கபடமாகிய எத்தனையோ பாரிய துரோகங்களைச் செய்தோமே! கடவுளென்று ஒருவரிருந்தால் உடனுக்குடனே தண்டிக்கமாட்டாரா? தீமை செய்யச்செய்ய அதினின்று நன்மைதானே பிறக்கின்றது. அரசே! உமது இராச்சியபாரம் நீடிப்பதாக” என்று தந்திரசூரியை வாழ்த்தியபின் சொல்வான்: இளவரசே! “துருக்கிதேசத்தில் பொன்வேலைபழகிவந்த ஓர் வாஸிபனிடம் தமக்கு முடிசெய்யும்படி இராசா கற்பித்திருக்கின்றார். அந்தவாஸிபனின் சாயல் கிட்டத்தட்டத் தமது தந்தையின் சாயல்போற்றூனிருக்கின்றது; அவன் நல்ல பத்திமான், தேவதாயார்பேரில் விசேஷ அன்புள்ளவன். உமது முடியை மெத்த நேர்த்தியாய்ச் செய்யவேண்டுமென்ற ஆவல் அவனுக்கிருக்கின்றது” என்றான்.

சூதுவாதன் சொன்னதையிட்டுத் தந்திரசூரிக்குச் சந்தேகமுண்டாய் அவனைநோக்கி, மித்திரா! அவன் பேர் ஊரென்னவென்று வினாவினான்.

சூதுவாதன்—வேந்தனே! அவ்வாஸிபனிடம் பெயரைக்கேட்டேன், தர்மசகாயனென்றான். பிறப்பிடமெதுவென்றுகேட்டேன், சொல்ல விருப்பமில்லாது வேறுகதைகளைச் சொல்லத்தொடங்கினான்; அவன் தகப்பன் பெயரைக்கேட்டேன், அப்போதுமவன் சிரித்துக் கதையை மாற்றிப்போட்டான்.

தந்திரசூரி—அவனுக்கு வயசென்னவிருக்கும்.

சூதுவாதன்—கிட்டத்தட்ட இருபத்தைந்திருக்கும்.

தந்திரசூரி—நல்லதும் போய்வருவீர் மித்திராவென்று சூதுவாதனை அனுப்பிவிட்டுத் தனக்குள்ளே ஆலோசிக்கலானான். “அந்தவாஸிபன் இராசனின் சாயலையொத்தவனாம், கிட்டத்தட்ட இருபத்தைந்துவயசாம், நல்ல பத்திமாளாம், தேவதாயார்பேரில் விசேஷ பத்தியுடைய

வனாம். ஏன் தன்தகப்பன்பெயரையும், தான் பிறந்த இடத்தின்பெயரையும் மறைக்கின்றான். அவன் பட்டத்துக்குமாராயிருந்தாலென்ன! கொலைக்காரர் அவனைக் கொல்லாது வேற்றிடமனுப்பிரிருத்தல்வேண்டும். பட்டப்பகலில் ஏன் தீவெட்டிவெளிச்சம், அவனால் சிலசமயம் என்முடிக்கு மோசம்வரக்கூடும். ஆகையால் அவனைக் கொல்வதேபுத்தி” என்று பலவாராய் யோசித்தபின் தனது வேலைகாரருள் ஒருவனைக் கூவிச் சூதுவாதனை அழைப்பித்தான். சூதுவாதன் வந்ததும் அவனைநோக்கி மித்திரா! நீர் முன்கூறிய வாலிபன் பெரும் மந்திரவாதியென்று கேள்விப்பட்டேன் சிலசமயம் தனது மந்திரவாதிர வித்தைகளால் இவ்விராச்சியத்தைத் தன்வசப்படுத்தவுங்கூடும். அப்படிப்பட்டவனை உய்யவிடாது சங்காரம்பண்ணுவதே புத்தி.

சூதுவாதன்—இளவரசே! சத்துருவென்று கண்டவனை அழித்துவிடுவதே முறை. நாபதியென்று, நஞ்சு கொல்லாதுவிடுமா? அல்லது புரவலனென்று, புலிகொல்லாது விடுமா? அவனைச் சங்கரிக்கவே வழிபார்க்கவேண்டும் வேந்தே.

மந்திரசூரி—அவ்வாலிபன் மெத்தப் பெலசாலியென்று கேள்விப்பட்டேன்; இரகசியமாய் இரண்டொருவர் அவனைக் கொல்ல முடியாதே! என்னசெய்யலாம்.

சூதுவாதன்—அண்ணலே! ஏனிதற்கு மண்டையை உடைத்துக்கொள்வான். இலேசில் கொல்லக்கூடிய யாரையாவது கொண்டு அவ்வாலிபன் போரும்பாதையிற் போட்டுவிடவேண்டும். அவன் அப்பிரேதத்தைக் கிட்டிச் சேருஞ்சமயம் அவனை அம்மனிதனைக்கொன்றெனப் பிடித்துப்போய் அரசரிடம் பிராதுசெய்யவேண்டும் அப்போது தம்பியாண்டான்பாடு முடிவாகும்.

மந்திரசூரி—ஆ! மதியூகி!! நினைக்கப்படக்கூட உனக்குண்டாகுஞ் சமயோசிதமான யோசனைகளைப் பார்க்க

மகா அதிசயமாயிருக்கின்றது. உம்மை யான் மந்திரி பாய்க்கொள்ள என்ன தவந்தான் செய்தேனோ! நல்ல தும் மித்திரா! உமது ஆலோசனைப்படியே செய்து அந்தத் தட்டாரவாலிபனைச் சீக்கிரம் எமபுர மனுப்பிவிடுவீ ராக.

சூதுவாதன்—“இந்த அற்பகருமத்தைச் சிலதினங்க ளுள் எளிதில் நிறைவாக்கிவிடுகின்றேன் வேந்தனே” யென்று தந்திரசூரியை நமஸ்கரித்துச் சென்றான்.

திருஞானதீபன் இராப்பகலாய் வேலைசெய்து அதி பிரயாசையுடன் இராசகிரீடத்தைச் செய்துமுடித்தபின் வெகு கவனமாய் அதை உற்றுநோக்கவே அவனுக்கு ஆனந்தமுண்டானது அதி திறமையுடன் செய்த பொன் முடியும் அதன் கொத்துவேலைகளும் நகாசுபண்ணி மெ ருகிடப்பட்டு ஒளிர்வதையும், வரிசைவரிசையாய்ப் பதிக் கப்பெற்று முடிக்கு அதிகிறப்பைப் பெறுவிக்கும் சூரி யர் சந்திரர்போன்ற மாகதம், மாணிக்கம், வைரீரியம், கோமேதகம், புருடராகம், நீலம், பவளம், முத்து, வயிர மாதிய நவரத்தினங்கள் பளிர் பளிர்ரெனச் சொலிப்பதை யுங் கண்டு ஆனந்தப் பிரமைகொண்டு, “ஆ! எனது அருமையான கைவேலையே! நீ எவ்வளவு அலங்காரமா யிருக்கின்றாய்! ஓ! எனது சிநேகிதனாகிய தந்திரசூரியின் ஒப்பற்ற அலங்காரமே! இந்த ஆகாயவிரிவைப் பிரகா சிக்கின்ற கோடாகோடி சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியன்தானும் உன்னைக்கண்டால் ஈடுபடாதிருப்பானா? புதிய அரசரின் கிரகிலே நின்று துலங்கப் பேறுபெற்ற சோதியிருவே! நீயடையும் மகிமையை யான் எவ்வாறு எடுத்துரைப்பேன்! உன்சோபனத்தைக்கண்டு யார்தான் பிரமைகொள்ளாதிருப்பார் அல்லது உன் தரிசனத் தைக்கண்டு யார்தான் சிரம்பணியாதிருப்பார்” என்று இவ்வாறாய்ப் பலவிதமான ஆனந்த வசனங்களையுரைத்த பின், அந்த அரியபெரிய திரவியத்தை வைப்பதற்கென்று

செய்திருந்த ஓர் நவீனமான பெட்டியுள் அதைவைத்து மூடி அரசனிடம் கொண்டுசென்றான்.

அரசனையணுகியதும் அவனை நமஸ்கரித்து மன்னவ !
 “இதோ தங்கள் அரும்பு தல்வன் அணிதற்கேற்ற அணி முடியென்று முடியைப் பெட்டியுடன் அரசன்முன்னிருந்த மேசைமேல் வைத்தான். அரசன் பெட்டியைத் திறந்து அதனுள்ளிருந்த சோதியுருவைப் பாராது புன்னகையுடன் சற்றுநேரம் பெட்டியை உற்றுநோக்கித் தன்னுள்ளே சொல்வான் : “ஏனிந்தப் பெட்டிக்கு இவ்வளவு விசித்திரமான வேலைப்பாடுகள். இவ்வளவு நூதனமான ஓர் பெட்டியை யான் இதுகாறும் கண்டிலேன். இதனுள்ளிருக்கும் பொருளுக்குத் தக்கதாயல்லவா பெட்டியிருக்கவேண்டியது. இராசமுடி இந்தப் பெட்டியினுள்ளிருக்கவும் பேறுபெறுமா ! யான் அணிந்திருக்கும் கிரீடத்தை உலகிலுள்ள மற்றும் இராசாக்கள் வியந்து போற்றுகின்றார்களே, இவ்வாலன் என் கிரீடத்திலும் திறமாகத்தான் செய்திருப்பானென்றாலும், எவ்வளவு தூரந்தான் திறமாய்ச் செய்திருத்தல்கூடும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு பெட்டியைத் திறந்தான். முடியானது, அரசன் மனதுட் சொன்னவற்றை யெல்லாம் கேட்டு என்னை உண்டுபண்ணிய கர்த்தாவை இவ்வரசன் பகிடிபண்ணலாமாவென்று ஆத்திரகோபங்கொண்டதுபோல்தன் பிரகாசக்கதிர்களால் அரசன் முகத்தைத் தாக்கிற்று. சடிதியில்தாக்கிய பிரகாசத்தால் அரசன் கண்களைச் சற்றுநேரம் மூடிக்கொண்டிருந்தான். பின்பு வெகு பிரமிப்புடன் அவ்வதிசய உருவை உற்று நோக்கினான். பளபளென்று சொலிக்கின்ற முடியானது அங்குமிங்கும் நடமாடுவதுபோலும், வரிசைவரிசையாய் முடியில்நின்று எறிக்கின்ற நவரத்தினங்கள் சற்று அசைந்துகொண்டு நிற்பனபோலும் தோற்றின. அரசன் காட்சிகாண்பவன் போல் சற்றுநேரம் பிரமையுற்றிருந்தபின் ஆனந்தத்

துடன் சொல்வான். ஆ! கா! இப்பொன்மகுடம் என் கண்களைப் பறிக்கின்றதே! யான் பிறந்து வளர்ந்து எத்தனையோ சித்திரவித்தைகளிற் பேர்போன நிபுணராய் செய்யப்பெற்ற திட்பதுட்பமான சித்திரவேலைகளைக்கண்டேன். அவ்வேலைக்கும் இந்த அதிசயத்துக்குரிய வேலைக்கும் எவ்வளவோ மகா பாரதூர வித்தியாசமிருக்கின்றது. இந்த விசித்திரமகுடம் மற்றும் சித்திர வல்லுனர்களின் வேலைகளைப்பார்த்து நகைத்துக் கேலிபண்ணுமாப்போலிருக்கின்றதே! என்று அகமலர்ச்சியுடன் வாலிபனைப்பார்த்து தர்மசகாயா! உனக்கென்னவேண்டும் பயப்படாது கேட்பாயாகவென்றான்.

திருஞானதீபன்—கொற்றவனே! நீங்கள் முந்தந்த பணத்தொகையை இம் மகுடத்திற்குச்சென்ற பொன்னிற்கும், இரத்தினக் கற்களுக்கும், முத்துக்களுக்கும், வேறும் அருமையான பொருட்களுக்கும் சரிக்கட்டிப்போட்டேன். உமது புத்திரனின் ஞாபகத்திற்காய்க் கூலியை விட்டுவிட மனதாயிருக்கின்றேன்; தயவுசெய்து இந்த ஒரு உதவியைமாத்திரஞ் செய்தால் எனக்குப் பேரானந்தம்.

அரசன்—“சரி, உனது விருப்பத்திற்குத் தடைசெய்யேன் (என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓர் முத்துமாலையை எடுத்து) ஆனால், நானுனக்கு இந்த முத்துமாலையைத் தருகின்றேன், சந்தோஷமாயேற்றுக்கொள்” என்று அம்முத்துமாலையை வாலிபனிடங்கொடுத்தான்.

திருஞானதீபன் சந்தோஷத்துடன் முத்துமாலையைவாங்கி அரசனை நமஸ்கரித்துத் திரும்பினான்.

சூதுவாதன், திருஞானதீபனைச் சதிமானமாகக் கொல்லும் நோக்கமாய்த் தந்திரஞ்சூரியுடன் ஆலோசனை பண்ணியபின், நிச்சயமாய்த் திருஞானதீபனை அகப்படுத்தலாமென்று தெரிந்த ஓர்நாள் தந்திரஞ்சூரியின் வேலை

காரநுள் நம்பிக்கையான இருவரை அழைத்து, அவர்களுக்குத் தனது சதிமானத்தை வெளிவிட்டு திருஞானதீபன் வழமையாய்ப் பயணஞ் செய்யும் மார்க்கமாக அழைத்துச்சென்றான்.

நாளாந்தக் கூலிவேலையால் தனது மனைவியையும் இருபெண்குழந்தைகளையும் தாபரித்துவந்த ஓர் எனிய மனிதன், தனது மனைவி சாகிறதறுவாயிலிருப்பதைக் கண்டு ஓர் வயித்தியனை அழைத்துவரும்படி தீவிரமாய் நடந்து அப்பாதகரை எதிர்கொண்டுசென்றான். சூதுவாதன் வேலைகாரரைநோக்கித் தோழமாரே! தனிப்பட்ட ஓர் மனிதன் வருகிறான். அவனைச் சரிக்கட்டுவோம். வாரங்களுள் கீழ்க்குரலாய்ச் சொன்னபின் அப்பாவி மனிதனையணுகிச் சிநேகிதா! சிநேகிதா! ஓர் இரகசியமென்று கிட்ட அழைத்து மூன்று பாதகரும் கொடும் புலிகள்போல் அவன்மேற் பாய்ந்துவிழுந்து, துடிக்கப்பதைக்கத் தொண்டையை நெரித்துக் கொன்றார்கள். பின்பு அப்பிரேதத்தை ஒர்பக்கமாய் மறைத்துவைத்து திருஞானதீபனின் வருகையை எதிர்பார்த்து நின்றார்கள்.

திருஞானதீபன் வழமைப்பிரகாரம் சத்தியவாசர் மாளிகையினின்று அக்கொலைபாதகம் நடந்தமார்க்கமாய் வருவதைக்கண்ட பாதகர் பிரேதத்தை வழியோரமாய்க் கொண்டுவந்துபோட்டு ஓர் மறைவில் பதுங்கி நின்றார்கள் திருஞானதீபன் பிரேதத்தையண்டினதும் அதை உற்றுநோக்கினான். அவனுடைய நெஞ்சந்துடிக்க அங்கம் பதறியது. ஐயையோ! இதென்ன பரிதாபகாட்சியென்று சொல்லி அம்மனிதன் யாரென்றறிய அவன் முகத்தை உற்றுநோக்கினான். அவவேளை பதுங்கிநின்ற பாதகர்கள் ஓடிவந்து திருஞானதீபனைப்பிடித்து அடே துரோகி அற்பமும் இரக்கமில்லாத கொடும்புளியே! ஏனிந்த ஏழையைக் கொலைசெய்தாயென்று வினாவினார்கள்.

திருஞானதீபன்—ஐயோ சிநேகிதரே! இப்பாதகத்தை யான் செய்யவில்லை. எந்தச் சண்டாளர்தான் இவ்வாறு செய்தார்களோ அறிகிலேன்.

குதுவாதன்—அடேபாவி! நீ கொலைசெய்ததை எங்கள் கண்களாலே கண்டோமே! இந்தப் பாரிய உலகைச் சிறு உலைமூடியால் மூட எத்தனிக்கின்றாயா? நீதிஸ்தலத்துக்குச் சீக்கிரமாய் நடந்துவாடா.

திருஞானதீபன்—நண்பரே யாரையாவது கொலை செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்தைமுதலாய் யான் கனவிலும் நினைத்திலேன். எந்தப் பாதகர்தான் இக்கொடுமையைச் செய்தார்களோ அறிகிலேன்

குதுவாதன்—“அடேபாவி! திரும்பத் திரும்பப் பொய்சொல்லாதே; மாசாலங்களைவிட்டு நீதிஸ்தலத்துக்கு நடவடா நட. பெரிய கொலைபாதகஞ் செய்த நீயா பொய்சொல்ல அஞ்சுவாய்” என்று பலோற்காமாய் இராசகுமாரனைப் பிடித்துப் பின்கட்டுமுறையாய்க் கட்டியபின் இருவேலைகாரரையும்நோக்கி, “இவனை அரசரிடங்கொண்டுபோய் நடந்த செய்தியைச் சொல்லுங்கள்; நானிதோ வருகின்றே”னென்று அவர்களையனுப்பிவிட்டான். வேலைகாரரிருவரும் திருஞான தீபனை அரசனின் சமூகத்திலே கொண்டுபோய் விட்டார்கள். இராசன் திருஞானதீபனின் கோலத்தைக்கண்டு பிரமை கொண்டான்.

வேலைகாரர்—மகாராசாவே! பட்டினத்தின் ஐந்தாங்குறுக்குத்தெருவில் ஏதோ பெரும் அபாயகரமான கூக்குரலைக்கேட்டு வெவ்வேறு திசைகளில் நின்ற நாங்கள் ஆத்தரப்பட்டு அவ்விடத்திற்கு ஓடிப்போனோம். அவ்விடத்தைக் கிட்டிச்சேரும் வேளையில் இப்பாதகன் ஓர்பாவிமனிதனின் தொண்டையை நெரித்துக் கொல்வதைக்கண்டோம். சொற்பம் பிந்திப்போனோம்; அல்லது அப்பாவிமனிதன் தப்பியிருப்பான்.

அரசன்—ஆ! ஆ!! துரோகமே!!! ஆபாவி!!! உனக்கு இரக்கமில்லையா! இரக்கந்தானில்லாவிடினுங் கடவுள்பயமேனுமில்லையா?

திருஞானதீபன்—இராசபூபதி! யான்போகும்வழியில் யாரோ ஒருவர் பிரேதமாய்க் கிடப்பதைக்கண்டு அதன் காரணத்தை யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவ்வேளை இவர்கள்வந்து, நான்தான் கொலைசெய்தேனெனச்சொல்லி என்னை அநியாயமாய் இங்கு இழுத்துவந்தார்கள். நான் அந்தக் கொலைபாதகத்தை ஒர்போதும் புரிந்திலேன்.

வேலைகாரர்—ஆ! ஆ!! படுபொய், இப்பொய்யன் கொலைசெய்ததை எங்கள் கண்களாற் சண்டோமே! இன்னும், கெருவாற்போன பட்டத்துக்குமாரனின் பிரதான உத்தியோகஸ்தராகிய சூதுவாதரும் கண்டார். அவரும் சற்றுவேளையால் இங்குவருவார் என்றவுடன் சூதுவாதன்வந்தான். சூதுவாதன் வருவதைக்கண்ட ஒரு வேலைகாரன் இதோ வந்துவிட்டாரென்றான்.

சூதுவாதன்—இராச மண்டலேஸ்வர! நமஸ்காரம். யான் இளவரசரின் மாளிகைக்குப் போகும் வேளையில் இப்பாதகன் ஓர் பாவிமனிதனைக் கொல்வதைக் கண்டேன். நான் சத்தம்போட்டுக்கொண்டு கிட்ட ஓடும் வேளை இவ்விருபேரும் ஓடிவந்தார்கள். நாங்கள் மூவரும் கிட்டிச்சேருமுன் இவன் அம்மனிதனைக் கொன்று போட்டான்.

அரசன்—திருஞானதீபனைப்பார்த்து என்ன! இந்த இருவேலைகாரரும் பொய்சொல்லியிருந்தாலும், எனது பட்டத்துக்குமாரனின் பிரதான உத்தியோகஸ்தராகிய சூதுவாதரும் பொய்சொல்வாரா? இவரும் ஈன இரக்கமில்லாதவரா? கடவுள்பயமில்லாதவரா? நீ செய்த கொலைபாதகத்தை மூன்றுசாட்சிகள் கண்டார்களே! இந்தப் பெரிய கொலைபாதகத்தைச் செய்த நீ பொய்சொல்லவா

பின்னிடுவாய். அமாவாசை இருட்டை உச்சிப்பகலென்று காட்டவும், கடுநெருப்பை வெண்பனிக்கட்டியிலுங்குளிரென்று காட்டவும் துணிகின்றாயா! நீ இப்பாதகத்தைச் செய்ததையிட்டு எனக்கு அதிக மனவிசனம். என்ன செய்வேன்; நீதி நடைபெறவேண்டும் என்று சொல்லிப் புதிதாகச் சேவுகவேலையில் சேர்ந்திருந்த அருள் நேசவாசனையும் மனோகாசீலனையும் அழைத்து, திருஞான தீபனை நடுமுற்றவெளியிற் கொண்டுபோய் யாவருக்கும் ஓர் படிப்பனையாயிருக்கத்தக்கதாக அன்று நான்குமணிக்கு சிரச்சேதஞ் செய்யவேண்டுமென்று கற்பித்தான். சேவுகர் திருஞானதீபனைக் கொலைக்களங்கொண்டுசென்றார்கள்.

—:~:—

பயங்கரமான தேவதண்டனை

சூதுவாதன் தந்திரசூரியின் மாளிகைக்குப் போக முன் திருஞானதீபனின் மாணத்தீர்ப்பைத் தந்திரசூரி அறிந்து ஆனந்தமுற்று “அ! கா!! இனி அஞ்சவேண்டியதில்லை; சத்துருவைக் கொலைக்களத்துக்குக் கொண்டு போகின்றார்கள்” என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயம் சூதுவாதன் வந்தான். உடனே எழுந்து அவனுக்குக் கைகுலுக்கி, “ஓ! பராக்கிரம சிங்கேரே! சீக்கிரம் நீரொனக்கு மந்திரியாவீர். ஓர் சின்னிவிரலால் இவ்விராச்சியத்தை ஆட்டிவிடுகிறேன் பாரும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு மேசையின்மேலிருந்த கைமணியைக் கிலுக்கினான். உடனே முதலாம் கோக்கியும் இரண்டாம் கோக்கியும் நீயோ நானே முந்துகிறதென்ற தன்மையாய் ஓடிவந்தார்கள். தந்திரசூரி குடிவகைகள் கொண்டு வரும்படிசொல்ல இருவரும்போய் ஒருவன் விஸ்கிப் போத்தலையும் மற்றவன் இருபாத்திரங்களையும் கொண்

டுவந்து மேசைமேல்வைத்தார்கள். தந்திரசூரியும் சூது வாதனும் விஸ்கியைக் குடித்து வெறித்து மகிழ்ந்திருக்கும்வேளை சமீதியில் பயங்காசத்தமாய்ப் பூமிபிளந்து தந்திரசூரியை விழுங்கிற்று. நாகாலியிலிருந்த சூதுவாதன் பயத்தினால் தரையில்விழுந்தான். இரண்டாங்கோக்கியும் திடுக்குற்று மல்லாக்காய்விழுந்தான். முதலாங்கோக்கி பயத்தால் வெளியிலோடி அரசனிடஞ்சென்றான். பூமிக்குட்போன தந்திரசூரி ஐயோ! ஐயோ!! ஐயோ!!! என்று கதறுஞ்சத்தங் கேட்கப்பட்டது. சற்று நேரத்தால் கன்னங்கரேலெனக் கறுத்த பயங்காத்திற்சூரிய ஜர்பூதம் பூமிப்பிளவால் வெளியேவந்து சூதுவாதனை வெறுப்புடன் விறைக்கப்பார்த்துப் பல்லை நெறுமிக்கொண்டு “அடேசண்டாளா! உனது துர்ப்புத்தியாற்றானே எனக்கு இந்தமோசம் வந்தது. ஓ! ஓ!! ஓ!!!” என்று குளறிற்று. சூதுவாதனுக்குப் பயத்தால் விழிபிதுங்கி வெளிப்படுவதுபோல்தோன்ற மயிர்கூச்செறிய நடுங்கிக்கொண்டு அந்தக்கேர உருவைப்பார்த்து ஐயோ பயங்கரமாயிருக்கின்றதே! நீ யாரென்று குளறினான். பயங்கரவுரு அவனுக்கு இன்னும் அதிக பயங்கரத்தை வருவித்துக் கதறிக்கொண்டு “நானூரா! நானூரா!! ஆபாவி நானூரா!!! நான்தான் இராசகுமாரர் இருவருக்கும் மோசஞ்செய்த தந்திரசூரி. பட்டத்துக்குமாரனைக் கொலைக்களத்துக்குக் கொண்டுபோகின்றார்கள். ஐயோ! தேவசாபம் என் தலைமேல் விழ்ந்ததே! பாவி! நீயும் நெடுக என்னுடனிருக்கவேண்டும் வா! வா!” என்று சொல்லி அவனை எட்டிப் பிடித்தது.

சூதுவாதன்—வேர்க்கக் களைக்கப் பதறிக்கொண்டு ஐயோ! ஐயோ! என்னை விடு விடு என்று குளறினான்.

பயங்கரவுரு—ஷ்டமாட்டேன் ஐயோ! வா!! வா!!

சூதுவாதன்—ஐயோ! ஐயோ! என்னை விடு. எரிகிறேன்! எரிகிறேன்!!

பயங்கரவுரு—“ஓ! நான் எவ்வளவோ கரோமாயெரி கிறேன்; என்னைப்போல் நீயும் நித்தியமாய் வேகவே வேகவேண்டும்” என்று அவன்மேற்பாய்ந்து அவன்மூக்கைத்தனதுபற்களாற் கடித்துப்பிடித்திழுத்துக்கொண்டு பூமிப் பிளப்புள் விழவே பூமி பழையபடி மூடிக்கொண்டது.

இச்சம்பவங்களைப் பார்த்துக்கொண்டுகிடந்த இரண்டாங்கோக்கி பயத்தால்நடுங்கி நடக்கச்சக்தியற்று வெகுநேரமாக ஒரேகிடையாய்க் கிடந்தான்.

அரண்மனைசென்ற முதலாங்கோக்கி அரசனையண்டியதும் ஒன்றுஞ்சொல்ல நாவெழாதவனாய்த் தரையிலே விழுந்தான்.

அரசன்—அதிசயத்துடன் அவனைப்பார்த்து “இது என்ன! உனக்குவந்த விபத்தென்ன”வென்றுவினாவினான்

1-ம்கோக்கி—ஐயா! நடந்ததைச்சொல்ல நாவழங்கு தில்லையே!

அரசன்—பயப்படாதே, நடந்ததைச்சொல்வாய்.

1-ம்கோக்கி—ஐயோ! அரசே! இளவரசரைப் பூமி பிளந்து விழுங்கிவிட்டது.

அரசன்—திடுக்குற்று ஐயோ! இதென்ன நிகர்தானா?

1-ம்கோக்கி—“ஆம் நிகர்தான் வேந்தனே”யென்று சொல்லி அழுதான்.

அரசன்—“ஐயையே மகனே” என்று சொன்னவுடன் அறிவுசொர்ந்து இருந்த நாற்காலியிற்றானே சரிந்தான். அரசன்பக்கமாயிருந்து இப்பயங்கரத்துக்குரிய துயரசெய்திபைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த இராணியானவள் தரையிலேவிழுந்து புரண்டு அழுதுகொண்டிருந்தாள். அரசனுக்கு நல்லறிவுண்டாக பெருமூச்சுவிட்டு “எந்தேவனே என்பேரீவிரக்கமாயிரு” மென்றுசொல்லி இரண்டாம்முறையும் மூர்ச்சையானான். மீண்டும் அறிவுதெளிய ஆண்டவரே நீரென்னை இவ்விதந் தண்டிப்ப

பதன் காரணம் யாதோ? என் தேவனே! என்பாவங்களைப் பொறும். ஆ! பட்டாபிஷேகம் நானையத்தினமல்லவா! மின்னொது முழுங்காது இடிவிழுந்ததென்று சரியாய் இதைத்தானே சொல்லவேண்டும்” என்று புலம்பும்வேளை முன் கொலைசெய்யப்பட்ட ஏழைமனிதனின் சிநேகிதனாகிய ஓர் தோட்டக்காரன் அரசனின் பாதத்தில் வந்து வீழ்ந்தான். அழுதுகொண்டிருந்த இராணி துயரத்துடனெழுந்து ஆசனத்தமர்ந்தாள்.

தோட்டக்காரன் அரசனைநோக்கி, சுவாமி! “எனது சிநேகிதனைப் பட்டத்துக்குமாருடைய பிரதான உத்தியோகஸ்தராகிய சூதுவாதரும் இரு வேலைகாரருமாக அடித்துவிழுத்திக் கொலைசெய்தார்கள். இதைக்கண்ட நானும் வேறு மூவரும் எங்கையுங் கொல்வார்களோவென்றுபயந்து ஒளித்திருந்து எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். அந்தமாசற்ற தர்மசகாயனைக் கொல்லுவது மகா அநியாயம்” என்றான்.

அரசன்—“இதென்ன அநியாயம்” என்று சொல்லித் திருஞானதீபனைக் கொல்லாது கூட்டிவரும்படி. விரைந்து ஓர் கடிதம்வரைந்து அதையொரு தூதுவன்மூலமாகக் காதகருக்கனுப்பினான். பின்பு சூதுவாதனையும் கொலைசெய்த மற்றிரு வேலைகாரரையும் பிடித்துவரும்படி சில யுத்தவீரரையனுப்பினான்.

புறப்பட்ட யுத்தவீரரிலொருவன் மற்றவீரரைநோக்கிச் சொல்வான்: தோழமாரே! “நாங்கள் தேடிச்செல்லும் பாதகர் மூவரும் அம்மாசற்ற வாலிபனைக் கொலை செய்யுமிடத்திற்குளே போய்நிற்பார்களென நினைக்கின்றேன் வாருங்கள் தாமதியாது” என்றுசொல்ல மற்றவர்களும் தற்கிணங்கிக் கொலைக்களத்தைநோக்கிச் சென்றார்கள். போகும்வழியில் சூதுவாதனைக் காணவில்லை மற்றிரு வேலைகாரரும் ஓர் மரத்தடியில் உட்கார்ந்து குசுகுசென்று ஏதோ இரகசியம் பேசுவதைக்கண்டு அவர்

களைப் பிடித்துப்போய் அரசன்முன் நிறுத்தினார்கள், அரசன் சூதுவாதன் என்கேயென்று கேட்க. அவரைச் சீக்கிரம் அழைத்துவருகின்றோமென்று இருபோர்ச்சேவுகர் சென்றார்கள்.

அரசன் தன்முன்னிற்கும் இரு கொலைபாதகரையும் பார்த்து, “வஞ்சகம் நிறைந்த பாவிசனே! உங்களால் அந்த மாசற்ற வாலிபனைக் கொலைக்குத்தீர்ப்பிட்டேனே! இவ்வித அநியாயஞ் செய்யலாமா” என்று வினாவ, ஒரு வேலைகாரன்: “ஐயோ! கடவுளே! இவ்விதமான துரோகத்தையும் நாங்கள் செய்வோமா” என்று தலையிற் கையை வைத்தான்.

அரசன்—ஆ பாவிசனே! கருமத்தை யானறிவேன் இன்னும் சாட்சிக்காரரிருக்கின்றார்கள்.

தாங்கள் கொலைசெய்ததை இராசன் பூரணமாயறிந்து விட்டாரென்று நினைத்த மற்றவேலைகாரன் இராசன் பாதங்களில்விழுந்து ஐயோ வேந்தனே! பட்டத்துக்குமாரன்தான், தமது உத்தியோகஸ்தராகிய சூதுவாதர்மூலமாய் இம்மனிதனைக்கொல்ல என்களுக்கறிவித்தார்; அவர் கற்பியாவிடின் அப்பாதகத்தையுஞ் செய்யத் துணிவோமா? சூதுவாதரும் சேர்ந்துதான் அம்மனிதனைக் கொன்றார்.

அரசன்—ஆ! ஆ!! பதினான்குவயசுமட்டும் ஓர் சம்மனசுபோல் சீவித்தவன் சன்னஞ் சன்னமாய்ப் பத்தியையும் ஒழுக்கத்தையும் விட்டு நடந்து பழகியதனால்லவா பெரும் பாதகத்தையுஞ்செய்து கடைசியில் கடுமான தேவசாபத்துக்குமுள்ளானான். சேவுகரே இக்கொலைபாதகரை சிறையில்டைத்துவையுங்கள்; பின்பு அவர்களை என்னசெய்யவேண்டுமென்றுசொல்வேனென்க, போர்ச்சேவுகர் அவர்களைச் சிறைக்கூடங்கொண்டுசென்றார்கள். இராணி நடந்த சம்பவங்களையெல்லாங் கேட்டு, ஆழ்ந்த துக்கசாகரத்திலமிழ்ந்தியிருந்தாள்.

அரசன் துயரத்துடன், ஐயோசண்டான மகனே! உன்னால் என் கீர்த்தி கெட்டதோ. ஆ! பஞ்சமாபாத சமே உருவாகிய பாலகனுந்தனை ஏன்பயின்றேன்! உனக்குப்பதிலாய் ஓர் குரங்கினைப் பயின்றிருந்தால் இவ்வளவு மானபங்கம் வந்திராதேயென்று பலனிதமாய்ப் புலம்பினான். இராணி அரசன் சொன்னவார்த்தைகளைக் கேட்டு வாயெடுக்க இயலாதவளாய் அழுதுகொண்டு இருந்தாள்.

—:~:—

ஆனந்தக்கண்ணீர்

அருள்நேசவாசனும் மனோகாசீலனும் திருஞானதீபனை நடுமுற்றவெளியிற் கொண்டுபோய் யாவருங்காணக்கூடியனிதமாய் ஓர் உயர்ந்த மேடையின்மேலேற்றினார்கள். முற்றவெளியிற் சனக்கூட்டம் அதிகமாயிருந்தபடியால் கொலைக்களத்துக்குக்கிட்டச் சனங்கள் வராதபடி அனேகங் காவல்வீரர் துப்பாக்கிகளோடும் வாள் களோடும் சற்றுத்தூரத்தில் அணிவகுத்துநின்றார்கள்.

திருஞானதீபன்—சேஷகரைநோக்கி, “தம்பிமாரே தயவுசெய்து செபஞ்செய்யச் சற்றுநேரம் தரவேண்டும்” என்று கேட்டான்.

அருள்நேசவாசன்—“கால்மணித்தியாலம் இருக்கின்றது, அதற்குட் செய்யவேண்டியதைச் செய்துமுடி” யென்றான்.

திருஞானதீபன்—பெருமூச்சுவிட்டு “ஆ! எனது தம்பி அழகாபுரத்தின் நதியிலமிழ்ந்தயிறந்தானும். அவனுடைய பிரிய கிணிகிதனும் அவனுடன் பாலோகஞ் சென்றானும். பாவிதான் உயிருடனிருந்தென்ன! நானும் என் ஆத்தமத்தைப் படைத்தோன்கையிலொப்படைத்து அவ்விருவருடனும் போய்ச் சேருவேன்” என்றபின்

தந்தை தன்னை அழகாபுரமனுப்பும்போது அரியபெரிய திரவியமென மதித்துக்கொடுத்த இரத்தினச் செபமாலையை எடுத்துச் செபித்தான். சேஷகரிருவரும் குற்றவாளியின் பேச்சையுங் கிரிகைகளையும் அவதானித்தபின் ஸ்தம்பித்துநின்றார்கள். சற்றுவேளையால் மனோகாசீலன் தோழா ஒரு இரகசியமென்று அருள்ளேசவாசனின் காதத்தைப்பிடித்துத் தனியே கூட்டிப்போய்த் திருஞான தீபனைக்காட்டிச்சொல்வான்;—“இவருடைய பேச்சுகளுங்கிரியைகளுமென்ன! இவர் எங்கனிருவரையும் நினைத்துப் புலம்புமாப்போலிருக்கின்றதே! மேலும் உமது தந்தை பட்டத்துக்குமாரனுக்குத் தமது இராசமுத்திரை பதித்த இரத்தினச்செபமாலையொன்று கொடுத்தாராம். சிலகாலத்தின்பின் அச்செபமலை எங்கேயென்று உமது தமையனரை அவர்கேட்டபோது, செபமலை துண்டு துண்டாக அறுந்துபோனதினாலும் சிலமணிகள் காணாதுபோனதினாலும் அதையருக்கி நகையாக்கினேனென்று சொன்னாராம். அப்படியிருக்க இதோ இவர் இராசமுத்திரை பதித்த அதே செபமாலையை வைத்திருப்பது எப்படி?” என்றுன்.

அருள்ளேசவாசன்—“நேசா! எனது மனமும் பதறுகின்றது. பார்க்குமளவில் எனது தமையனர்போற்றான் காணப்படுகின்றார். தந்தையின்சாயலும் இவர் வதனத்தில் நோன்றுகின்றதே. இன்னும், அகத்தினமுக முகத்தில் தெரியுமல்லவா! இவர் போக்குவாக்கு, பண்ணிய செபம் இவற்றைப் பார்க்குமளவில் இவர் கொலைபாதகனாயிருத்தல் கூடாதகாரியம். இவர் யாரென்றறிவோ” மென்றுசொல்லி மனோகாசீலனுடன் குற்றவாளியின்கிட்டப்போனான்.

மனோகாசீலன்—ஐயா! நீர் யாரென்று எங்களுக்கு வெளிப்படுத்தவேண்டும். அவ்லது எங்களை ஆழ்ந்த துக்கசாகரத்தில் அமிழ்த்திவிட்டே நீர் பரலோகபிராப்தி

யடைவீர். ஆகையால் உமது தந்தையின் பெயரைமாத்திரம் எங்களுக்குச்சொல்லும் வேறொன்றும் சொல்லவேண்டாம்.

திருஞானதீபன்—ஓர் பேர்வழி அனேகருக்கு இருக்கிறபடியால் என்னை அறியமாட்டீர்கள். என்றாலும், சொல்லுவேன். மித்திரரே! மீண்டும் வெவ்வேறு கேள்விகளைக் கேட்டுக் கடைசியேனையில் என்னை வருத்தாது இருக்குமாறு உங்களைத் தயவாய்க் கேட்கின்றேன். எனது தகப்பனாரின் பெயர் பிரகாசன்.

அருள்நேசவாசன்—ஆத்திரத்துடன், “பெரியவரே தங்கள் வரலாற்றைச் சுருக்கிச் சொல்லாவிடின் சந்தேகத்துடன் நானிரேன் என்னை இதோமாய்க்கிறே” என்று தன்கையிலிருந்த உருவியவாளைத் தன் கழுத்துக்கு நேரே ஒங்கிநின்றான். “நானும்படியே” என்றான் மனோகாசிலனும்.

திருஞானதீபன்—ஐயோ ஆண்டவரே! நான் வாய்திறந்து உள்ளதைச் சொல்லாவிடின் இரு உயிர்கள் அறியாயமாய்ப்போமே. என்னசெய்வேன், எனது வரலாற்றைச் சுருக்கிச் சொல்வேன். மித்திரரே! நான்தான் பிரகாசராசனின் சிரேஷ்டபுத்திரன். ஆண்டவரின் நேசத்திற்காகத் தரித்திராய்ச் சீவிக்கவேண்டுமென்று விரும்பி, என்போற்சாயலான தந்திராகூரித்துரையை என்னிடமாய்வைத்து.....என்றவுடன் அருள்நேசவாசன் தன் கையிலிருந்தவாளைத் தரையிலேவிசி இரு நேத்திரங்களாலும் கண்ணீர் அருவிபோற்பாய அழுதுகொண்டு திருஞானதீபனைக் கட்டிப்பிடித்து “அண்ணு உமது பேச்சுப் போதும் போதும், எனக்குக் கருமம் வெளிக்கின்றது, நான்தான் தந்திராகூரியின் தந்திரத்தால் ஆற்றில் தள்ளப்பட்ட உமது தம்பி. தேவகடாட்சத்தால் உயிர்தப்பினேன். ஐயோ! பாவி நான் உம்மைவெட்ட

வானே ஓங்கினேனே” யென்று அதிகமதிகமாய் அழுது பிரலாபித்தான்.

திருஞானதீபன் — அதி பிரமைகொண்டு அருள்நேச வாசனை இருகாங்களாலுங் கட்டியணைத்து தம்பீ! அழ வேண்டாமென்று சொல்லிக் கண்களில் நீர்ததும்பத் தன் சகோதரனை முத்தமிட்டான்.

அருள்நேசவாசன்—ஆ! நான் அழாமலிருக்கவா! தே டரிய திரவியத்தை! என் பாக்கியத்தை, எனக்கு ஆபத் துவரும்போது துடித்துக் கொதிக்கும் ஒரே இரத்தத் தை! என் ஆருயிரை! அரிய சகோதரத்தை! என் அண்ணனைக்கொல்ல நெஞ்சமில்லாது கைகூசாது வெட்ட வானே யோங்கிய கொடும் பாவியாகிய சகோதரதுரோகி நான், அழாதிருக்கவாவென்று திருஞானதீபன்காவில் வீழ்ந்து தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர்சிந்தி அழுதான்.

திருஞானதீபனுக்கு தன் தம்பிபடும் துயரத்தைச் சகிக்கமுடியவில்லை. அவனிரு நேத்திரங்களிலும் நின்று தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர்சொரிந்தது. இக்காட்சி யைப் பார்த்துநின்ற மனோகரசீலன் என்னசெய்தான்: அவன் சும்மாநின்றானா? தன்னினிய நேசன் படுந் துய ரைக் கண்டதும் அவன்! இருதயம் மெழுகுபோலுருக அவன் நேத்திரங்களிலிருந்து இரு அருவி வீழ்ச்சிகளுந் பத்தியாகி வீழுகொண்டு பெருகத்தொடங்கிற்று. ஆ! சகோதர அன்பும் சிநேகபந்தனமும் எவ்வளவு பெலப் புள்ளவையென்று இங்கே தெளிவாய்த் தெரிகின்றது. இக் கண்ணுராவியான காட்சியை என்னென்று சொல் வேன். இரத்தினக்கற்கள்போல் பூமியில் சொலித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டிய இம்முன்று வாலர்களும், சோ னாவாரிபோற் பெய்யும் மழையையும் வெல்லத்தக்கவித மாய்த் தங்கள் கண்ணீர்களால் தரையில் வெள்ளம் பாய்ந் தொடப்பண்ணுகின்றார்கள். இக்கண்ணீர் மழைநேரத்

தில் இடிமுழக்கம் இல்லையென்று யாராவது நினைக்கக் கூடும்? ஏன் இல்லாதுபோனது! அவர்களுடையசோகம், கண்ணீரோடுமாத்திரம் நில்லாமல் இடிமுழக்கம்போன்ற விம்மல் பொருமலோடும் சேர்ந்துகொண்டது. அருள் நேசவாசன் அழுகிறது திருஞானதீபனுக்குத் துயரத்தை யே கூட்டிக்கொண்டுநின்றது. அருள்நேசவாசனை ஆற்றவேண்டுமென்று நினைத்த திருஞானதீபன் அவனைப்பார்த்து “தம்பீ! நீ அழ நான் சகிக்கமாட்டேன்; உன்கண்ணீரால் என்னிருதயத்தைக் கரைக்காதே! தெய்வச்செயலின்றி ஒன்றுமாகாது; மனமாறியிரு என்று சொல்லி அவனை ஆற்றினான். பின்பு வானத்தை அண்ணாந்துபார்த்து ஆண்டவரே! என் உடன்பிறனியாப்பிறந்துவளர்ந்த இவனை, இன்று எனக்குக்காட்டச் சித்தமானதற்காக உம்மை ஸ்தோத்திரிக்கிறேனென்று வேண்டிக்கொண்டபின் அருள்நேசவாசனைப்பார்த்துத் தம்பீ! யான் அம்மனிதனைக் கொலைசெய்யவில்லை. அக் தந்திரசூரியின் வஞ்சகசூட்சியாற்றான் இவ்வாபத்து எனக்கு வந்திருக்கவேண்டும்” என்றான்.

மனோகாசீலன்—நீர் ஆறுபோற்பாயும் கண்களுடன் திருஞானதீபனைப்பார்த்து, இளவரசே! நான் தான் உமது அரிய சகோதரனின் பிரியநண்பன். அவர் ஆற்றில் தள்ளப்பட்டபின் எனக்கு மோசம்வராதபடி காட்டுக்கு ஒடினேன். பின் நான்குவருடத்தால் உமது உடன்பிறவி உயிரோடிருப்பதைக்கண்டு மகிழ்ந்தேன். இப்போது நீர் இந்தக்கோலமாயிருப்பதைக் கண்டு அதிசயமும் கஸ்தியும் அனுபவிக்கின்றேன்.

திருஞானதீபன்—மனோகாசீலன் தோழிற் பிடித்து அவனைத்தடவி ஐயோதம்பீ! நீயா பிரதம மக்திரியாரின் புதல்வன்? உனது பிராணனைத் தப்பவைத்த சருவேசானுக்கு ஸ்தோத்திரமுண்டாவதாக என்று சொல்லிக் கொண்டு நிற்கும்வேளை, ஓர் தூதுவன் தீவிரமாயோடி

வந்து இராசன் கொடுத்த கடிதத்தை அருள்நேசவாசனிடம் கொடுத்தான். அருள்நேசவாசன் கடிதத்தை வாசித்ததும் சந்தோஷத்துடன் அண்ணா! சந்தோஷமாய் வாரும் தந்தை உம்மீற் குற்றமில்லையென்று அறிவித்திருக்கின்றாரென்றான். மனோகாசிலனுக்கும் ஆனந்தம் உண்டானது. இளவரசே பயப்படாது வாருமென்றான்.

திருஞானதீபன்—தம்பிமாரே! என்னை இன்றொன்று அறிவியாதிருக்கும்படி ஆண்டவர்போல உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். தந்திரசூரித்துரைக்கு நான் கொடுத்த இராச்சியத்தை மீண்டும் எடுத்துக்கொள்ள மாட்டேன்.

மனோகாசீலன்—“இளவரசே! அது இது பேசுவதற்கு இது சமையோசிதமல்ல, ஆண்டவர் சித்தம் நிறைவேறட்டும் வாரும் சீக்கிரமாக” என்று சொல்லி அருள்நேசவாசனுடன் திருஞானதீபனை அழைத்துச் சென்று சோகமிகுதியால் தலையைக் கவிழ்ந்துகொண்டிருந்த அரசன்முன் விட்டான். திருஞானதீபனை யாரென்று அரசனுக்கு அறிவிக்கவேண்டுமென்பதே மனோகாசீலனினுட்கருத்து.

அரசன்—துக்கத்துடன் திருஞானதீபனைப்பார்த்து தம்பீ! “காரியத்தை ஆய்ந்தோய்ந்துபாராது குற்றமில்லாத உன்னைக் கொலைக்குத் தீர்ப்பிட்டேனே, நான் செய்த குற்றத்தை மன்னித்துச் சமாதானமாய்ப் போய்வாரும்” என்றார்.

திருஞானதீபன்—இராசபூபதி! “அறியாமற் செய்தது குற்றமா!! விசனப்படாதீர்க”ளென்றான்.

அரசன் தந்திரசூரியை நினைத்து, “ஐயோ என்கண்மணியே! பாலகா!! இவ்வாஸிபன் செய்த அழகியமுடியை நீ தரிக்க அபாத்திரனா? உன் அவல மாணத்தை நினைக்க நினைக்க, என் நெஞ்சம் பதை பதைக்கின்றதே”

என்று புலம்பினான். இராணியும் அதைநினைத்து விம்மி விம்மி அழுதாள்.

இராசன் சொல்லிப் புலம்பியவற்றைக்கேட்ட திருஞானதீபன் அதிசயித்து, ஐயையோ முடிசூட்டப்பட வேண்டியவர் மரித்தாரா! ஐயோ கிநேகிதா! சந்தோஷமாயும் சமாதானமாயும் அரசாளுவாயென்றல்லவா நம்பியிருந்தேன்; ஐயையோ தேவதிருவுளமுமிப்படியாச் சோவென்றபின் சற்றுநேரம் தனக்குள்ளே யோசிக்கலாயினான்: ஆ! என் தன் நேச தாயாரும் தகப்பனாரும் ஆறாத்துயரத்தில் அமிழ்ந்தியிருக்கின்றார்களே; நான் யாரென்று அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தி அவர்களினது துயரத்தை ஆற்றத்தான்வேண்டும் என்று பெற்றாரையணுகி, என்னைப்பெற்ற அரியதந்தையரே! என் நேசதாயாரே! கவலையைத் தள்ளிவிட்டுச் சந்தோஷிப்பீர்களாக. நான்தான் உங்கள் கிரேஷ்ட புத்திரன். தந்தையே! இதோபாருங்கள் அழகாபுரத்துக்கு யான் போகும்பொழுது நீங்களெனக்கு ஞாபகமாகத் தந்த இரத்தினச் செபமாலை, சீவியகாலம்வரையும் இதைக் காப்பாற்றும்படி சொன்னீர்களே! அப்படியே காப்பாற்றிவருகிறேன். பின்னுமென் நேச தந்தையே! சிறுப்பத்தில் ஓர்நாட் சாயரட்சை இராச நந்தாவனத்திற்குள்ளனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் அங்குற்ற செந்தாமரைத் தடாகத்தின் கரையிலிருந்து, என்னை உங்கள் மார்போடணைத்துக்கொண்டு தேவதாயாரைப்பற்றி நீங்களுட்டிய புத்திமதியும் அந்நேரம் நீங்கள் பெருமூச்சுவிட்டுக் கண்ணீர் சிந்தினதும் இப்போதும் என் ஞாபகத்திலிருக்கின்றது என்றான்.

திருஞானதீபன் சொன்னவற்றைக்கேட்ட அரசன், “ஓ! இதைன்னகாட்குகாண்கிறேனோ அல்லது என்புத்தி மாறிப்போனதோ” என்று பிரமித்தான். இராணி அதிசயத்துடன் திருஞானதீபனை நோக்கினபடியே யிருந்

தாள். வாலிபனின் முகத்தோற்றம் தன் பத்தாவின் முகத்தோற்றத்திற்குப் பின்னபேதமின்றி ஒத்திருப்பதையுங் கண்டுகொண்டாள். அவ்வாலன்மேல் தாய்க்குரிய அன்பால் அவள்மனம் ஈடுபடத்தொடங்கிற்று. என்றாலும், தன்மகனின்றி இறந்தது நிச்சயமென்று எண்ணித்திருநானதீபனை மறந்து துக்கத்துக்குள்ளானாள்.

திருஞானதீபன்—பிரமிப்புடனிருக்கின்ற இராசனை நோக்கி, நேசதந்தையே! “ அப்படி உங்களுக்கேரார் தடுமாற்றமுமில்லை. நல்ல அறிவோடுதானையிருக்கின்றீர்கள் நான்சொல்வது நிசந்தான். இன்னும் கேளுங்கள், நான் சிறுபராயத்தில் விளையாட்டுப்புத்தியால் உருவிய வாளின் கூர்ப்பக்கத்தைக் கையாற் பிடித்தபோது என் கை படுகாயப்பட்டதல்லவா! அந்தக் காயத்தின் தழும்பு இதோபாருங்கள் இன்னும் வலக்கரத்திலிருக்கின்றது ” என்று கையைக் காட்டினாள்.

அரசன் கையைப் பார்த்தவுடன் மெய்யாகவே காட்சிகாண்கிறேனென்று சத்தமாய்ச்சொல்லிப் பாவசமாயினவன்போலிருந்தான். இராணியோ காயத்தின் தழும்பைக் கண்டவுடன், அவ்வாலன் தன்மகன்தான் என்ற நம்பிக்கை அவள்மனத்தில் ஆழமாய்ப் பதிந்தது. ஆனால் மறுபக்கத்தில், எப்படி இவன் என்மகனாயிருத்தல்கூடும். இன்று அவலமாய் மரித்தது உண்மையாகவே அவன்தானெயென்று மீண்டும் மனங்கலங்கினாள்.

பூமிபிளந்து தந்திரஞரியையும் சூதுவாதனையும் விழுங்கியபோது அங்கு வீழ்ந்து தியங்கிக்கிடந்த இரண்டாங்கோக்கியும் சூதுவாதனைத் தேடிச்சென்ற இரு போர்ச்சேவுகர்களும் வந்து அரசனைப் பணிந்துநின்றார்கள். அவ்வேளை இரண்டாங்கோக்கி நடுநடுங்கிக்கொண்டு அரசனைநோக்கி, இராசாதிராசனே! எனக்குப் பயங்கரமுங் களைப்புமாயிருந்தபடியால் நடந்த சம்பவத்தை அறிவிக்க நேரத்தோடு வர இயலவில்லை. உமது பட்டத்துக்

குமாரனையே இன்று கொலைக்குக் தீர்ப்பிட்டுப்போட்டார். இளவரசரின் மாளிகையில் நடந்த சம்பவத்தைச் சரியாய்ச் சொல்லுவேன் கேளுங்கள். இளவரசரென்று மாறுவேடம் பூண்டிருந்த தந்திரசூரியும் அவன்தோழனான சூதுவாதனும் குடித்துவெறித்திருக்கும்போது சடுதியில் பூமிநிலந்து தந்திரசூரியை விழுங்கிற்று. பயத்தினால் என்கால்கள் சோர்வடைந்து ஓடமுடியாது நான் தரையிலே விழும்போது என்கட்டாளி வெளியில் ஓடிப்போய்விட்டான் அவன் போனபின் பூமிக்குட்போனவன் கூன்னங்கரீரென வெளியில்வந்து, தான் இராசகுமாரனல்லவென்றும் தன்பெயர் தந்திரசூரியென்றும், இராசகுமாரன் சூதுவாதனின் சூட்சுமியால் கொலைக்குத் தீர்ப்பிடப்பட்டானென்றுஞ் சொல்லி, சூதுவாதனைச் சபித்து அவனையும் இழுத்துக்கொண்டு பூமிக்குள் விழுந்துவிட்டான்.

அரசன்—ஒன்றும் விளங்கவில்லையே தலை தடுமாற்றமோ என்று தீலையைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். இராசகுமாரனும் மந்திரிகுமாரனும் தந்திரசூரியின் அவலமரணத்தைக் கேட்டுப் பயந்தார்கள். இராணியும் அச்சம்பவத்தால் பயந்தாலும் தன்முன் நிற்கும் வாலன் தன்மகன்தானென்ற பூரண நம்பிக்கை அச்சம்பவத்தால் அவளுக்குண்டானது. தன்மகன் அவல மரணமடைந்தானென்றெண்ணித் துக்கசாகரத்திலிருந்த இராணி மகனை உயிருடன் கண்டவுடன் எவ்விதமான ஆனந்தத்தை அனுபவித்திருப்பாள்! ஆவலுடனெழுந்துபோய்ப் புத்திரனைக் கட்டி முத்தமிட்டுச் சந்தோஷக்கண்ணீர் சொரிந்தாள். திருஞானதீபனும் பதினான்குவருடகாலமாய்க்காணாத தன் நேச தாயாரைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதகண்ணீரோடு ஆவலுடன் முத்தமிட்டான். பின்பு தேவதாயாரைநோக்கி, அழுகையில்! தேற்றரவே! என் அன்புள்ள தேவதாயாரே! என் தந்தைக்கு என்னை வெளிப்படுத்தி

அவர் துயரை ஆற்றாமம்மா என மன்றாடியபின் இராசனைப்பார்த்து, “எனதரியதந்தையே! நீங்கள் என்னிடந்தந்த இரத்தினச் செபமாலையை நன்றாய்ப் பாருங்கள்” என்று சொல்லிப் பரிசுத்தமான செபமாலையை ஆசாரத்துடன் இராசன்காத்தில் வைத்தான். அற்புதச் செபமாலையானது காத்திற்பட்டவுடன் அரசனுக்கு நல்லறிவுண்டானது. சற்றுநேரம் இரத்தினச்செபமாலையை உற்றுநோக்கினான். பின்பு, (அதிசயத்துடன்) “உருக்கிய இரத்தினச்செபமலை எப்படித் திரும்பவும் அற்ப வித்தியாசமுமின்றி, யான் முன்சுண்ட அடையாளங்களுடன் இருத்தல்கூடும். ஆ! மெய்யாகவே நீயே என்புத்திரன், இப்போது நன்றாகக் கண்டுகொண்டேன்” என்று எழுந்துபோய் மகனின் வலக்கரத்தைப்பற்றி வாளத்தமும்பைப்பார்த்தபடியே, “என் கண்மணியே! பாலகா!!” என்றான். பின் மகனின் முகத்தைப்பார்த்து “மெய்யாகவே உன் தந்தையின் சாயல் என்முன் இதோ துலங்குகின்றது” என்று ஆனந்தத்துடன் புதல்வனை இரு கரங்களாலுமணைத்துக் கண்களால் நீர்பெருக முத்தமிட்டான். பின் நெத்திரங்களை மேலேயுயர்த்தி “என் தேவனே! உமது அணைகடந்த இரக்கப்பெருக்கத்தை என்னென்று சொல்வேன்! இரு புத்திரர்களையுமிறக்கக்கொடுத்து புத்திரசோகத்தில் அமிழ்ந்தயிருந்த என்மேற் கிருபாகடாட்சம்வைத்து மூத்தபுத்திரனைத் திரும்பவும் உயிருடன் தந்த என்யேசுபெருமானே! நானும்மை ஆராதிக்கின்றே” எனென்று செபித்து திருஞானதீபனைத் தமதருகில் ஆசனத்தமர்த்தினான்.

நடந்த சம்பவங்களையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற அருள்நேசவாசன் அழுதுகொண்டு அரசன்முன் வந்து வணங்கி, அரியதந்தையே! ஆற்றிலமிழ்ந்தி இறந்ததாக நீங்கள் நினைத்திருந்த உங்களரிய பஞ்சவர்ணக்கிளி நானே. எனதரிய தாயாரே! நானிறந்தேனென்றோநினைத்

திருந்தீர்கள்? நான் தந்திரசூரியின் தந்திரத்தால் ஆற்றில் தள்ளப்பட்டு தேவகடாட்சத்தால் சாகாது தப்பினேன். தந்திரசூரியை எனது அண்ணனென்று நினைத்திருந்த படியாலும், நான் சாகாது தப்பி உடனேதானே இங்கு வந்திருந்தால் அவர் தனது தந்திரச் சகிமானத்தால் என்னைக் கொல்வாரென்று எண்ணியிருந்ததினாலுமே நான்குவருடகாலமாய் இங்குவராது கானகத்தில் வசித்திருந்தேன். என்பெற்றோராகிய உங்களைக் காணவேண்டுமென்ற ஆசைமேலீட்டினாலேயே இவ்விடம்வந்து என் சீவியத்துக்கு ஒருதவியாக இச்சேவுகவேலையில் அமர்ந்தேனென்றான். திருஞானதீபனும் அவன் தனது சகோதரன்தானென்று சாட்சிபுகர்ந்தான்.

இராசனுக்கும் இராணிக்கும் அதிசயத்தின்மேலதிசயமும் ஆனந்தத்தின்மேல் ஆனந்தமும் உண்டானது. இராணி தன் இளையபுதல்வனை ஆவலுடன் கட்டி முத்தமிட்டுத் தன் கண்ணீரால் அவனைக் குளிப்பாட்டினாள். அரசன் “ஆ! இதென்ன அதிசயம்! தேவ இரக்கமே!! ஆ! என் பஞ்சவர்ணக்கிளியே! இங்கேவா! முத்தந்தா! நீயும் இறந்தாயென்றெண்ணி எவ்வளவு துக்கத்தோடிருந்தேன்! ஐயோ அந்தச் சேவுகனுடன் நீயுமா எனக்கு ஊழியம்பண்ணினா” யென்று கண்ணீர்சொரிந்து பாலியனை முத்தமிட்டான்.

இராசனும்பமானது சருவேசுரன் செய்தருளிய பெரிய தயவினால் மனமகிழ்ந்துகொண்டிருக்கும்வேளை இக்காட்சியைப்பார்த்து அதிசயமும் பிரமிப்புங்கொண்டு ஆழ்ந்த தியானத்திலிருந்த ஞானசூரியர் தமது குமாரன் ஆற்றில்மடிந்திறந்ததை நினைந்து மனம்நொந்துகொண்டிருந்தார். மனோகரசிலன் தன்தந்தையின் துயரத்தைக் குறிப்பாலறிந்து துயரப்பட்டு, அவர் அருகிற்சென்று அவரிருந்த நாற்காலியைக் கையாற் பிடித்துக்கொண்டு நின்றான்.

ஞானசூரியர் சினத்துடன் இதென்ன! சேவைசெய்கிறீர், மரியாதையின்றி இப்படிபிற்கலாமாவென்க,

மனோகரசீலன்—நின்றாலென்னவென்று ஆணுவத்துடன் சொன்னான். இவ்வேளை அரசன் கோபத்துடன் மனோகரசீலனைப்பார்த்தான். இராசபுத்திரர்கள் புன்னகை கொண்டார்கள்.

மந்திரியாருக்கு ஆத்திரகோபம் வந்தது. “சரி தள்ளிநில்!! இதோ உன்னை இவ்வுத்தியோகத்தால் நீக்குகின்றேன்” என்றார்.

மனோகரசீலன்—“இந்த நீச உத்தியோகம் எனக்கு வேண்டியதில்லை”யென்று கெர்ச்சிதத்துடன் சொன்னான்.

ஞானசூரியர்—இவ்வளவு கெழுவமாய்ப் பேசுவதுணிர்துவிட்டாயா! நீ வைத்திருக்கும் வானைத் தரையிலேபோடு.

மனோகரசீலன் தாட்டிகத்துடன் வானைத் தரையிலே வீசியெறிந்து “இந்தவாள் எனக்குவேண்டியதில்லை”யென்றான்.

ஞானசூரியர்—சரி தள்ளிநில்.

மனோகரசீலன்—எனது முகத்தை உமது முகத்துடன் அணைத்து எத்தனையோமுறை முத்தமிட்டநீர் இப்போதென்னைத் தள்ளிநில்லென்கலாமா?

ஞானசூரியர்—கோபத்துடன் என்ன! ஓர் நீசன் முகத்தையும் நான் முத்தமிடுவேனா? இப்படி இல்லாததைப்பிரித்தற்றலாமா?

மனோகரசீலன்—கண்களில் நீர்ததும்ப, எனதினிய தந்தையே! உங்கள் பிராணனிலும்பார்க்கப் பெரிதாய் மதித்து, அதி கரிசனையுடனுங் காதலுடனும் பேணிக் காத்துவந்த உங்கள் பகங்கிளிஇறந்ததென்றநினைத்திருந்தீர்கள். தேவகிருபாகடாட்சத்தால் நானுங் காப்பாற்றப்பட்டிருக்க கடைசியில் இந்த நிலைபாடத்தில் வந்துசேர்ந்தேன்.

என்னசெய்வேன்! இனைய இராசகுமாரனைப்போலவே நானும் தந்திரசூரிக்கஞ்சி என்னை இன்னொன்றென்று வெளி விடாதிருந்தேன். தந்தையே! இவ்வளவுகாலமும் உங்களை மனம்ரோகப்பண்ணிய என் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுங்களென்று முழங்காவினிருந்து வேண்டினான்.

ஞானசூரியர் மனோகாசீலனை இப்பொழுதே உற்று நோக்கினார். அவனுடைய முகரூபம் சற்றும் மாறாதிருந்தது. மந்திரியார் ஆனந்தபாஸ்பஞ்சொரிந்து புதல்வனைத் தமதிருகாங்களாலுங்கட்டி ஆலிங்கனஞ்செய்து அவன் இருகன்னங்களையும் மாறிமாறி முத்தமிட்டு “ஆ! என் பாலகா! என் உயிரே! உன்னையிழந்து, உன்பிதாவும் மாதாவும் பட்டதுயரை என்னென்றெடுத்திவைப்பேன்! ஆ! அதற்குத்தக்க மகிழ்ச்சியை இப்போ யேசுபிரான் தந்தார். புத்திரா! தெரியாத்கனமாய் உன் தந்தை உன்னைப் புறக்கணித்துத்தள்ளியதனால் கவலைகொள்ளாதே. இப்போ உனது வரலாற்றை எங்கள் மன்னவருக்கும், இராணியாருக்கும், உனது பிதாவுக்கும், மற்றும் இங்குள்ளோருக்கும் தெரியச்சொல்வாய்” என்றபின் ஓர் சேவுகளை அழைத்து இச்சுபசெய்தியைத் தனது நாயகியிடம் அறிவிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார்.

மனோகாசீலன் தந்தைசொற்கமைந்து சொல்வான் “இராசபூதீ! உமது இனையபுதல்வரையும் என்னையும் அழகாபுரத்துக்குக் கல்னிகற்க அனுப்பியிருந்தீர்களல்லவா? நாங்கள் அழகாபுரம்போனபொழுது அங்கு இளவரசருக்குப் பதிலாய்த் தந்திரசூரியிருந்தான். நாங்கள் அவனை இளவரசரென்றே நினைத்தோம். அவன் தமது இனையபுத்திரனால் தனதாகக்கு மோசம்வருமென்று நினைத்திருக்கவேண்டும்; ஆகையாற்றான், இனைய இராசகுமாரனையும் என்னையும் ஆற்றில் குளிக்கவென்று கூட்டிப்போய் சூதுவாதனைக் கொண்டு இராசகுமாரனை எட்டாத்தண்ணீரில் தள்ளிவித்தான். அதைக்கண்ட நான்

அவர்களைக் கண்டித்துப்பேசினேன். அதனால் அவர்கள் என்னைப் பகைத்தார்கள். அவர்களால் எனக்கு எப்படியாவது மோசம்வருமென்று நினைத்து, தந்தையிடமும் வராது காட்டுப்புறமா யோடினேன். தேவாதீனமாய் ஓர் வேடுவக்கிழவனுடன்வசித்துக் காய்கனிகளையும் வனமிருகங்களின் மாமிசத்தையும் புசித்து உயிர்தப்பினேன், நாலாம்வருடத்தில் ஆற்றில்மாண்டிற்ந்தாரென்று எண்ணப்பட்ட இவ்விராசகுமாரனைக் கண்டு சந்தோஷித்தேன். எங்கள் பெற்றோரைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவல் எங்களை மேற்கொண்டபடியால் இச்சேஷுவகவேலைக்கு வந்தோம். இதுகாலவரையில் தந்திரசூரியைப் பட்டத்துக்குமாறென்றே நினைத்திருந்தபடியால் எங்களை இன்றொன்று வெளிப்படுத்தாதிருந்தோம். இதுவே எங்கள் வரலாற்றின் சுருக்கம். ஆ! சதிகார தந்திரசூரியால் எங்கள் இளவரசரில் குறைவான எண்ணங்கொண்டிருந்தோமே! அவரும் அப்பாதகனைப்போல் இருதய மில்லாதவரா! இளவரசே! தெரியாததனமாய் உம்மில் நாங்கள் கொண்டிருந்த குறைவான எண்ணங்களை மறந்துவிடவேண்டும்.

திருஞானதீபன்—மதிமந்திரி புதல்வா! யான் உங்களில் குறைநினைக்கிறதில்லை. எல்லாம் ஆண்டவர் சித்தப்படியே நடந்தேறின. அவர் எல்லாவற்றையும் நன்மையாக்கினார். அவர்நாமம் என்றும் புகழப்படுவதாக.

அரசன் திருஞானதீபனை நோக்கி “புத்திரா நீ எம்மைவிட்டு நீங்கியதுமுதல் உனக்குற்ற சம்பவங்களை ஒன்றுமொழியாது இப்போது எல்லோருமறிய வெளிப்படுத்தவேண்டு”மென்று சொல்ல, திருஞானதீபன் (கபடில்லாமல்) தான் வெளிப்பட்டுத் தேசாந்திரியாய்த்திரிய விரும்பியதன் நோக்கத்தையும் தனக்குடந்த சம்பவங்களையும் சொல்லத்தொடங்கினான். இது இவ்வாறிருக்க, ஞானசூரியரின் மாளிகையின் சம்பவம் யாதென ஆராய்

வோம். தனதுநாயகன் சூரிய அஸ்தமனமாகியும் வரா திருப்பதைக்கண்ட குணசீலியம்மாள் மனம்பதறி 'ஐயையோ! எனது பிரானேசன் சூரிய அஸ்தமனத்தின்முன் இங்குவந்துசேர ஓர்நாளாவது தவறினதில்லையே! அநியாயமுங் கொலைபாதகங்களும் நடந்தேறும் இந்நாட்களில் ஏன் நேரத்துடன் மனைவந்துசேராதிருக்கின்றாரோ! சில சமயம் அவருக்கு ஏதாவது அபாயம் நேர்ந்திருக்கக்கூடுமோ" வென்று அங்கலாய்ப்புடன் யோசித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயம் ஞானசூரியானுப்பிய சேவுகன் குணசீலியம்மாளின்முன்வந்து பணிந்து நடந்த சம்பவங்களையும் புத்திரன் உயிரோடிருக்கிறானென்பதையும் அறிவித்தான்.

குணசீலியம்மாளின் நெஞ்சம் படபடவென்று இடிக்கத்தொடங்கிற்று. எனதுபுதல்வன் உயிரோடிருப்பது உள்ளதுதானாவென்று ஆத்திரத்துடன் சேவுகனைக்கேட்டாள். சேவுகன் ஆமம்மா பிரதம மந்திரியார் உங்கள் செல்வப்புத்திரனுடன் இராசமாளிகையிலிருக்கின்றார்; உங்களுக்கு இச்சபசெய்தியை அறிவித்துவரும்படி அவரேசொன்னார். சிறிதுநேரத்தால் மந்திரியாரும்புதல்வனும் இங்கு வருவார்களென்றான்.

தன் செல்வப்புத்திரன் இறந்தானென்று இருதயங்குத்துண்டு நான்குவருடகாலமாய்த் துக்கசாகரத்தில் அமிழ்ந்தயிருந்ததாய், மகன்சாகவில்லை உயிருடனிருக்கின்றானென்று அறிந்ததும் அவளுக்கிருந்த ஆனந்தத்தை எவ்வாறெடுத்துரைப்பது! அவள் புத்திரனைக் காணக்கொண்ட ஆவலுக்கு ஓர்மட்டுண்டா! அவளிருதயம் புத்திரநேசத்தால் சுவலைவிட்டெரிந்தது. அவள் செய்யுங்கிரியைகளோ அவளுக்கு யாதெனத் தெரியவில்லை. தீவிரமாய் அறையுட்புகுந்து கைமணியைக் கிலுக்கினாள். உடனே ஓர் வேலைகாரி ஓடிவந்தாள். சீக்கிரமாய் வண்டியைப் பூட்டிவரும்படி சுந்தரதாசனுக்கு அறிவியென்று

அவளுக்கேவ அவள் தீவிரமாயேடி சுந்தரதாசனுக்கு எசமானியின் கட்டளையை அறிவித்தாள். சுந்தரதாசன் னுரிதமாய்ச்சென்று இரு வெண்ணிறக் குதிரைகள் பூட்டிய இரதத்தை மாளிகையின்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். குணசீலியம்மாள் இரதத்திலேறி உட்கார்ந்து, வந்தசேவுகளைச் சாரதியுடன் ஏறியிருக்கும்படி கற்பிக்க அவனும் அப்படியே ஏறியிருந்தான், குணசீலியம்மாளின் ஆஞ்சைப்படியே சுந்தரதாசன் இரதத்தை வாயுவேகம் மனோவேகமாய்ச் செலுத்தி அரண்மனையின்முன் கொண்டிபோய்ச் சேர்த்தான். குணசீலியம்மாள் வந்திருக்கிறு னென்ற செய்தியையறிந்த ஞானசூரியர் இரதத்தையெ தீர்க்கொண்டுபோய் தன்பத்தினியை அரண்மனைக்கழைத் துச்சென்றார். திருஞானதிபன் குணசீலியம்மாள் வரு வதைக்கண்டவுடன் தனது வாலாற்றை இடையிலே நிறுத்தி மவுனமாயிருந்தான். குணசீலியம்மாள் புத்திர வாஞ்சையுடன் அரண்மனையுட் புகுந்தபடியால் அரசனை யாவது மற்றும் யாரையாவது அவள் பறுவாய்பண்ண வில்லை அரண்மனையுட் புகுந்ததும் ஆத்திர எக்கங்கொண் டவள்போல் தன் கண்மணி என்கேயிருக்கிறுனென்று அங்குமிங்கும்பார்த்தாள். தன்மகன்யாரென்று அவள் எளி திற் கண்டுபிடிக்கவில்லை.

தாயின்கோலத்தைக்கண்ட மனோகாசீலன்விரைந்து சென்று தாயைக்கட்டிப்பிடித்து அம்மா! யாரைத் தேடுகின்றீர்கள். நான்தானுங்கள் நேச புத்திரன் என்று அண்ணாந்து தாயை உற்றுநோக்கினான். குணசீலியம் மாள் சந்தோஷமிகுதியினால் ஒன்றும்பேச இயலாதவ ளாய் மகனைக் கட்டி முத்தமிட்டு என் கண்ணே! என்று சொல்லிக் கண்ணீர் கிந்தினான். இராணி எழுந்து குண சீலியம்மாளைக் கரத்தாற்றிப்போய்த் தனதருகேஆச னத்திருத்தினான். குணசீலியம்மாளும் தன் புத்திரனைக் கைபறியவிடாது அழைத்துப்போய் தனதருகிலிருத்தி

மகளைத் தடவிக்கொண்டும் அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு மிருந்தான்.

திருஞானதீபனும் தனது சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து சொல்லிமுடித்தான் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் திருஞானதீபனில் இரக்கங்கொண்டார்கள். இராசன் துயரங்கொண்டான். இராணி தன் மகன்பட்டபயங்கரங்களையும் கஸ்திவருத்தங்களையும் நினைத்து மாலை மாலையாய்க் கண்ணீர் சிந்தினாள்.

அரசன் அருள்நேசவாசனைப்பார்த்து, “கண்ணே! உனது சம்பவங்களையும் அறிய ஆவலாயிருக்கிறேன்” என்று சொல்ல, அருள்நேசவாசன் சொல்வான்.

நேச தந்தையே! சதிமானமாய் ஆற்றில் தள்ளப்பட்டு அவதிப்படும்வேளை தேவாதீனமாய் ஆற்றில் மிதந்துசென்ற ஓர் மரம் என்னில் முட்டவே. அம்மரத்தை எனது காங்களால் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டேன். மரம் வெகுதூரம் தண்ணீரில் மிதந்துசென்று கடைசியாய் ஆற்றங்கரையிலொதுங்கிற்று. மரங்கரையிலடைந்தநேரம் இராவானதினாலும், அமாவாசை இருட்டானதினாலும் யான் கரைசேர்ந்த இடம் நாடோ காடோ வென்று தெரியவில்லை. கூதலோ தாங்கமுடியவில்லை. திக்குத்திசையுமோ தெரியவில்லை. எங்கும் ஒரே கும்மென்ற இருளாயிருந்தது. பகல்முழுதும் ஒன்றுஞ் சாப்பிடாததினால் பசியும் ஓர்பக்கமாய் வருத்தியது. ஐயையோ என்னசெய்வேனென்று அழுதுகொடு எழுந்து குருடனைப்போல் நடக்கப்பார்த்தேன். பகல்முழுவதும் அல்லாமல் இரவிலும் ஓர் பகுதிநேரம் தண்ணீருட்கிடந்து கைகால் முழுதும் விறைத்துக் குறவியிருந்தபடியால் நடக்க இயலாதுபோனது. வருத்தத்தைத் தாளமுடியாது குளிக்கொண்டிருந்தேன். அவ்வேளை ஏதோ உறுமுகிற சத்தம் என்காதில் விழுந்தது. உடனே என்சுளிர்ந்த தேகத்திலிருந்து சலஞ்சலமாய் வேர்வை புறப்பட்டது

நெஞ்சம்பதறியது, அழுகையைநிறுத்தி மவுனமாயிருந்தேன். வரவர உறுமுஞ்சத்தமும் உரப்புகின்ற சத்தமும் அதிகரித்தது. சற்றேரேரத்தால் சத்தம்போட்ட அந்த உரு என்னை நெருங்கிவரும் அசகைச்சத்தமும் கேட்டது; நான் பயத்தினால் சத்தம்வைத்தேன். உடனே ஓர் பருத்தடி என் தேகத்தில் தட்டியது, பயத்தினால் தடியைப் பிடித்திழுத்தேன், ஓர்பாரிய உரு என்மேல் விழுந்தது. நான் வீரிட்டுக் குளறினேன், உருவம் எழுந்து என்னைத்தன் கைகளால் தடவிப்பார்த்தது. அவ்வுருவத்தின் தேகாதியந்தம் உரோமமுள்ளதாயும் அதன் கைமாத்திரம் மனுஷகைபோலிருப்பதாயு மறிந்துகொண்டு ஏதோ பேயோ பூதமோ என்ற பயத்தினால் “யேசுவே” என்னை இரட்சியு”மென்று அபயமிட்டேன். அவ்வேளை அவ் உருவம் என்னைப் பிடித்து எழுப்பியது. என்னாலெழும் பழுடியவில்லை, பின் என்னை அது தூக்கிச்சென்றது. பேய் பூதமானால் யேசுவென்னுந் திருநாமத்தைக்கேட்டவுடன் என்னைவிட்டோடுமே! இது மிருகமாய்த்தான் இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்துப் பயத்தினாலும் வருத்தத்தினாலும் தியங்கிப் பேசாதிருந்தேன். தூக்கிப்போன உரு என்னை ஓர் தோலின்மேல் பவுத்திரமாய்க் கிடத்தி வேறு தோல்களால் மூடியது. மேலில் தோல்கள் பட எனக்குச் சற்றே கூதல் குறையுமாப்போலிருந்தது. சற்றேரேரம் பேசாதிருந்தேன், பின் அயர்ந்து நித்திரையாயினேன். களைப்பு மிகுதியாயிருந்ததினால் மறுநாள் நேரத்துடன் எழுந்திராது வெகுநேரந்துங்கிவிட்டேன். ஆதித்தனானவன் கிழக்கிலிருந்து தித்தெழுந்து என் கைசெய்திகளை அறியும்படி மரக்களைகளுடாய்த் தனது கூரிய கிரணங்களைவிட்டுப் பார்த்தான். உடனே விழித்தெழுந்து நான் நிற்குமிடம் ஓர் சோலைக்காடென்று கண்டுகொண்டேன். அந்நேரம் மயிருடையணிந்த ஓர்கிழவன் என்முன் வந்துநின்றான். நான் பயத்தால் அழத்தொடங்கி

னேன். கிழவன் பட்சமான முகக்குறிகாட்டித் தன் கைகளால் என்னைத் தடவினான். நான் சற்றே பயந்தெளிந்தேன், கிழவனின் பாஷை எனக்குவிளங்காததினால் அவனுடன் பேச இயலாதுபோனது. அவனும் என்னையறியப் பிரயாசப்பட்டான் முடியவில்லை. எனது கோலத்தைக்கண்ட கிழவன், பால், பழம், கிழங்குகள், தேனில் வெந்த இறைச்சி முதலியவற்றை என்முன் கொண்டுவந்துவைத்துச் சாப்பிடும்படி சயிக்கினைகாட்டினான். எனக்குப் பசி அதிகமாயிருந்ததினால் கிழவன் வைத்த சாப்பாடுகளில் ஒன்றும் மீதிவையாது சாப்பிட்டேன். கிழவன் நான் சாப்பிடுவதைக்கண்டு மகிழ்ந்தான். அவன் அன்று முழுதும் என்னைவிட்டு நீங்கவில்லை. கிழவனின் தட்டு முட்டுக்களையும் பாவனைகளையுங்கண்டு அவனை வேடுவனென்றே நினைத்தேன். நான் நினைத்தது சரிபென்பதை பின்னாலறிந்தேன். கிழவனைவிட்டு வேறிடம்போக எனக்குமனமில்லாதிருந்தது, என்னைவேறிடம்போகவிட கிழவனுக்கும் மனமில்லாதிருந்தது. கிழவன் என்னைத்தன் சொந்தப் பின்னையேபோலவே பரிபாலித்துவந்தான், கிழவனின் பாஷையைப்பழக ஒருவருடஞ்சென்றது. பின்பு கிழவனுடன் சந்தோஷமாய்ப் பேசிப் புழங்கினேன். ஓர் நாள் கிழவனும் நானும் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது நான் ஆற்றில் தள்ளப்பட்டதையும் கரையில் அடைந்தவிதத்தையும் கிழவனுக்குச் சொன்னேன். அப்போது கிழவன் சொல்வான்: மகனே! சும்மென்று இருள்கொண்ட ஓர்நாள் இராத்திரி நடுச்சாமவேளையில் ஏதோ சத்தங்கேட்டுத் திடுக்கிட்டெழுந்தேன். ஆற்றங்கரையோரமாய் ஓர் பாலகன் அழுகிறசத்தம் தெளிவாக எனதுகாதில் விழுந்தது, உடனே எனது ஊன்றுகோலை எடுத்துக் காரிருட்டில் மரந்தடியில் மோதாவண்ணம் விசுக்கிவிசுக்கிப்பார்த்து நல்ல பாதையைப்பிடித்துச் சத்தங்கேட்கிற திசையாய்ப்போய் அழுகிறது யாரென்று

கேட்டேன்; ஓர் சத்தத்தையும் காணவில்லை. உன்றுகோலால் அங்குமிங்குந் தட்டித்தட்டிப் பார்த்தேன், கடைசியாய் எனதுகோல் உன்மேற்பட்டது. உடனே நீ பயத்தினால் கோலைப் பற்றியிழுத்தாய்; நான் தவறி உன்மேல் விழுந்தேன். அப்போது நீ வீரிட்டுக்குளறினாய் நான் உடனே எழுந்து உன்னைத்தடவி எழும்பும்படி தூக்கினேன். உன்னால் எழும்ப முடியவில்லை; ஆகையினால் நானே உன்னைத்தூக்கி நான்வசிக்கும் மாச்சோலைக்குக் கொண்டிபோய் உன்குனிர்நீங்கும்படி என்னிடமிருந்த தோல் களால் மூடிவிட்டேனென்று சொன்னான். கிழவன் அழுகிறது யாரென்று கேட்டதைத்தான், ஏதோ உறுமுகிறதென்று நான் பயந்ததாக அப்போது அறிந்தேன். ஆற்றிலிருந்து தப்பியதுமுதல் நான்குவருடகாலமாய் கிழவனுடனிருந்து வாழ்ந்தேன். நாலாம்வருடம் கிழவனிற் படியால் அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டேனென்று சொல்லி, பின் மனோகாசிலன்ச் சந்தித்ததுமுதல் திருஞானதிபனைக் கொலைக்களங் கொண்டு சென்றதுவரையும் நடந்த சம்பவங்களையும் சொல்லிமுடித்தான்.

இவனுடைய சம்பவங்களையுங்கேட்டு எல்லோரும் துக்கமும் அதிசயமும் கொண்டார்கள். அருள்நேசவாசனைக் கானகத்தில் சந்தித்தபொழுது தன்னால் அவனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தை எண்ணியெண்ணி மனோகாசிலன் கண்ணீர்சொரிந்தான்.

அரசன்—(ஞானசூரியரைநோக்கி) பிரபு! இன்று உமக்கு மெனக்கும் இவ்வுலகில் வாக்கடிய சகல சந்தோஷதினங்களிலும் பார்க்க பெரிய சந்தோஷதினம். ஆகவே எனது புத்திரன் செய்த அழகிய முடியையே நானையத்தினம் அவனுக்குச் சூட்டுவேன். இளையபுத்திரனும் உமது புதல்வனும் இங்கு புதிதாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் சர்வகலாசாலையில் கல்விபயின்றவருவார்கள். நான்குவருடத்தால் அழகாபுரத்தையும் அதற்குச்சேர்ந்த இடங்

களையும் இனையபுத்திரானாவான். உமதுபுத்திரன் அவனுக்கு மந்திரியாவான். உமக்குப்பின் எனது மூத்தகுமாரனுக்கு அவனே பிரதமமந்திரியாவானென்றும் சொல்லி முடித்தார்.

ஞானசூரியரும் குணசீலியம்மானும் சந்தோஷத்துடனெழுந்து இராசகுடும்பத்துக்கு இராவந்தனங்குறிநானையதினம்வருவதாக வாக்களித்து, தங்கள் புத்திரனுடன் மாளிகைபோகப்புறப்பட, மனோகாசீலனும் இராசகுடும்பத்துக்கு வந்தனமளித்து அருள்நேசவாசன்முன் சென்று அவன் காங்களைப்பற்றி அன்புபூத்த நேத்திரங்களால் அவன் வதனத்தை உற்றுநோக்கி என் இனிய நேசா, சந்தோஷமாய் அரண்மனையிலிரும் நான் நானையதினம் வருகின்றேனென் றுரைத்துப் பெற்றோருடன்பயணமாணன். குணசீலியம்மானோ அரண்மனையினின்று புறப்படும்பொழுதும், இரதத்தில் ஏறும்பொழுதும், இறங்கி மாளிகைசெல்லும்பொழுதும் தன் இரத்தினக்கிளியைக்கைபறியவிடாது தனது வலப்பாரசமாயணைத்துக்கொண்டேயிருந்தான். ஞானசூரியரின் சிறந்த புஷ்பச்சோலையிலுதித்த நடமாடும் புஷ்பமானது மாளிகையில் வந்துசேர்ந்தவுடன் ஓர் விருந்து ஆடம்பரமாய் நடந்தேறியது. அதற்கு அயல்வீடுகளிலிருந்த இனபந்துக்கள் வந்திருந்தார்கள். விருந்துமுடிந்ததும் சற்றுநேரம் மனோகாசீலனின் வரலாற்றைப்பற்றிச் சம்பாஷித்ததன்மேல் இனசனர் தத்தம் வீடுசென்றார்கள். கடந்தநான்கு வருடங்களின்பின் இன்றிரவே ஞானசூரியரும், குணசீலியம்மானும் மனச்சந்தோஷமாய்ச் சயனிக்கப்போனார்கள்.

திருஞானதீபனின் மாணத்தீர்ப்பைக் கேள்வியுற்று சத்தியவாசரும் அவர்மனைவியும் புத்திரியும் பட்ட துயருக்கோர் அளவில்லை. தமது மாளிகையிலிருந்து வேலை செய்த வாஸிபனின் குணசீலியங்களைச் சத்தியவாசர் நன்

கறிந்திருந்தார். அவன் ஒர்போதும் பாதகமான அக் கொலையைச் செய்திருக்கமாட்டா நென்பதே அவருடைய பூரண நம்பிக்கை. ஆனால் அவ்வாஸிபனுடைய பக்கமாய்ச் சாட்சிக்காரரில்லாததினால் அவர் ஒன்றுஞ் செய்ய இயலாதிருந்தார். தந்திரசூரியை ஒர்விதமாகக் கடத்தித் தமது குமாரத்திக்குத் திருஞானதீபனையே விவாகஞ்செய்து வைக்கப் பூரண ஆவலுடன் சமயம்பார்த்திருந்தவருக்கு அவனுடைய பயங்கரமான மரணம் எவ்வளவு கஸ்தியைக் கொடுத்திருக்குமென்பதை எவரும் உணர்ந்துகொள்வார்கள். இவர் மனைவியும் வெகு அங்கலாய்ப்புடனிருந்தாள். சுடர்மணியம்மாளைப்பற்றி என்னசொல்லலாம், அவளின்வேளை பட்டலுயரை எவ்வாறு வரையறுத்துரைப்பது! தந்திரசூரி ஒர்போதுந் தன் நடத்தையைத் திருத்தமாட்டாநென்று அவள் அறிந்திருந்தாள். எப்படியாவது தனக்கு ஆபாணங்களைச் செய்தவாஸிபனே தேவ இரக்கத்தால் தனதுபத்தாவாய் வருவானென்று அவள் எதிர்பார்த்திருந்தாள். இப்போது அவளுடைய எண்ணமெல்லாம் வீணாய்ப்போனது. இவர்களிப்படியே கவலையுடன் மாஸிகையினிருக்கும்வேளை இரா ஒன்பதுமணிவரையில் ஒர் தூதுவன் சத்தியவாசரிடம்வந்து தந்திரசூரிக்கு நடந்தசம்பவத்தையும் திருஞானதீபன் கொல்லப்படாது சுத்தவாஸியாய் அரண்மனைக்குப்போனதையும் அவன்தான் அரசனின் உண்மையான கிரேஷ்டபுத்திரன், அவனுக்கே நானையதினம் முடிசூட்டப்படுமென்பதையும் அருள்நேசவாசன் மனோகாசீலன் என்பவர்களின் வரலாற்றையும் அறிவித்தான்.

சத்தியவாசரும் அவருடைய மனைவியும் புத்திரியும் தந்திரசூரிக்கு நேர்ந்த அவலமரணத்தைக்கேட்டுப்பயந்தாலும்; திருஞானதீபனையிட்டுச் சந்தோஷப்பட்டார்கள். சுடர்மணியம்மாள் தான் காத்திராதவிதமாக தான்விரும்பிய வாஸிபனே இளவரசராய் வந்ததைப்பற்றி அவள்

அடைந்தசந்தோஷம் எவ்வளவென்பதை எவ்வாறெடுத்துரைப்பது, வாசகர்களே ஊகித்துக்கொள்ள வேண்டும். திருஞான தீபனுக்கு நானாயதினமே பட்டாபிஷேகமென்பதைத் தூதுவனொலறிந்த சத்தியவாசர் மனைவியுடனும் புத்திரியுடனும் பட்டாபிஷேகச்சடங்கிற்குப்போக ஆயத்தஞ்செய்தார்.

— : * : —

மகுடதாரணம்

மதுநாட்காலே பட்சிசாலங்கள் நங்கள் இனிய குரல்களால் சிங்காரமான பாக்களைப்பாடி ஆனந்திக்கத் தொடங்கின; செங்கதிரோனும் அருண்டெழுந்து தனது கிரணங்களை வானத்தில்வீசி இருளைப்போக்கடித்தான்; புல்பூண்களினுள்ள பனித்திவலைகள் பளிர்ப்பளிரொன்மினுங்கத்தொடங்கின; மாஞ்செடி கொடிகளிலிருந்து முகைத்துப்பருத்த பூ அரும்புகள் அலர்ந்துமலர்ந்து கமகமவென்று வாசனை வீசத்தொடங்கின; தேனீக்களும் வண்டினங்களும் பூக்களினுள்ள மதுவைச் சேர்க்கத் தொடங்கின; பூ ஆரங்களைத் தொடுப்பவர்களும் புஷ்பாதிக்களைக் கொய்யத் தொடங்கினார்கள்; பிரகாசராசனும் தனது சிரோஷ்ட புத்திரனுக்கு மகுடதாரணஞ்செய்யத் தொடங்கினான்.

தந்திரசூரியின் முடிசூட்டுத்தினத்திற்காக அரண்மனைபானது பொற்பெறித்து யாவர் மனதையுங் நவரசு கூடியனிதமாய்ச் சிங்காரிண்கப்பட்டிருந்தது. வீதிகள்தோறும் துவசதோரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஆங்காங்கு நேர்த்தியான சித்திரச் சிகரங்களும் வைக்கப் பெற்றிருந்தன. அழைக்கப்பட்ட இராசாக்களும், அநேகம் பட்டவர்த்தனர்களும், பிரபுக்களும் அரண்மனையில் வந்துகூடி அவர்களுக்கென்று அழைக்கப்பட்ட ஆசனங்

களிலமர்ந்தார்கள். மின்னலைப்பழிக்கும் பிரபையையு
 டைய அங்கிகளையணிந்த இரு யௌவனர் நட்பாசனத்
 தின் அக்கம்பக்கங்களிலுள்ள ஆசனங்களில் வந்தமர்ந்
 தனர். கடைசியில் முன்வந்தவர்களிலும் மேன்பாடான
 அங்கிகளையணிந்தகாம்பிரதோற்றமுள்ள ஓர்வாலன்வந்து
 நட்பாசனத்தமர்ந்தான். நண்பரே! பின்னேவந்த இம்
 முன்று இரத்தினங்களும் யாரென்று நினைக்கின்றீர்கள்?
 முந்தினநாள் சாயந்தரம் கொலைக்களத்தில் கூடியின்று
 கண்ணீர்மாரிசொரிந்த இரத்தினங்கள் இவர்கள்தான்.
 கொலைபாதகனெனப் பழிசுமத்தப்பட்டவரே இப்போது
 நட்பாசனத்திலிருக்கின்றார். இவருக்குமுடிசூட்டயாருக்
 காவது மனம்வராதிருக்குமா? ஞானசூரியர் இம்மகோற்
 சுவதினத்திற்கு ஆயத்தஞ்செய்யும்பொழுது எவ்வளவு
 கஸ்தியனுபவித்தார். பொன்னான இந்த இராச்சியம் கொ
 டிய சிங்கத்தின்வாய்ப்படப்போகின்றதேபென்று ஏங்கி
 வருந்தினார். ஆனால், தேவசங்கற்பமாய் நடந்த சம்பவங்
 களால் மனம்மாறி இப்போழுடிசூட்டுக்கொண்டாட்டத்
 திற்கு அவரே முகாமையாய் நிற்கின்றார். பட்டாபிஷே
 கச்சடங்கை நிறைவேற்றுவதற்காக சீர் நகர அதிமேற்
 றிராணியார் தமது ஞானஅதிகார உடைகளை அணிந்
 தவராய் ஓர் மேலான ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றார்.
 நட்பாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் வீரபாராக்கிரமசாலியின்
 அதிசயகைவேலையை ஞானசூரியர் பெட்டியுடன்கொண்
 டுவந்து ஓர் தங்கமயமானமேசைமேல் வைத்துத்திறந்தார்
 அபூர்வமான வேலைப்பாடமைந்து பிரகாசித்துகின்ற மு
 டியானது சபையிற் கூடியிருந்த இராசாக்கள் பிரபுக்க
 ளுக்குப் பெரும் அநுட்சியையும் அதிசயத்தையும் உண்
 டுபண்ணினது. ஞானசூரியர் நட்பாசனத்தில் வீற்றி
 ருப்பவரைப்பற்றிய வரலாற்றைச் சபையோருக்குச் சுரு
 க்கத்தில் சொன்னார். எல்லோரும் பெரும் அதிசயத்து
 டன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு மாகா கனம்

பொருத்திய அதிமேற்றிராணியாண்டவரவர்கள் பட்டா
 பிஷேகச்சடங்கை நிறைவேற்றினார் பிரகாசராசனும்பிர
 தம மந்திரியாரும் முடிசூட்டுச்சடங்குக்குத் துணைப்புரிந்
 தார்கள். மேற்றிராணியார் புதிய அரசரின் சரசின்மேல்
 முடியை வைத்தவுடன் சபையிலோர் அதிசய ஆர்ப்பரி
 ப்பு உண்டானது. மெய்யாகவே இது தேவலோகத்திற்
 குரிய முடியென்பார் சிலர், இம்முடியை இவரேயன்றி
 வேறொருவர் அணிதற்குரியவரல்ல வென்பார் வேறு
 சிலர், முடியும்உடையும் ஒன்றையொன்று வெல்லப்பா
 ர்க்கின்றது என்பார் இன்னுஞ்சிலர், இம்முடி உயிருள்
 ளதுபோல் அசைகின்றதென்பார் மற்றுஞ்சிலர், இவ்வித
 சோபிதமான முடியையும் ஒருவர் செய்தற்கியலுமா
 வென்பார் பின்னுஞ்சிலர், முடியைக்கொண்டுமுகுடதார
 ணனின் புத்திசாமர்த்தியத்தை அளந்து பார்ப்பார்மேலும்
 சிலர், முடியைப் பார்த்தபடியே மெய்மறந்துநிற்பார்
 பலர், இவ்வாறே சபைமுழுதும் திருஞானதீபனின் கை
 வேலையில் ஈடுபட்டுநின்றது. சத்தியவாசரின் புத்திரி சுடர்
 மணியம்மாளும் பெண்களுடனிருந்து அதிசய பிரமை
 கொண்டு ஆனந்தத்தில் மூழ்கிநின்றாள். திருஞானதீபன்
 செய்த புதிய ஆபரணங்களையே அவள் அணிந்திருந்தாள்.
 மற்றப்பெண்களின் ஆபரணங்களிலுமுடைகளிலும் பார்க்
 கிவளணிந்திருந்த ஆபரணங்களுமுடைகளும் எவ்வளவு
 மேன்பாடாய்த் தோன்றினாலும், இவளது இயற்கையழ
 கின்முன் அவைமங்கலாகவே தோன்றின. இவளது பரி
 சுத்தமான வதனமானது தன்னையிட உத்தமமனையாள்
 புதிய அரசருக்கு அகப்படுவாளோ என்று கேட்பது
 போல் தோன்றியது.

முடிசூட்டுவைபவம் சீருடன் நடந்த சிறிதுதினங்க
 ளால் திருஞானதீபனுக்கும் சுடர்மணியம்மாளுக்கும்
 மெய்விவாகத் திருச்சடங்கு வெகு ஆடம்பரமாய் நடந்
 தேறியது.

அருள்நேசவாசனும், மனோகாசீலனும் தகப்பன் மார் உத்தரவுடன் படை பரிவாரங்களாற் சூழப்பட்டு மிகுந்த ஆடம்பரமாய்த்தங்கள் உபகாரிகளான வேடுவர்களை அழைத்துவரும்படி கானகஞ்சென்றார்கள். இவர்கள் வேடுவக்கிழவனின் குடிசையண்டை பெரும்பட்டாளத்துடன் போய்ச்சேர்ந்தவுடன், முன்பின்காண நவீனமான தோற்றமுள்ள சனத்திரளைக்கண்ட கிழவனும் பேரப்பிள்ளைகளும் பயந்து குடிசையின் மூலைமுடுக்குகளில் ஓடிப்போய்ப் பதுங்கினார்கள். அருள்நேசவாசனும் மனோகாசீலனும் குடிசைவாசலண்டைசென்று வேடுவப்பாஷையால், அப்பா, அப்பா, பயப்படவேண்டாம் நாங்கள் தான் உனது பிள்ளைகள் திரும்பிவருவோமென்று சொல்லிப்பேர்நபடியே திரும்பிவந்திருக்கிறோமென்றார்கள். கிழவன் அதிசயத்துடன் நடுங்கிநடுங்கிக் குடிசைவாசலண்டைவந்து மக்காளென்று சொல்லிக்கொண்டு அவர்கள் பாதங்களில் வீழ்ந்தான். இப்பாலியர்களிருவரும் சாதாரணமான மணிதரின் புத்திரர்களேயென்று நினைத்திருந்தகிழவன் இப்போது இவர்கள், இவர்களுடன் வந்த மற்றைய சனங்களிலும்பூர்க்க விசேஷ உடைகளை அணிந்திருப்பதைக்கண்டு அதிசயித்தான். கிழவனும் பேரப்பிள்ளைகளும் தங்களைப்பார்த்து அதிசயப்படுவதைக்கண்ட அருள்நேசவாசனும் மனோகாசீலனும் அவர்களை அன்பின்மிகுதியால் முத்தமிட்டார்கள். இதைக்கண்ட மெய்க்காப்பாவர் அதிசயித்தார்கள். கிழவனின் அருமைப்பெருமையையும் அவன்பேரப்பிள்ளைகளின் அருமைப்பெருமையையும் இவ்விருபாலியருக்குத் தெரியுமென்றி இவர்களறிவார்களா. மனோகாசீலன் கிழவனுக்கு அருள்நேசவாசனைக்காட்டி, “அப்பா! நீயிருக்கும் இந்தப்பாரிய கானகத்தையும் இதற்குச் சேர்ந்த நகரங்களையும் இதுகாலவரையும் ஆண்டு நடக்கினவர் இவருடைய தந்தையே. இப்போ சில தினங்களின்முந்தான் இராசா

இவருடைய தமையனாரை தமக்குப்பதிலாகச் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றியிருக்கின்றார். நான் பிரதம மந்திரியாரின் குமாரன் என்றான். இச்சப செய்திகளைக்கேட்ட வேடுவன் அதிசயமும் ஆனந்தமுங் கொண்டான். பின்பு கிழவன், தன்னிடம் வந்தவர்களெல்லோரும் விருந்தமர வேண்டுமென்று இரு பாலியரிடமுங் கேட்டுக் கொண்டான். அதற்கவர்கள் சம்மதித்தார்கள். உடனே பேரப்பிள்ளைகளையழைத்து அவன் குறித்துக்காட்டிய மாத்தின் கீழுள்ள பழங்களைப் பொறுக்கிவரச்சொல்ல அவர்கள் ஈச் சோலையால் இளைத்த கூடைகளை எடுத்துப் பழங்களைப் பொறுக்கிக்கொண்டுவரும்படி தீவிரித்துச் சென்றார்கள். கிழவன், குடிசையின்முன் வரிசை வரிசையாய் நின்ற பாரிய மரங்களின் அடியிலிருந்த பெரிய நான்கு போறைகளை மூடியிருந்த மூடிகளை எடுத்து விட்டான். என்ன அதிசயம்! மரப்போறைகள் நிறைய ஓர் படை தேன்வதையும் மறுபடை இறைச்சியுமாய் மாறிமாறி அடுக்கியிருந்தது. இறைச்சிகள் தேனிலே நன்றாக அவிந்திருந்தன. தேனில் அவிந்த இறைச்சி எப்படியிருக்குமென்பதை அருள்நேசலாசனும் மனோகரசீலனும் நன்றாய் அறிந்திருந்தார்கள். பாலியர்களிருவரும் வெகு ஆவலுடன் ஒவ்வொருதுண்டு இறைச்சியை எடுத்துத் தின்னத்தொடங்கி மற்றவர்களையும்ப்படியே தின்னும்படி செய்தார்கள். எல்லோரும் நாவுக்கு மதுரமாயிருக்கும் அந்த இறைச்சிகளை மனமாரத்தின்று மகிழ்ந்தார்கள். அவ்வேளை வேடனின் பேரப்பிள்ளைகளிருவரும் நேர்த்தியான அத்திப்பழங்களை கூடைகள் நிறையக் கொண்டு வந்துவைக்க, அப்பழங்களிலும் எல்லோரும் தின்று மகிழ்ந்தார்கள்.

பிண்கிழவனைநோக்கி இராசகமந்தன் சொல்வான்:—
 “அப்பா! இக்கானகத்தில் நீயும் உன் பேரப்பிள்ளைகளும் இருந்து வருந்துவது எனக்கும் எனது நண்பருக்

குஞ்சம்மதமில்லை. நீங்கள் எங்களுடன் வந்து அரண்மனையில் வாசம்பண்ணுங்களென்றான். கிழவனுக்குப் பழகியகாடே அரண்மனையிலும் மேலானதுபோற் காணப்பட்டது. சற்றுநேரம் முகங்குருவி நின்றான்.

இதைக்கண்ட மனோகாசிலன் அப்பா! அரண்மனையென்றால் உனக்கு இன்னதென்று விளங்கவில்லை. அங்கே இவ்விடத்திலும் பார்க்க எவ்வளவோ சுகமாய்ச் சீவிக் கலாம். மேலும் நீ சிக்கிரம் இறந்து விடுவாய் உனது பேரப்பிள்ளைகள் தனித்து விடுவார்கள். அவர்களின் நன்மைக்காகவாவது இவ்விடத்தைவிட்டு எங்களுடன் வர வேண்டுமென்று சொன்னான்.

கிழவன் பேரப்பிள்ளைகளின் பிற்கால சீவியத்தை நினைத்துப் பார்த்தான். அவர்களிருவரும் காட்டில் தனித்திருந்து என்ன செய்வார்களென்ற எண்ணம் அவன் மனதில்தட்டியது. உடனே பாலியரிருவரின் கேள்விக்குச்சம்மதித்தான். பாலியர்கள் வேடுவருக்கென்று கொண்டிபோன அங்கிகளை அவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தோலுடையை மாற்றுவித்தபின் எல்லாரும் சீர்நகரம் புறப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் அரண்மனையைச் சேர்ந்தவுடன், பிரகாசராசனும், திருஞானதீபனும், ஞானசூரியரும் வேடுவர்களைச் சந்தோஷத்துடன் வரவேற்றுமிசூர்தபட்சங்காட்டினார்கள். பின்பு அரசன் அவர்கள் மாளிகையின் ஓரிடத்தில் வசித்துவர ஒழுங்குபண்ணினான். திருஞானதீபனினதும், அருள்நேசவாசனினதும், மனோகாசிலனினதும் விசேஷ கரிசனையால் வேடுவர் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்தார்கள்.

அருள்நேசவாசனும் மனோகாசிலனும் நான்குவருடம் அரசாட்சி விஷயங்களைப்பற்றி நன்குபயின்றதன் கிள் பிரகாசராசனின் நியமனத்தின்படியே அழகாபுராஞ்

சென்றனர். அருள்நேசவாசன் அழகாபுரத்திற்கும் அ
தைச்சேர்ந்த இடங்களுக்கும் இறைவனாக, மனோகாசி
லன் அவனுடைய மந்திரியானான்.

தந்தைகண்டு மகிழக்கூடிய விதமான திறமையுடன்
பிரசைகளைத் தனதுபிள்ளைகளென மதித்துத் தயவுடன்
ஆண்டு மலையிலேற்றிய தீபம்போல் விளங்கி வாழ்ந்தான்
திருஞானதீபன்.

கபம்! கபம்!! கபம்!!!

